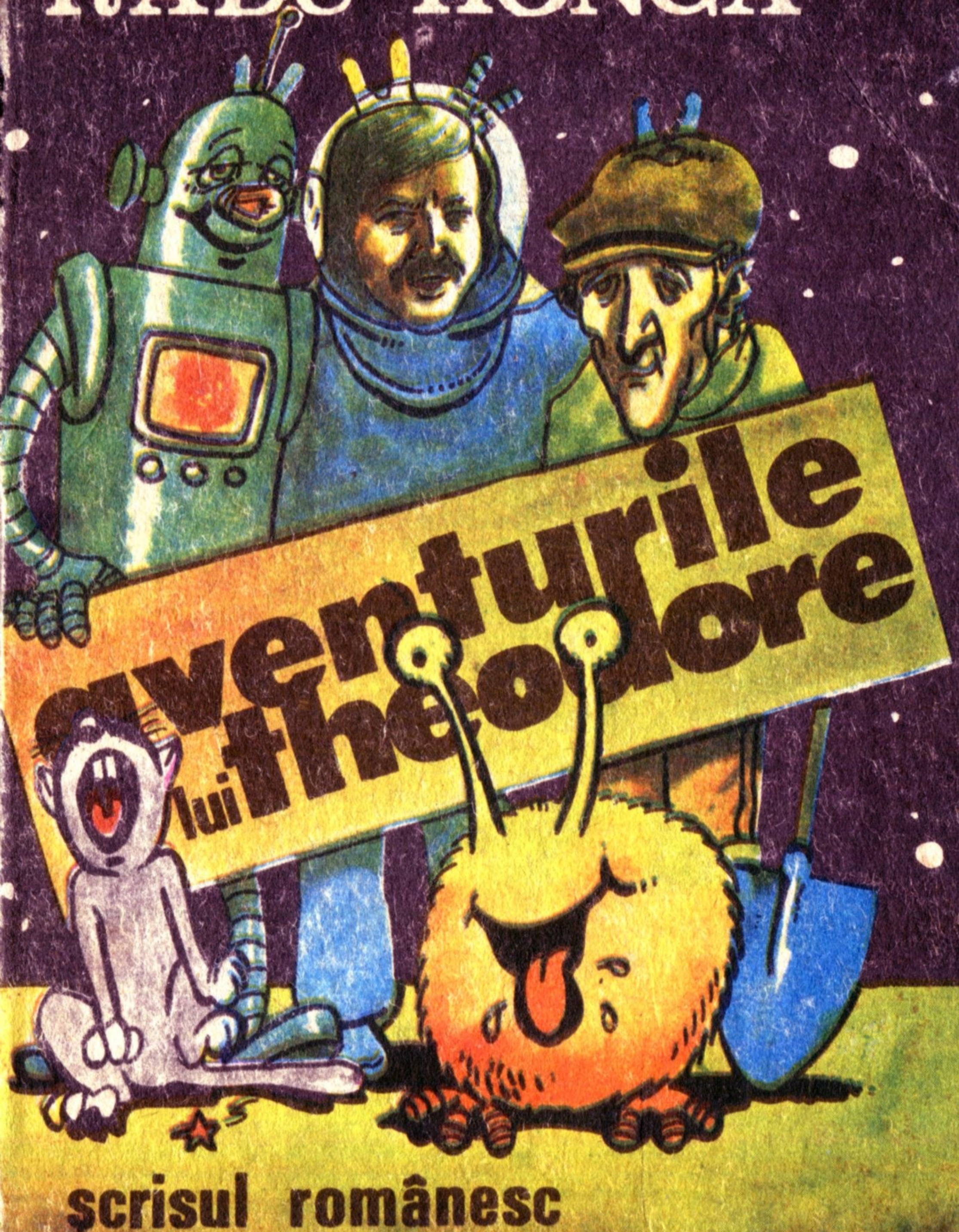
RADU HONGA

scrisul românesc

RADU HONGA

AVENTURILE LUI THEODORE

Coperta şi ilustraţiile: VIORэл PÎRLIGRAS

RADU HONGA

AVENTURILE LUI THEODORE ŞI ALTE POVESTIRI

SCRISUL ROMÂNESC
CRAIOVA, 1985

Pentru Dănuţ şi Smărăndiţa

AVENTURILE LUI THEODORE

Aventurile lui Theodore pe planeta 81

Theodore se jură că nu va mai pleca în misiune, iar sir Robert înjură. Aventuri pe planeta 81. Theodore se însoară. Întoarcerea pe pământ.

În birou căldura devenise de-a dreptul insuportabilă datorită instalaţiilor de aer condiţionat ce intraseră în grevă pe termen nelimitat. Acestea cereau reducerea zilei de lucru la numai patru ore, ceea ce direcţia Astroportului refuzase categoric, nevrând să stea de vorbă cu nişte „amărâte de fiare“, cum erau numite. Numai că „amărâtele de fiare“ îşi încetaseră brusc activitatea şi acum aşteptau ca revendicările lor să fie aprobate. Deocamdată însă nu se întrevedea nicio speranţă în acest sens, relaţiile dintre oameni şi maşini rămânând tot atât de încordate ca înainte.

Atmosfera din cameră era din ce în ce mai încărcată, prevestind un dialog furtunos între eroul nostru, Theodore, şi şeful său, sir Robert,

directorul Secţiei Relaţii Interplanetare. Deocamdată, însă, era cald şi linişte. Câteva muşte încercau să se sinucidă, aruncându-se în ceaşca de cafea a directorului, din care acesta sorbea, rar, cu satisfacţie, câte o înghiţitură.

Theodore tăcea şi, cu coada ochiului, urmărea gâzele acelea gingaşe cum se roteau nedecise deasupra ceştii şi deodată, brusc, se aruncau în picaj. Cinci, şase... a şaptea însă renunţă în ultimul moment, probabil că-şi adusese aminte că are altceva mai bun de făcut şi, după câteva volute executate artistic, se repezi drept în nara stângă a directorului, dându-i acestuia deşteptarea.

Sir Robert avu prezenţa de spirit de a strănuta, singura soluţie pentru a obliga animalul acela să-şi părăsească adăpostul provizoriu, ceea ce şi făcu, vizibil supărat, însă. Directorul strănutase atât de tare încât, din cauza zgomotului, storurile căzură, perdelele fâlfâiră făcând ventilaţie în locul instalaţiilor „moarte“, secretara intră aducând cu ea şi maşina electrică de tricotat, iar Theodore se făcuse mini, încercând parcă să iasă din raza vizuală a şefului său.

Sir Robert, însă, îl localizase deja şi, în timp ce secretara ieşea grăbită, prinzându-şi două degete în uşa ce se închise prea repede, îşi fixă ochii asupra victimei, recte Theodore, care, între timp, îşi luase o expresie a feţei cât mai tâmpă posibil, pentru derutarea adversarului.

— Ei, te-ai gândit, domnule Theodore? zise sir Robert, într-un târziu.

„Dacă ar şti el la ce m-am gândit eu până acum...“, gândi Theodore, foindu-se neliniştit,pe scaun. Apoi, cu glas tare:

— M-am gândit.

— Curios, după figură pe care ai făcut-o, s-ar părea că nu prea obişnuieşti acest lucru. În sfârşit... Şi la ce concluzie ai ajuns? Mergem pe planeta 81?

„Atât mi-ar mai trebui, să mergem amândoi“, mormăi Theodore.

— Ce spuneai de dosar? întrebă sir Robert, care nu reuşise să audă prea clar mormăiala lui Theodore. Acesta sesiză momentul şi zise:

— Spuneam că... aţi promiis... ultima cursă, ieşirea la pensie...

— Da, dragul meu, ştiu, eu când promit un lucru e sfânt. Cum te întorci din călătorie, ai dosarul de pensionare pregătit. Mulţumit?

—Nu prea, răspunse Theodore, cu jumătate de gură. Îmi faceţi mai întâi dosarul, formele şi apoi...

— Măi omule, zise sir Robert pe un ton pe care cuvântul „omule" era sinonim cu „idiotule" sau „cretinule“, măi băiatule, mă (Theodore era cu vreo două sute de ani mai bătrân decât şeful său, dar asta n-avea nicio importanţă), tu nu vrei să înţelegi că aici eu conduc şi toată lumea este la ordinele mele? Vrei neapărat să ne certăm? Tocmai dumneata

(trecuse la persoana a doua, formula de politeţe) care ai atâta experienţă, să ne laşi într-un asemenea moment lipsiţi de ajutorul de nepreţuit pe care ni-l poţi da? Crezi că te minţim? Se poate?

„Într-adevăr de nepreţuit, îşi zise Theodore, iar îmi daţi cu 30 la sută mai puţin decât mi se cuvine, pe motiv că afacerile sunt abia la început şi nu pot fi calculate veniturile pe total“.

— Nu cred că mă minţiţi, spuse Theodore, privind undeva, pe fereastră, sunt sigur! De doi ani umblu ca un rătăcit prin Univers şi, după fiecare cursă, mi se promite că este ultima. M-am săturat!

— Şi eu! răcni sir Robert, ridicându-se brusc în picioare. Dacă nu faci ce-ţi spun, o să mori de foame, ai înţeles?

Instinctiv, Theodore îşi pipăi buzunarul de la spate al pantalonului, acolo unde-şi păstra întotdeauna câteva pastile de hrană concentrată, pentru orice eventualitate. Obişnuit cu călătorii lungi şi, mai ales, cu situaţii neprevăzute, avea în orice moment la el provizii, pentru câteva zile. Aşa că, auzindu-l pe şeful său cu ce fel de ameninţări încerca să-l sperie, zâmbi amuzat şi sigur pe sine.

„Eu să mor de foame, ha! Unde o fi citit el scena asta, în care bătrânul Theodore moare de foame? Ce glumă!“.

Sir Robert îşi dădu seama că trebuie să

folosească altă metodă pentru a-l face pe Theodore să plece în misiune. Mai bău o dată din ceaşca de cafea şi se apropie de scaunul în care stătea bătrânul cosmonaut.

— Uite cum facem, îi spuse, punându-i o mână pe umăr, aşa cum nu făcuse el niciodată, ştii bine cât durează să pregătim un dosar că al dumitale; trebuie să căutăm rapoartele tuturor misiunilor îndeplinite, să calculăm beneficiile aduse companiei noastre de-a lungul a peste o sută de ani, de când lucrezi pentru noi, să stabilim procentul de care beneficiezi la calcularea pensiei, plus garanţiile care ţi-au fost oprite după încheierea fiecărei misiuni.

Vom avea de lucru cel puţin o lună de zile, iar nava cu care trebuie să pleci este pregătită deja. Cursa aceasta nu durează mai mult de un an, pentru dumneata vreau să spun, că pentru noi, pământenii...

În sfârşit, eu îţi dau cuvâtul meu de om – când spuse „om“, parcă mai crescu cu zece centimetri în înălţime – că la întoarcere eşti pensionat. Numai bine, până atunci, când te vei întoarce, ne faci o scurtă relatare a celor petrecute pe planetele 19 şi 21. După câte am aflat, pe aceste două planete nu mai avem nici măcar agenţie de reprezentare, ca să nu mai vorbim de relaţii comerciale, schimburi etcetera. Ce spui, ne-am înţeles?

Theodore nu mai zise nimic. Murmură ceva

pentru el şi înghiţi în sec. Fusese atacat foarte subtil. Sir Robert bănuia că Theodore nu va aduce prea curând rapoartele cu evenimentele petrecute pe planetele 19 şi 21 şi tocmai pe aceasta mizase. Şi câştigase.

Nu ne vom ocupa acum de cele întâmplate acolo, tot ce pot să vă spun este faptul că, înainte de sosirea lui Theodore, trimisul special al companiei în vederea încheierii unor contracte de vînzări-cumpărări, pe planetele respective existau civilizaţii înfloritoare, având o cultură şi o industrie dezvoltate pentru epoca lor, iar după plecarea lui Theodore, fiinţele acelea îşi mai aminteau vag de o roată şi îşi părăsiseră oraşele şi locuinţele pentru a trăi în peşteri, unde pictau tot felul de animale, care mai de care mai ciudate.

Aveau în schimb un zeu, căruia i se închinau de dimineaţă şi până seara, un zeu care coborâse din cer şi le adusese învăţătura sa. Acesta era Theodore. Iată de ce refuza să-şi amintească eroul nostru şi amâna de atâta timp să facă rapoartele. Sir Robert nimerise în plin.

Directorul aştepta. Theodore îşi dădu seama că este rândul lui să vorbească.

— Ce trebuie să fac? Iar îi mint pe bieţii helieni (planeta 81 mai era numită şi Helion) cu extraordinarele noastre produse cosmetice? Iar fac experienţe pe mine, iar mă dau cu tot felul de creme până mi se ia pielea, ca să le arăt

analfabeţilor cum să le folosească? N-am întâlnit în viaţa mea fiinţe mai precaute ca astea. Când am plecat, l-am văzut pe un helion cum îşi dădea cu cremă pe haine, să vadă ce reacţie se petrece. N-am mai pomenit aşa ceva! Acum ce le mai arăt?

— Săpunuri, îi răspunse sir Robert, mai liniştit. Avem nişte săpunuri speciale, în momentul în care te speli cu ele, îţi dau o stare de euforie, de linişte sufletească, cum să-ţi explic eu...

— Am înţeles, zise Theodore, plictisit, când te speli, te cureţi şi fizic şi moral, ce mai! Mai rămâne să te „cureţi“ şi altfel şi... gata!

— Doamne fereşte! spuse directorul speriat, bătând în biroul de lemn. Theodore zise: „intră“. Apoi întrebă:

— Sunt comestibile?

— Săpunurile? Nu, dar n-au niciun efect secundar, dacă cumva muşcă cineva din ele. Dar de ce mă întrebi?

— Poţi să ştii ce au indivizii aceia în minte? Trebuie să fiu atent.

Două zile cât au durat pregătirile pentru plecare, Theodore stătu în apartamentul său din hotelul *Central*, unde dormi douăzeci de ore din douăzeci şi patru, somnul fiind una din marile plăceri ale bătrânului cosmonaut, alături de mesele adevărate {înţelegându-se prin aceasta mesele alcătuite din hrană naturală, carne, salate, fructe etc., nu pastile

concentrate luate cu sucuri preparate din tot felul de substanţe chimice) şi fumatul unui trabuc ieftin şi prost, după cum păreau să spună ventilatoarele din camere, care îşi îndoiau paletele în semn de protest ori de câte ori Theodore trimitea spre ele câte un norişor de fum.

Bineînţeles că fumatul trabucului trebuia să fie însoţit de o cafeluţă nici prea fierbinte, nici prea rece. Theodore îşi aducea aminte cu nostalgie şi regret de vremurile când putea bea oriunde o cafea naturală. Acum însă o ceaşcă de cafea costa cât o zi de lucru şi chiar şi pentru Theodore, care era considerat un personaj de seamă, era dificil să-şi satisfacă plăcerea de a bea o cafea.

Cu patru ore înainte de plecare, Theodore făcu o inspecţie minuţioasă a navei, verifică încărcătura, îşi aduse pe navă strictul necesar pentru o călătorie de aproape un an şi abia pe urmă semnă contractul cu compania.

Poate că, după dialogul cu sir Robert, veţi fi tentaţi să credeţi că Theodore este un oarecare, un individ care face numai încurcături. Nu este chiar aşa. Pentru personalul companiei şi Astroportului, Eroul nostru este un om respectat, privit cu simpatie şi invidie uneori. Ca vârstă arăta de şaizeci-şaizeci şi doi de ani, dar toată lumea ştia că numai de când lucra în cadrul secţiei de vînzări-cumpărări schimbase trei directori,

aceştia ieşind la pensie, în timp ce Theodore încă mai colinda prin Univers, în căutare de contracte avantajoase pentru compania pământeană.

Pentru el, într-adevăr, nu trecuseră decât treizeci de ani de când plecase pentru prima oară pe o altă planetă (până la vârsta de treizeci de ani lucrase în comerţul interstatal, fusese remarcat şi trimis apoi la cursurile de pregătire pentru relaţiile interplanetare), dar pentru omenire trecuseră peste două sute de ani, ani în care societatea se schimbase de câteva ori, tehnica depăşise orice aşteptări pentru bătrânul şi conservatorul cosmonaut, în sfârşit, erau momente în care Theodore era depăşit de evenimente, dar, cu toate aceste impedimente, se descurcase onorabil, fiind chiar premiat de câteva ori, pentru merite deosebite şi pentru lunga sa activitate.

Theodore văzuse multe la viaţa lui. Numai pentru compania aceasta, al cărei director era (acum) sir Robert şi pentru care lucra de peste o sută de ani, încheiase contracte cu 123 de planete iar cu alte 16 stabilise relaţii de prietenie, bineînţeles, cu scopul final de a ajunge tot la relaţii comerciale. Theodore era considerat un expert în plasarea unor articole, piese şi aparate acolo unde nimeni, dar absolut nimeni, nu avea nevoie de ele. Cum reuşea acest lucru, nu se ştie.

Cert este faptul că în momentul în care

pământenii nu mai foloseau cine ştie ce aparat, aspiratorul, să zicem, iar fabricile de aspiratoare aveau în stoc mii şi mii de asemenea aparate, cine rezolva situaţia? Theodore, bineînţeles. Acesta îşi încărca nava cu stocul supranormativ şi pleca în căutare de eventuali clienţi.

Culmea este că vindea aceste obiecte pe planeta unde zi şi noapte ploua, acolo unde nu puteai găsi nimic de aspirat, dar asta era cu totul altceva. Theodore le aducea contractul încheiat cu acele fiinţe şi alte obiecte luate în schimbul aspiratoarelor.

Un altul nu s-ar fi putut descurca atât de bine ca Theodore. Toţi ştiau aceasta şi uneori îi mai iertau anumite scăpări, cum se întâmplase cu plantele 19 şi 21.

Lui Theodore îi plăcea să călătorească, să vadă alte lumi, să intervină uneori în viaţa acestor lumi şi să le ajute să se dezvolte.

Acolo unde era primit ca un oaspete de seamă rămânea mai mult timp, căutând să lege prietenii cu fiinţele acelea, să le înţeleagă obiceiurile şi limba, în privinţa aceasta Theodore fiind pentru oamenii de ştiinţă pământeni un adevărat consilier.

Nicio altă expediţie nu pleca pe vreuna din planetele vizitate de Theodore, fără ca în prealabil să nu treacă pe la el, să ia date despre planeta respectivă. Nu toate lumile erau la fel de prietenoase, Theodore ştia mai

bine decât toţi acest lucru, de aceea sfatul său conta foarte mult.

Zborul navei lui Theodore până la planeta 81 nu interesează prea mult, deoarece eroul nostru dormi pe tot parcursul drumului, pilotul automat fiind programat să-l trezească în momentul aplanetizării, ceea ce şi făcu.

Theodore se trezi foarte prost dispus; tot timpul cât dormise nu visase decât că este torturat de băştinaşi, apoi timp de două zile (tot în somn, bineînţeles) numără până la un milion din 1,5 în 1,5, iar în ultima parte a drumului „săpă“ un tunel prin care urma să scape de urmăritori.

Culmea e că atunci când se trezi din acest coşmar, avea palmele pline de bătături, dar Theodore nu mai dădu atenţie acestui fapt curios, deoarece se apropia vertiginos de solul planetei şi trebuia să se pregătească pentru ieşirea din navă.

Aplanetizarea avu loc pe un cosmodrom improvizat din piatră, pe care jeturile de frânare le spulberară în toate direcţiile. Pe Theodore nu-l aştepta nimeni. Helienii nu aveau aparatura necesară detectării corpurilor străine ce le survolau spaţiul aerian, aşa că porni de unul singur spre oraşul-cetate, singura aşezare de pe această planetă micuţă, ce n-avea mai mult de treizeci-patruzeci de mii de locuitori. După cum se va vedea mai departe însă, helienii se dezvoltaseră totuşi destul de mult în comparaţie cu stadiul în care îi găsise Theodore la prima descindere. Atunci, pe lângă produsele cosmetice pe care pământenii refuzau să le mai cumpere, le vânduse şi un fel de pastă de dinţi superconcentrată, pastă ce avea menirea (dar nu şi efectul scontat) de a curăţa în foarte scurt timp cariile dentare, ceea ce nu era cazul, indivizii având o dantură perfectă. Theodore, care aşa cum am mai spus, avea marele talent de a vinde produsele acolo unde nu era nevoie de ele, reuşise să le bage pe gât şi pasta respectivă. Încă de la plecare, observase cum maxilarele helienilor se alungesc într-un mod curios, dar Theodore nu zisese nimic, din contră, grăbise decolarea cât mai repede posibil, jurându-se că nu va mai trece pe acolo dar, iată, ceasul rău şi directorul său îl făcuseră să-şi calce jurământul, pe de altă parte era şi curios să vadă ce se mai întâmplase între timp cu fizionomia prietenilor

săi.

Drumul era destul de lung, aşa că Theodore porni agale, gândindu-se cum să se descurce cu noile produse aduse. În plus, trebuia să aducă pe Pământ altceva în schimb, metale preţioase, produse, orice ar fi constituit un câştig pentru compania ce o reprezintă. Din prima călătorie se întorsese cu câteva obiecte de cult care, vândute la o licitaţie de artă, aduseseră câştiguri considerabile şefilor săi, dar acum ce să le mai ia?

Theodore privi în jur, cu teamă parcă, şi îşi aprinse un trabuc, aşa cum făcea întotdeauna când era prea încordat. Data trecută era să o păţească din cauza fumatului. La prima întrevedere ce-o avusese cu Preşedintele acestei planete, ospitalieră de altfel, îşi aprinsese, tot aşa, un trabuc şi, fără să vrea, fumul gros şi înecăcios se îndreptase spre Preşedinte, făcându-l să se înverzească la faţă. Imediat, gărzile îl înconjuraseră pe bătrânul misionar şi dacă acesta n-ar fi avut prezenţa de spirit să-şi mănânce trabucul, dovedindu-le astfel soldaţilor că este inofensiv, cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla. De unde era să ştie Theodore că fumul constituia pentru helieni arma cea mai de temut? De data aceasta era singur şi îşi permise să-şi aprindă şi să-şi fumeze tracubul până la porţile oraşului. Abia acolo îşi dădu seama cât de inspirat fusese că-l stinsese înainte de a intra; chiar în faţa porţii

exista un panou pe care un desenator stângaci schiţase un pământean barat de două linii în cruciş, ceea ce în codul universal se traducea prin „fumatul strict interzis!“. Theodore rămase uimit. Aoest semn nu exista decât pe câteva planete mai îndepărtate, planete pe care se găseau substanţe inflamabile şi orice sursă de foc constituia un pericol real. Prezenţa acestui semn îi confirmă lui Theodore bănuiala că, în timpul ce se scursese de la prima sa vizită şi până acum, pe aici se schimbaseră multe lucruri, iar vizita altor civilizaţii deveni o certitudine. „Trebuie să fiu foarte atent“, îşi spuse Theodore, înaintând aparent nepăsător printre rândurile de soldaţi ce-l luaseră în primire la intrarea în oraş şi-l conduceau acum spre reşedinţa Preşedintelui. Şi mai era ceva care-l neliniştea pe Theodore: prezenţa unor străini ce umblau pe toate străzile oraşului, fără nicio restricţie şi, de asemenea, lipsa de interes a localnicilor faţă de sosirea sa. Or, prima dată, prezenţa unui pământean fusese un adevărat eveniment în viaţa lor. Dacă nu ar fi intervenit conflictul cu pasta de dinţi, Theodore ar fi avut acum o statuie instalată chiar în piaţa oraşului. La plecare câţiva artişti chiar începuseră să cioplească la ea, cu timpul însă se renunţase la acest proiect. Theodore le dădu dreptate helienilor; o statuie o ridici în cinstea unor personalităţi care au făcut bine unei civilizaţii, nu...

Din păcate pentru prietenul nostru, limba helienilor rămăsese o enigmă pentru el, în scurta perioadă petrecută pe Planeta 81 nu reuşise să înveţe nimic, aşa că, atunci când ajunse aproape de sala palatului unde urma să fie primit de către Preşedinte, îl dureau mâinile de eforturile făcute pentru a se putea înţelege cu soldaţii din gardă. Ceva tot înţelese până la urmă şi anume că prezenţa străinilor în oraş era legată de o sărbătoare ce se desfăşura anual pe planeta lor, un fel de târg, carnaval sau ceva asemănător. „Un obicei mai nou“, îşi zise Theodore, revenindu-i bună dispoziţie. Cu această ocazie vedea şi el ceva deosebit, ceva de care să-şi amintească cu plăcere când va ajunge pe Pământ. Poate cândva va scrie o carte despre toate acestea, cine ştie... Din păcate Theodore nu avea cui să povestească despre planetele vizitate şi despre aventurile sale. Rude nu avea (mai corect spus nu mai avea), însurat nu fusese niciodată, nepoţi nici atât, iar prieteni nici vorbă. El venea pe planeta natală ca musafir, stătea şase-şapte luni la hotelul *Central*, unde avea închiriat un apartament pe timp nelimitat şi apoi pleca iar, spre o altă lume, îndepărtată sau apropiată, pentru el n-avea importanţă.

Theodore oftă. Nu era decât un bătrân singuratic, un străin chiar şi pentru semenii săi, pământenii. Uneori îi venea să fugă undeva, departe, cât mai departe de orice civilizaţie, pe

un asteroid sau o planetă nelocuită unde să stea până la capătul zilelor, să-şi oonstruiască o casă, singur, aşa cum citise mai demult într-o carte şi acolo să-şi scrie amintirile. Alteori, însă, vroia să trăiască în mijlocul oamenilor, să fie sociabil, să dea interviuri, să povestească şi oamenii să-l asculte chiar dacă nu-l vor crede cu toţii. Apoi îşi dădea seama că el era o persoană aparte, un bătrân prea bătrân, o fosilă vie, o piesă de muzeu, încă în viaţă, dar totuşi o piesă de muzeu şi renunţa la acele vise. După pensionare nu-i rămânea decât să se retragă undeva, în anonimat, unde să moară liniştit, neştiut de nimeni. De câte ori se gândea la asta îi dădeau lacrimile. De data asta însă se afla lângă străinii care-l urmăreau cu curiozitate şi nu-şi permise un asemenea semn de slăbiciune.

În sfârşit, după o oră şi ceva de aşteptare, uşile se deschiseră şi Theodore intră în marea sală. La capătul opus, pe un tron frumos ornamentat, stătea Preşedintele. Se recunoscură reciproc, Theodore, cu casca de cosmonaut într-o mână şi mostrele de săpunuri în cealaltă, fiind o figură insolită, uşor de reţinut, chiar şi după o lungă perioadă de timp, iar Preşedintele fiind prea urât şi disproporţionat pentru ca eroul nostru să nu-l ţină minte pentru toată viaţa. Imaginaţi-vă o masă de carne alb-trandafirie cam de două sute de kilograme, amplasată pe şase picioare

şi prevăzută cu două braţe scurte de aproximativ douăzeci de centimetri, dar care la nevoie se puteau prelungi până la doi metri şi jumătate. Deasupra acestui ansamblu se găsea capul prevăzut la rândul său cu o ventuză ce ţinea loc de orificiu bucal şi cu două perechi de ochi albaştri ce lăcrimau încontinuu. Norocul lui Theodore că pe această planetă nu exista (încă) obiceiul de a se îmbrăţişa în semn de prietenie. Aduse (în gând) un prinos de mulţumire vechilor ritualuri heliene care-l excludeau pe cel pământean şi zâmbi, plecând capul, în semn de supunere. Preşedintele ridică braţul drept şi, cu unul dintre cele zece degete făcu un gest care însemna „Bine ai venit“, gest pe care noi nu-l putem explica aici, pe Pământ însemnând cu totul altceva. Theodore răsuflă uşurat, primirea binevoitoare îi dădea de înţeles că pasta sa de dinţi nu adusese totuşi prea mari necazuri consumatorilor. Prinzând curaj, scoase o mostră de săpun şi, apropiindu-se de tron, i-o întinse cu respect Preşedintelui. Întreaga afacere depindea de felul în care acesta primea darul. Theodore n-avea niciun interes să se întoarcă cu marfa acasă, tocmai acum, când se afla mai mult ca oricând aproape de pensionare.

Preşedintele luă bucata aceea de săpun, o mirosi, îi desfăcu ambalajul şi, curiois, muşcă. Theodore se învineţi. Situaţia risca să se înrăutăţească din senin. Recurse din nou la

gimnastica mîiniior pentru a se faoe înţeles, în acelaşi timp vorbind cu glas tare, doar-doar, celălalt va înţelege ceva.

— Ascultă-mă, spunea Theodore, făcând semne desperate pentru a-l obliga pe helian să se oprească, nu e aliment, e săpun, o să te doară stomacul, o să faci spume, uite pentru ce este — şi îi arătă cu mâinile cum trebuie să se spele, timp în care Preşedintele dădea afirmativ din cap şi mânca în continuare — o să... nu mai apucă să-i spună ce o să... că helianul terminase şi părea destul de mulţumit... în sfârşit, lua-te-ar... tu ai vrut-o, nu eu. Vei râde acum până-ţi voi spune eu stop, vedea-te-aş mort de râs!

Theodore aştepta să vadă ce efect va avea săpunul asupra organismului helianului, timp în care înjura în toate limbile şi dialectele cunoscute pe toţi cei care-l trimiseseră aici, la capătul Universului. Înjură cu atâta ură încât la milioane şi milioane de kilometri distanţă, sir Robert începu să sughită, semn că cineva vorbea de el.

Deodată, Preşedintele se ridică în picioare şi înainta spre Theodore, care se trase înapoi, speriat. Dar helianul nu avea gânduri rele; nu voia decât să-i arate că nu-i mai lăcrimează ochii, ceea ce însemna că este într-o dispoziţie excelentă. Dar Theodore n-avea de unde să ştie ce vrea, aşa că se retrăgea strategic în spatele gărzilor. Abia când soldaţii începură să

bată din picioare, îşi dădu seama că efectul terapeutic al săpunului fusese cel scontat şi, răsuflând uşurat, se lăsă să cadă lângă uşă. „Dacă mai trec o singură dată prin asemenea situaţii, inima mea va ieşi înainte de termen la pensie“, gândi.

Profită de faptul că nimeni nu-l mai băga în seamă şi ieşi din sală. Reuşi, după aproape un sfert de oră, să convingă o patrulă de zece helieni să meargă cu el până la navă, pentru a aduce stocul de săpunuri. În navă avea un tractor, cum îl numea el, cu care se deplasa pe terenuri greu accesibile şi, mai ales, acolo unde atmosfera era irespirabilă, tractorul fiind prevăzut cu o cabină etanşă, foarte utilă în astfel de cazuri.

De data aceasta tractorul se dovedi necesar pentru transportarea lăzilor cu săpunuri, Theodore neavând niciun chef să care cu spinarea câteva mii de kilograme. Scoase tractorul, îi puse pe soldaţi la treabă şi în numai două ore marfa era încărcată. Pe helieni îi lăsă să meargă pe jos, mişcarea înseamnă sănătate, le spuse Theodore, iar el se urcă la volan.

La palat era mare veselie şi helienii, văzând buna dispoziţie a Preşedintelui, organizau tot felul de jocuri şi dansuri, pentru a fi în ton cu atmosfera. În momentul în care Theodore ajunse şi parcă utilajul cu şenilele proptite chiar în scările palatului, mulţimea se

îngrămădi curioasă. Bătrânul nostru comerciant nu rămase prea mult pe gânduri: desfăcu ambalajele şi începu să împartă în stânga şi-n dreapta, cerând în schimb alte obiecte. Helienii îi aduseră tot felul de arme curioase, statuete lucrate dintr-un metal alb, necunoscut până atunci lui Theodore şi multe alte nimicuri. El însă era mulţumit, în mai puţin de o zi reuşise să scape de încărcătură. De mulţi ani nu mai lucrase atât de operativ.

Se pregătea să intre în palat pentru a-şi lua rămas bun de la Preşedinte, când acesta îl chemă la el. „Poate-mi dă ceva de preţ, să am şi eu o amintire de la ei, aşa, ca de ultimă cursă“, se gândi, urcând câte două trepte deodată, aşa cum făcea în tinereţe. Bucuria îi fu de scurtă durată şi Theodore rămase pur şi simplu dezamăgit de lipsa de inventivitate a helianului. Ca şi alţi zeci şi zeci de regi, împăraţi, conducători şi preşedinţi de planete, cu care bătrânul cosmonaut avusese de-a face în lungile sale peregrinări prin Univers, acesta voia să-i dea în semn de preţuire pe fiica sa de soţie. Cred că vă imaginaţi cum i-ar fi stat lui Theodore alături de fiica Preşedintelui, pe care vi l-am descris mai înainte cum arăta. Numai la gândul că va trebui să o sărute, lui Theodore i se întunecă mintea şi văzu negru în faţa ochilor.

Situaţia nu era chiar atât de tragică deoarece eroul nostru avea o metodă foarte

practică de a scăpa de această nouă mireasă. Nu-i părea rău decât de faptul că pleca, lăsând o impresie proastă locuitorilor acestei planete primitoare. Din păcate nu avea o altă alternativă, pe Pământ nu putea să ajungă cu aşa ceva după el. Dacă s-ar fi însurat de câte ori avusese această ocazie şi şi-ar fi adus acasă toate aşa-zisele soţii, Theodore ar fi avut acum cea mai interesantă grădină zoologică din întreaga galaxie.

Politicos, Theodore îl asigură (aşa cum putea el face acest lucru prin semne) pe Preşedinte de stima şi respectul ce-l nutrea pentru darul primit, îi mulţumi cu ajutorul a altor câteva zeci de gesturi inutile, îşi luă rămas bun şi îi făcu semn viitoarei sale soţii să-l urmeze. Îi arătă unde să se aşeze şi, în uralele mulţimii, porni spre navă. Când ajunseră, o lăsă pe „frumoasa heliană" să-l ajute la ducerea încărcăturii tractorului la bordul navei, apoi, simulând o defecţiune a motoarelor de pornire, îi dădu de înţeles că trebuie să coboare şi să aştepte până va face o decolare de probă. Individa, după ce că era urâtă, nu se pricepea nici la tehnică, aşa că se depărtă de navă, aşteptând ca soţul ei să rezolve defecţiunea. Iar Theodore porni motoarele şi deoolă, dar nu de probă, ci definitiv, lăsând-o acolo, pe planeta natală, abandonată (dar nu sedusă), nemairămânându-i altceva de făcut decât să se întoarcă la palat să-şi plângă durerea pe

ipoteticii umeri ai tatălui său.

În acest timp, Theodore se închinase de câteva ori, mulţumind unei anumite persoane că scăpase şi din această încercare. Verifică apoi cu atenţie starea aparaturii de bord, dădu coordonatele pilotului automat şi se pregăti pentru un somn de câteva luni.

Pe drumul de întoarcere, Theodore nu visă decât decoraţii care i se înfăşurau ca şerpii în jurul gâtului, sufocându-l, şi hoteluri cu două sute de etaje, care se prăbuşeau peste el, alungîndu-l din oraş. A fost cel mai agitat somn din întreaga sa carieră de cosmonaut.

Theodore şi viaţa la oraş

Primirea lui Theodore. Viaţa lui Theodore la oraş. Theodore îşi cumpără o casă la ţară.

Lui Theodore nu-i venea să creadă; toată mulţimea aceea de oameni venise la Astroport să-l primească pe el, pe bătrânul Theodore? De emoţie îi tremurau picioarele şi era cât pe ce să cadă pe trepte în timp ce cobora. După calendarele terestre trecuseră peste douăzeci şi cinci de ani de la plecarea în ultima cursă, personalul cosmodromului se schimbase între timp, oamenii ieşiseră la pensie înaintea sa, alţii mai muriseră fără să-l mai aştepte şi, cu toate acestea, în jurul bătrânei nave se îmbulzeau sute şi sute de tineri ce făceau parte din noul personal, tineri care nu-l cunoşteau şi nu-l văzuseră niciodată pe eroul nostru, dar auziseră cu siguranţă de el şi de aventurile sale, ca dovadă prezenţa lor acolo, pe cosmodrom. Iată, venise chiar şi sir Robert, acum un bătrân respectabil, care ţinuse cu tot dinadinsul să participe la primirea lui Theodore, mai mult pentru a-i aduce aminte că

n-a uitat de promisiunea făcută înainte de plecare.

Imediat după coborâre, domnului Theodore – cum îi spuneau plini de respect tinerii funcţionari sau viitori cosmonauţi – îi ieşi în întâmpinare noul director al agenţiei care-l felicită călduros pentru reuşita misiunii sale (de fapt habar n-avea dacă misiunea fusese sau nu îndeplinită, dar acesta era protocolul) şi, după câteva fraze standard, îi înmână în semn de omagiu o plachetă reprezentând un maimuţoi stilizat ce ţinea într-o mână o măslină pe oare o privea înfometat. Degeaba îi explică noul director că placheta îl reprezenta pe el, Astronautul numărul 1 al agenţiei, ţinând în palmă o planetă pe care o privea victorios, Theodore nu-l crezu, dar nici nu se supără, considerând cadoul drept o glumă reuşită.

Plecară apoi spre agenţie, unde un bătrân de care Theodore nu auzise îi aminti toate meritele şi serviciile aduse companiei. Unul câte unul, membrii consiliului de conducere îl felicitară, îi încărcară buzunarele cu medalii, ultimul înmânându-i un cec în valoare de zece mii de taloane şi actul de pensionare, amintindu-i astfel că este prea bătrân pentru a mai pleca spre alte planete. După dineul de rigoare, îl trimiseră la hotel să se odihnească, urmând ca a doua zi de dimineaţă să se hotărască în privinţa unei locuinţe definitive. Încă nu aflaseră de planurile măreţe ale

domnului Theodore.

Când se trezi îşi aduse aminte că, în timp ce dormea, o voce necunoscută îl întrebase dacă a plătit chiria, întrebare la care Theodore (tot în somn) răspunsese că asta nu era treaba ei, funcţionarii de la administrativ se ocupau de această problemă, iar spre dimineaţă, atunci când somnul este cel mai dulce, arcurile patului începuseră să-l înţepe pe motiv că nu le-a reparat niciodată şi covorul i se rula sub picioare ori de câte ori călca pe el, făcîndu-l să cadă, deoarece nu-l curăţise niciodată. În această stare de spirit se trezi Theodore, parcă ar fi avut pietre în cap. Încercă să se bărbierească, ciopârţindu-şi obrăjorii cam în toate locurile posibile, se îmbrăcă şi coborî în faţa hotelului, cu gândul să facă o plimbare prin oraş. Renunţă pe moment, văzând o bancă şi se aşeză să-şi tragă puţin sufletul. Şi, într-adevăr, nu reuşi decât foarte puţin să-şi tragă sufletul, deoarece sări ca ars; pe locul unde stătuse era acum un nod de lemn ieşit cu aproape zece centimetri în sus. Imediat auzi o voce care nu putea veni decât de la bancă:

— Ţi-a dat cineva voie să stai jos? Tu m-ai pus aici?

Theodore, din ce în ce mai contrariat de cele ce se întâmplau în jurul său, dădu ocol băncii, se uită sub ea, dar nu văzu pe nimeni care să-i fi vorbit. Şi, totuşi, cineva îl întrebase şi întrebarea aştepta răspuns.

— Recunosc că nu eu te-am instalat aici, zise într-un târziu, dar asta nu înseamnă că n-am voie să mă odihnesc. Ei drăcie! O amărâtă de bancă nu-mi dă voie să stau pe ea. Asta-i culmea obrăzniciei!

— Ca să stai pe mine, continuă banca, neluând în seamă obiecţiile lui Theodore, trebuie mai întâi să introduci în spate fişa personală cu toate semnalmentele, două fotografii doi pe patru şi amprentele digitale şi numai în oazul în care locuieşti într-unul din blocurile din raza mea iar computerul te recunoaşte după voce şi mers, ai dreptul să stai jos. Ia fă câţiva paşi! Nu pe iarbă, că-ţi dau şi amendă! Prin faţa mea, aşa, mai repede! Da, acum cântă ceva!

Curios să vadă ce se va întâmpla până la urmă, Theodore încercă să lălăie un refren pe care-l ştia de acum două sute de ani.

— E clar! se auzi vocea, nu eşti de pe aici. Să nu te mai prind că vrei să stai că... Şi mai învaţă notele, mai mare ruşinea, un om la vârsta dumitale...!

Năucit, Theodore se pierdu printre blocuri, murmurând: „Ce tehnică, domnule, ce tehnică! O bucată de lemn să mă facă de râs. Nemaipomenit!“. Reuşi să iasă într-o alee şi se opri să-şi aprindă un trabuc. Îi desfăcu celofanul, îl aprinse, iar ambalajul îl aruncă într-un coş de gunoi care era alături. Imediat celofanul îi fu aruncat înapoi, la picioare.

Theodore îl ridică şi-l aruncă din nou, dar figura se repetă. O voce venită din coş, îi explică pe un ton enervat:

— Eu sunt coşul familiilor al căror nume încep cu O şi P. Dumneata ce iniţială ai? N-ai coş?

— T, de la Theodore, răspunse eroul nostru, iar coş n-am, eu abia ieri am venit dintr-o misiune de pe altă planetă, încă n-am avut timp să-mi iau coş. Şi cu asta ce fac?

— Dacă n-ai coş, foloseşti buzunarul.

— Asta-mi mai lipsea, să merg cu coşul de gunoi după mine prin oraş!

Din ce în ce mai supărat, Theodore traversă strada. Peste drum era un chioşc de ziare. Căută prin buzunare o fisă ca să-şi poată cumpăra un ziar, nu găsi şi atunci se rezemă de una din reclamele pe care scria cu litere uriaşe: „Citiţi, citiţi, citiţi!“ O voce tot atât de plăcută ca şi celelalte, îl întrebă:

— Aştepţi să vină presa?

— Nu, zise Theodore, nemaimirându-se că de data aceasta are onoarea de a vorbi cu un chioşc.

— Dar eşti abonat la vreo revistă sau la vreun ziar care se vând aici?

— Nu, nu sunt abonat, n-am avut când să fac acest lucru. Eu abia ieri am venit în oraş.

— Atunci dă-te la o parte că-mi iei vopseaua. Câtă neruşinare!

Theodore se făcu că nu aude, dar nu apucă

să stea prea mult timp rezemat de colţul chioşcului; acesta se mută brusc cu douăzeci de centimetri spre dreapta, iar Theodore îşi pierdu echilibrul, mai-mai să se lovească în ochi de săgeata unei reclame pe care scria: „*Medicul casei*, un ziar de nepreţuit pentru orice familie!“. „Ia te uită, îşi zise Theodore, îndepărtându-se cât mai repede, puteam să mă rănesc şi nici măcar nu sunt abonat la ziarul acela“. „Încă puţin şi oraşul acesta plin de surprize mă va da gata.“

Se plimbă un timp pe străzile mai puţin aglomerate. Peste tot, însă, întâlni reclame, care mai de care mai ingenioase, ce lăudau diferite planete, făcute parcă anume pentru ca oamenii să-şi petreacă concediile de odihnă acolo. Theodore le ştia pe toate, reclamele, ca orice reclame, exagerau cu 80 la sută condiţiile reale existente. El era sătul de tot ce văzuse în lungile sale peregrinări prin Univers şi nu mai avea nevoie de nimic, cu excepţia unei locuinţe confortabile, în care să se simtă şi el că este acasă.

Cum se plimba aşa liniştit, observă la capătul unei alei aflate aproape de un părculeţ o vilă frumoasă, toată îmbrăcată în iederă. Theodore n-avea de unde să ştie că iedera era artificială şi, chiar dacă ar fi ştiut, acest amănunt nu avea prea mare importanţă, vila fiind într-adevăr, demnă de admirat. „Iată ce-mi trebuie mie, îşi spuse, privind cu încântare

armonia elegantă a clădirii, parcă a fost făcută pentru mine! Ce-ar fi să intru şi să întreb dacă nu cumva este de vânzare. Aşa ceva merită toate economiile mele!“.

Încercă poarta; era deschisă. Intră în curte, privi în jur şi, nevăzând pe nimeni, înaintă cu gândul să sune la uşă. În acel moment simţi o mână grea lăsându-i-se pe umărul drept. Theodore întoarse capul şi înlemni; un câine care, aşa cum stătea pe labele din spate, îl depăşea cu un cap, îl luase protector şi-l privea blând.

— Ştii să citeşti? îl întrebă.

— Ştiu, îngăimă Theodore. Dar de ce mă întrebaţi?

— N-ai văzut tăbliţa de afară?

— Vă rog să mă scuzaţi, dar n-am fost prea atent!

— Hai atunci să o citim împreună.

Theodore nu ştia ce să facă; să rămână sub laba protectoare a dulăului sau să o ia la fugă. Până la urmă, după ce întâlni ochii „înţelegători“ ai câinelui, optă pentru prima variantă. La poartă repetă de douăzeci de ori textul: „Nu intraţi, că regretaţi!“, îşi recunoscu greşeala, promise solemn, dându-şi cuvântul de onoare că în viaţa lui nu va mai trece pe acolo şi abia atunci avu voie să plece, nu înainte de a i se mai atrage o dată atenţia:

— De data aceasta ţi-am dat drumul, fiindcă eşti la prima abatere, dar a doua oară...

— Dracu o mai trece pe aici, zise Theodore, când se văzu iarăşi în stradă.

Traversă şi intră în părculeţ, hotărât să stea pe o bancă şi să se odihnească. „Prea multe pentru o singură zi! Bănci care nu te lasă să stai jos, coşuri care aruncă în tine cu hârtii, câini-roboţi şi chioşcuri mişcătoare, n-am mai pomenit aşa ceva. Pe timpul meu, eeh, altă viaţă! Stau şi mă întreb când au reuşit toate astea, n-au trecut decât douăzeci şi cinci de ani de când am plecat. Ce să-i faci, altă viaţă! Se aşeză pe prima bancă întâlnită în cale, dar nu apucă să-şi tragă răsuflarea că auzi o voce care-i atrase atenţia:

— Pe banca aceasta nu stau decât bătrânii de la optzeci de ani în sus. Sculaţi-vă!

— Ce spui? Uite că nu mă scol! zise Theodore, de data asta enervat. Ce-o să-mi faci? Spune! Aud? Poate-ţi dau şi un picior!

Vocea nu-i mai dădu răspunsul, în schimb se auzi un foşnet în spate, Theodore se întoarse şi se făcu galben la faţă; vorbise cu un reprezentant al ordinii publice care, acum, îi făcea procesul-verbal de contravenţie.

— Pentru nerespectarea regulilor din grădinile publice, zece taloane amendă, iar pentru jignirea mea, o sută. Altă dată să te uiţi cu cine vorbeşti!

Theodore îşi luă chitanţa şi plecă abătut. „Sunt prea bătrân pentru un asemenea ritm de viaţă“, oftă el, pornind agale pe străzi. „Nu-i

locul meu aici. Poate numai la ţară să-mi găsesc o căsuţă în care să stau liniştit şi să-mi aştept sfârşitul vieţii. La oraş nu-i de mine“.

Se făcuse târziu. Străzile se aglomeraseră şi Theodore se retrase spre hotel. Îşi făcuse deja o imagine a vieţii cotidiene şi impresia sa nu concorda cu ceea ce şi-ar fi dorit. La hotel ceru să i se aducă masa în cameră. După zece minute un robot se prezentă la uşă. Theodore aşteaptă până când acesta îl aşeză totul pe masă, apoi îi făcu semn că este liber. Dar robotul nu se mişcă. Theodore crezu la început că s-a defectat, dar nu era aşa. Abia după ce mâncarea se răci, îşi dădu seama că trebuie să-l răsplătească pentru munca depusă şi îi puse în palma întinsă un sfert de talon. Imediat, robotul dispăru. „Şi eu care credeam că este defect, zâmbi Theodore. Este cel mai normal robot pe care l-am văzut!“.

A doua zi, cu moralul cât de cât refăcut, Theodore coborî în hol, la recepţie, şi-l întrebă pe omul de ordine ce păzea uşa de la intrare unde se află agenţia de închiriat vile în afara oraşului. Acesta îl întrebă la rândul său dacă nu vrea cumva să fie consultat de psihologul hotelului, un om foarte capabil, care-l vindecase pe unul care avea obsesia prezenţei unor criminali la el în cameră, o obsesie mult mai

greu de vindecat, orice i-ar spune.

— Jignirea clienţilor, îl întrebă Theodore, încercând să-şi păstreze calmul, face cumva

parte din îndatoririle dumitale de serviciu?

Celălalt nu mai zise nimic, speriat de alternativa unei reclamaţii, dar, imediat după ieşirea lui Theodore, telefonă la poliţie.

Întrebarea omului de ordine îl puse totuşi pe gânduri pe Theodore şi primul drum din acea dimineaţă îl făcu la fosta sa agenţie, pentru a cere unele relaţii în legătură cu planul său. Până la urmă ajunse chiar la psihiatrul agenţiei şi îi spuse ce are de gând. Acesta încercă în zadar să-i explice inutilitatea unui asemenea gest cu urmări neprevăzute, Theodore rămase ferm pe poziţie. Nu vroia decât o căsuţă la ţară şi, orice s-ar întâmpla, o va avea. Până la urmă, văzând că nu are cu cine discuta, medicul îi dădu adresa şi o trimitere către o agenţie care se ocupa cu vânzarea unor astfel de locuinţe.

Nici nu apucase bine să iasă din birou şi poliţia ceru date despre acest personaj dubios care voia cu orice preţ să se mute la ţară. Psihiatrul îi asigură că este vorba de un bătrân cosmonaut, fost angajat al lor, un bătrân care nu face rău nimănui, un element nepericulos în concluzie, şi Theodore fu scos de sub urmărire.

„Încep o viaţă nouă“, îşi spunea el, mergând în pas vioi pe străzi, neştiind că deja cererea sa alertase două instituţii publice. Ajunse în faţa clădirii ce adăpostea societatea de „plasare a nonconformiştilor“, cum i se mai spunea şi, cu cecul de zece mii de taloane în buzunar şi

cererea în mână, intră şi se aşeză la rândul format în faţa biroului de informaţii. „Cozile astea sunt un rău necesar de care nu vom putea scăpa niciodată“, filosofa Theodore. „Stând aici, ai timp să-ţi faci ordine în idei, asculţi şi ultimele noutăţi fără să întrebi nimic şi, uneori, când renunţi să mai stai, îi dai o satisfacţie celui din urma ta, care abia aşteaptă să-ţi ia locul“.

La informaţii află că trebuie să meargă la camera 14. Urcă la primul etaj şi găsi imediat biroul respectiv. Intră şi îi spuse funcţionarului ce doreşte. Acesta îl privi ca pe un obiect de studiu, tuşi, apoi îl întrebă:

— Serios, sunteţi hotărât să vă cumpăraţi o casă la ţară?

— Da, zise Theodore, m-am săturat de colindat prin Univers, iar la oraş nu-mi place. Eu vreau să mă odihnnesc, să ascult ciripitul păsărelelor...

— Care păsărele, domnule? se miră funcţionarul. Unde ai mai văzut dumneata aşa ceva? Sau ai citit undeva? Vă plac romanele fantastice, nu-i aşa?

— Îmi plac şi romanele fantastice, recunosc, dar eu am văzut păsărele de-adevărat, când eram mai mic, acum vreo o sută optzeci şi ceva de ani...

— Ehei, să fii dumneata sănătos, au trecut timpurile acelea când nu mai putea decola un avion din cauza animalelor zburătoare. Acum,

dacă vrei totuşi să le vezi, te duci la muzeu sau la grădina zoologică!

— Atunci voi creşte animale, nu se lăsă Theodore, părinţii mei, odihnească-se în pace, creşteau în fiecare an pentru Anul Nou un... cum îi spune... un...

— Câine, îl ajută tânărul funcţionar. Ştiu povestea, fiecare om avea pe lângă casă un câine şi...

— Îmi pare rău, îl întrerupse Theodore, din ce în ce mai nervos, dacă părinţii dumitale îşi tăiau câinele de Crăciun şi-l mâncau, nu mă interesează, le urez să le fie de bine, părinţii mei însă creşteau un porc, acesta-i numele animalului şi pe acesta îl mâncau de sărbători. Auzi, să creşti câini!

— Tot la grădina zoologică îl găsiţi şi pe dânsul, alături de alte curiozităţi ale naturii. De ce nu vă angajaţi paznic acolo? Le puteţi studia în voie.

„Dacă nu-i sănătos, de ce nu-l internează într-o clinică?“, se întrebă Theodore, privindu-l cu compasiune pe funcţionar.

— Poate că totuşi nu v-aţi exprimat corect, continuă acesta, recitind cererea, poate doriţi un apartament, într-un bloc situat la marginea oraşului şi cu mai puţine etaje, să zicem, doar cu cincizeci, nu?

Theodore simţea că fierbe. Îşi desfăcu gulerul şi îşi slăbi nodul cravatei.

— Cred că m-am exprimat destul de corect,

doar dacă n-am făcut cumva greşeli gramaticale. Vreau să trăiesc la ţară şi atâta tot, în definitiv, fac ce vreau cu banii mei!

— Vă urmăreşte cineva?

— Cine să mă urmărească? se miră Theodore.

— Eu de unde să ştiu? întrebă la rândul său funcţionarul. Poate aţi făcut ceva nepermis şi acum vreţi să vă ascundeţi. Vă rog să nu vă enervaţi, mai zise, văzându-l pe Theodore că-şi scoate cravata şi muşcă din ea. Discutăm ca oamenii, doar, şi trebuie să ştim sigur ce motive aveţi ca să faceţi una ca asta!

Theodore se ridică şi se apropie de funcţionar care, speriat, se retrase un pas.

— Vrei neapărat să ştii ce motiv am pentru a-mi cumpăra o casă la ţară, da? Ei, bine, află că sunt urmărit. Urmărit, mă înţelegi?

Funcţionarul dădu din cap că a înţeles, dar atât de brusc încât îi veni ameţeală şi se sprijini de perete. Theodore nu-l lăsă.

— În ultima misiune, continuă el, am omorât o mie două sute zece extratereştri, i-am făcut zob, i-am măcelărit pur şi simplu fiindcă n-au vrut să mă lase să plec şi să aduc pe Pământ pe cea mai frumoasă femeie de acolo. Şi atunci i-am omorât unul câte unul. Cum îi prindeam, pac! şi pac! Dar rudele lor au jurat că mă vor pedepsi şi au pornit în căutarea mea. Toţi, fraţi, surori, cumnaţi de mână, veri primari, soacre chiar, sunt acum pe urmele mele. Iar eu

trebuie să mă ascund de răzbunarea lor, iar dumneata, ca semen al meu, eşti obligat să mă ajuţi. Poate că acum sunt la uşă şi mă aşteaptă să ies de aici. Ce spui, mă ajuţi sau nu? Îmi dai o casă la ţară?

Tânărului îi dăduseră lacrimile, fiind o fire emotivă din cale afară. Îşi scoase batistă şi-şi suflă nasul, apoi vru să spună ceva, dar îl văzu pe Theodore că rânjeşte şi îşi reveni.

— Dumneata îţi baţi joc de mine!

— Da, îi răspunse Theodore, dar dumneata ai început, trebuie să recunoşti. Mă trimiţi la grădina zoologică să am grijă de porci, pe urmă mă îndemni să cresc javre de sărbători, aşa ceva nu-i frumos din partea unui tânăr, mai ales când stă de vorbă cu un bătrân ca mine. E posibil?

— E posibil, îi răspunse funcţionarul, dumneata văd că nu crezi, dar te vei convinge singur de realitate. În sfârşit, treaba dumitale, noi nu te putem opri. Ştiţi însă că societăţile de asigurare care, aici, în oraş, sunt obligate să vă pună la dispoziţie medicamente şi să vă asigure asistenţă socială şi medicală până la adânci bătrâneţe, nu mai au dreptul să facă nimic pentru dumneavoastră din momentul în care părăsiţii perimetrul oraşului?

— Nici nu mă interesează, îi tăie vorba Theodore. Doar nu mă ameninţă nicio primejdie.

— Ce spuneţi? Dar praful, microbii de la

animale, ploile? La ţară plouă neorganizat, puteţi răci. Şi accidentele? Dacă vă cade un... cum îi spune domnule, extraordinar ce lapsus am şi doar am văzut şi într-un film o scenă asemănătoare... a, mi-am adus aminte, dacă vă cade un pepene în cap, ce ziceţi? Poate fi o lovitură mortală!

Theodore se înccuntă, încercând să-şi amintească cum arată un pepene şi la ce nivel al solului creşte.

— Pepene ziceai, nu? Ai văzut dumneata pepeni crescând în copaci?

— Sau o cireaşă? Eu n-am fost niciodată la ţară, aşa că

n-am de unde să ştiu ce fructe cresc în copaci, voiam însă să vă avertizez de pericolele la care sunteţi expus. Dar dacă insistaţi...

— Sigur că insist, se răsti Theodore, nemaiputându-se abţine, vreau să plec la ţară!

— ...atunci noi vă promitem că vă facem rost de o casă acolo, iar dumneavoastră va trebui ca timp de o săptămână să vă faceţi acomodarea cu mediul, practica, aşa îi spunem noi, la o fermă model. Abia după aceea, dacă mai sunteţi hotărât să vă retrageţi din mijlocul oamenilor, aveţi dreptul să vă mutaţi definitiv. Mâine dimineaţă helicopterul agenţiei vă va lăsa la marginea oraşului, foarte aproape de terenurile fermei de care vă spuneam şi, peste şapte zile, se va întoarce să vă ia. Drum bun, îi

ură în încheiere, dându-i de înţeles lui Theodore că nu mai au ce discuta.

Când ieşi din clădire, Theodore era complet zăpăcit. „Atâta birocraţie pentru o casă. Dacă ceream o rachetă, erau în stare să mi-o lase la scară sau să mi-o aducă în cameră, demontată piesă cu piesă!“.

Dimineaţa, ras proaspăt, îmbrăcat într-un costum sport şi odihnit după o noapte liniştită, Theodore se urcă în helicopter, luându-şi cu el strictul necesar pentru o săptămână. Abia aştepta să ajungă la fermă.

Theodore şi viaţa la ţară

Vizită la o fermă model. Theodore şi minunile de la fermă. Theodore nu renunţă. Viaţa la ţară.

Pilotul nu era prea vorbăreţ din fire, aşa că, timp de o oră cât dură drumul, Theodore avu prilejul să admire în linişte peisajul din jurul oraşului. În locul câmpiilor ştiute de el se vedeau ici-colo câte o poiană rătăcită şi câţiva copaci aproape verzi. În rest numai asfalt, ca şi cum în jurul oraşului s-ar fi construit un imens aeroport. Nu întrebă nimic, de teamă să nu-l deranjeze pe pilot.

Coborî în dreptul unui indicator fosforescent pe care se putea citi: „Ferma Strauss. Nu rupeţi florile! 380 volţi!“, pilotul îi ură ceva din care Theodore nu auzi decât: „...să te aibă în pază!“ şi decolă imediat, de parcă ar fi aterizat pe un sol radioactiv.

Nu apucă să facă decât câţiva paşi pe poteca înconjurată de o parte şi de alta de

iarbă, că aceasta porni să meargă singură. „Potecă rulantă, se minună Theodore, cât pe ce să-şi piardă echilibrul, aşa ceva chiar că n-am mai văzut!“. În timp ce fâşia de pământ îl ducea spre poarta unei ferme ce se zărea la câteva sute de metri în faţă, Theodore privea în jur. La un moment dat, văzu un măr foarte aproape de drum şi sări din potecă cu gândul să-l observe mai atent. Mare-i fu dezamăgirea când îşi dădu seama că în măr nu era decât un singur fruct şi în dreptul lui o tăbliţă pe care scria: „Ia mâna! Nu vezi că nu este decât unul singur?“. Peste tot iarbă şi flori de toate culorile, cu excepţia verdelui. De unde era să ştie Theodore că toate erau artificiale, iar doamnei Strauss nu-i plăcea culoarea verde?

Nu apucă să sune, anunţându-şi sosirea. Poarta se deschise fără zgomot. „Celule fotoelectrice“, gândi în timp ce înainta spre femeia care-l aştepta în curte, surâzând. Îi sărută mâna, cu o politeţe puţin exagerată şi îi spuse pentru ce a venit.

— Am fost anunţaţi de venirea dumneavoastră, îi răspunse ea, invitându-l în casă. Vreţi să vă odihniţi?

— A, nu, zise el, lăsându-şi bagajul lângă uşă. Sunt curios să văd cum arată această fermă. Locuiţi singură?

— Cu soţul şi cei doi copii, dar din păcate niciunul nu este acasă. Soţul a plecat la pescuit şi nu vă pot spune precis când se întoarce.

— Aveţi şi heleşteu? se bucură Theodore. Începe să-mi placă aici, la dumneavoastră. Aş mânca o ciorbă de peşte cu mare plăcere.

Doamna Strauss începu să râdă.

— Avem heleşteu, îi explică ea, dar nu este decât un singur peşte în el şi soţul meu încearcă de o lună de zile să-l prindă. De asta vă spuneam că nu ştiu când se întoarce. E destul de bătrân, poate a şi murit şi până când îl găseşte...

— Vai, doamnă, se sperie Thedore. Cine să moară? Soţul?

— Peştele, domnule, doar despre el era vorba. Soţul meu este sănătos tun.

— Da, da, înţeleg, zise Theodore ceva mai liniştit. Şi copiii?

— Cel mare s-a dus să pună capcane pentru găini şi...

— Capcane pentru găini? Parcă aşa aţi spus? Lui Theodore i se păru că n-a auzit bine.

— Ce vă miraţi? Pe aici nu sunt decât găini sălbatice şi nu le putem prinde altfel. Chiar şi aşa avem greutăţi cu ele. Acum două săptămfini l-au muşcat pe soţul meu de picior.

Şi-acum şchiopătează, săracu'!

— Mă scuzaţi că vă întrerup, zise Theodore, din ce în ce mai curios, găinile nu sunt păsările acelea care fac ouă? De ce vă uitaţi aşa la mine? Ouă, cuvântul acesta nu vă spune nimic?

Doamna Strauss se încruntă, semn că

gândeşte intens,

— Ouă, spuneţi? Cred că ştiu despre ce este vorba; nu sunt nişte obiecte albe şi aproape rotunde, care se sparg foarte uşor şi-ţi murdăresc hainele? Înainte erau mâncate de oameni, mi se pare.

— Exact, aprobă Theodore. Cred că voi cere agenţiei şi câteva găini pentru a le creşte la fermă. După câte ştiu eu, nu sunt chiar aşa de periculoase. Poate că totuşi în ultimul timp şi-au mai schimbat atitudinea faţă de oameni, altfel

nu-mi explic cum de l-au muşcat pe soţul dumneavoastră.

— ...iar cel mic este în spatele casei, construieşte o apărătoare pentru o cireaşă care tocmai s-a copt.

Un câine fără coadă se apropie de ei.

— Aveţi şi câine?

— Dacă aţi şti cât ne-a costat, oftă doamna Strauss. Speculanţii de la grădina zoologică n-au vrut să ni-l vândă decât pentru o mie de taloane! Nici măcar în rate!

— După câte văd, e cuminte, nu latră la străini. Muşcă?

— Ăsta? Da' de unde! I-au făcut operaţie ca să nu ne tulbure somnul cu lătratul, iar de muşcat nici nu poate fi vorba; colţii sunt prevăzuţi cu un dispozitiv de vaccinat. Haideţi să vă arăt crescătoria de iepuri mecanici, sunt o grozăvie!

— Lăsaţi, zise Theodore, îi văd mai târziu. Vacă nu aveţi? Mie, dimineaţa, îmi place să beau o cană cu lapte fierbinte.

— Vacă nu, dar avem lapte, îi răspunse doamna Strauss.

— Înţeleg, vine lăptarul sau maşina cu lapte.

— Nu, domnule, ce să caute laptangiul sau cum îi spui dumneata, pe aici? Pe la noi nu trec nici măcar avioane, darmite... Avem o pompă în curte. Nu vă miraţi. Este racordată la conducta de lapte de pe şoseaua numărul 8. Când îi dăm drumul să curgă are un mecanism care face: „Muuu, muuu!“.

— Pompa? Face ca vaca? „I-auzi Theodore“, îşi zise, şi se ciupi.

— Veniţi s-o vedeţi. E mult mai simplu aşa. Cu vaca era mai greu, trebuia să-i storci zilnic rezervorul de lapte, mai dădea cu piciorul, sau câte-o palmă...

— Eu, să vă spun drept, o întrerupse Theodore, n-am văzut în viaţa mea o vacă dând palme. Şi vă rog să mă credeţi că am fost prin multe locuri şi am văzut multe la viaţa mea. Poate cu coarnele...

— Cu palma, cu coarnele, are vreo importanţă? Aşa, dacă e cumva defectă, îi mai dăm noi câte un picior.

— Vacii?

— Nu, domnule, pompei.

În timp ce se îndreptau spre „vaca

stilizată“, instalată în spatele unei magazii, Theodore auzi câteva păsărele ciripind.

— Ce sunt, întrebă el, canari sau piţigoi?

— Păsărelele care cântă?

— Da.

— Habar n-am, că nu le-am văzut niciodată. Le-a adus soţul meu acum o săptămână de la oraş şi le-a agăţat în copac.

Într-adevăr, într-un pom de lângă gard, Theodore zări, cu mare greutate, două păsărele; una sta întinsă pe burtă pe o creangă, cealaltă atârna cu capul în jos.

— Şi cântă în poziţia asta? se miră Theodore.

— Ei, cum o să cânte, nu vedeţi că sunt împăiate? Avem un casetofon în scorbură.

„O frumuseţe de fermă“, îşi zise Theodore.

— Ce spuneţi, vă place la noi?

— Da, răspunse, mirându-se singur de ceea ce spune.

Doamna Strauss îl privi uimită.

— Şi sunteţi hotărât, în continuare, să vă cumpăraţi o casă la ţară?

— De ce nu? De ce mă întrebaţi?

— Sunteţi curajos. Din zece inşi care au trecut pe aici, nouă au părăsit ferma chiar a doua zi.

— Şi al zecelea? întrebă Theodore.

— Al zecelea sunteţi dumneavoastră? Înţelegeţi?

— Înţeleg, răspunse Theodore. Nu cumva

ferma aceasta este o fermă... sperietoare?

Doamna Strauss îşi lăsă privirile în jos.

— Noi nu suntem decât nişte simpli angajaţi. Rolul nostru este de a vă arăta dezavantajele vieţii la ţară. Pentru asta suntem plătiţi.

Theodore încercă să o liniştească.

— Nu vă faceţi probleme, mi-am dat seama despre ce este vorba. Apoi mai privi o dată în jur, rămase câteva clipe pe gânduri şi îşi spuse: „Ce poate fi mai frumos decât o casă la ţară?“.

În timpul săptămânii de „practică“, Theodore se acomodă repede cu modul de trai la fermă. În prima dimineaţă petrecută în mijlocul naturii, plecă împreună cu soţul doamnei Strauss (care reuşise să se întoarcă de la pescuit viu şi nevătămat, dar fără peşte) să vadă împrejurimile. Tot atunci făcură şi un inventar al bunurilor ce reveneau proprietăţii Strauss.

Theodore nici nu se aştepta ca ferma să aibă atâtea avantaje.

În afară de mărul întâlnit de Theodore la sosirea sa şi de heleşteu, ferma mai cuprindea două parcele de aproape o mie de metri pătraţi, acoperite de ierburi înalte în care creşteau în voie găinile sălbatice, o grădină de flori artificiale, încă doi copaci rătăciţi care nu produceau nimic în afară de frunze şi un fel de ţarc a cărui întrebuinţare nimeni n-o ştia.

PLUMB

Toate aceste anexe erau îngrădite cu sârmă ghimpată de un portocaliu reflectorizant, pentru a putea fi reperate chiar şi din avion. Câmpul din jur, neîngrădit, aparţinea statului şi era folosit tot pentru amenajarea unor ferme asemănătoare.

În curte, familia Strauss primise pe inventar un pom, şase păsărele împăiate, o pompă cu lapte, patru iepuri mecanici, un câine, un coteţ nefolosit şi nefolosibil deoarece nu avea acoperiş, două răzoare şi gardul de lemn ce înconjura ferma. Casa propriu-zisă avea două camere, un hol, o bucătărie şi o cămară în care să-şi poată păstra rezervele de conserve. Lumină electrică aveau, mai primiseră şi nişte lămpi cu baterii care abia luminau camerele seara, când nu mai puteai vedea de cine sau de ce te loveşti. În rest, ca mobilier, strictul necesar. Theodore făcu câteva calcule şi ajunse la concluzia că toate acestea (casă, mobilier, curtea şi obiectele de inventar din ea, plus parcelele şi pomii plantaţi de curând) nu făceau mai mult de şapte-opt mii de taloane. Făcu o încercare.

— De cât timp staţi aici? îl întrebă pe domnul Strauss, un bărbat bondoc, cu chelie şi o mutră posacă, parcă adaptată vieţii la ţară. În ochii lui se puteau citi în orice clipă cuvintele: „Vreau acasă!“

— De trei zile, îi răspunse acesta. Acum o lună au venit cei de la agenţie cu o echipă de

constructori şi au construit ferma, după un model de la muzeul satului. Ceilalţi nouă pretendenţi au plecat repede. Abia aştept să vă hotărâţi şi dumneavoastră, să putem pleca şi noi acasă. Sunt sătul, am un apartament care mă aşteaptă, copiii s-au îmbolnăvit tot alergând după găini şi căţărându-se prin copaci ca să arate cât de dezavantajos este să trăieşti la ţară, soţia este constipată din cauza conservelor vechi, iar dumneata stai şi te minunezi. N-ai mai văzut aşa ceva?

— Trebuie să recunosc că, într-adevăr, n-am mai văzut, ferma aceasta seamănă cu decorurile ce se foloseau acum câteva sute de ani pentru realizarea unui film. Totul este fals, de carton. N-am ce face, asta am vrut, asta mi s-a oferit. Să vă mai întreb ceva, bine că mi-am adus aminte. Ferma a cui e?

— Nu v-am spus? A agenţiei.

— Asta am înţeles, vreau să spun a cui rămâne după plecarea dumneavoastră. Cine va locui aici?

— Cred că nimeni, răspunse Strauss, puţin mirat de întrebare. Un om normal n-ar sta aici. Văzu că Theodore zâmbeşte şi adăugă: Vă rog să reţineţi faptul că eu am fost obligat de împrejurări să locuiesc aici, deci am circumstanţe atenuante. Da' nu cumva vreţi s-o cumpăraţi?

— Dacă tot m-am hotărât să mă mut în mijlocul naturii, de ce să mă mai încurc cu

construirea altei ferme? După câte am înţeles, chiar dacă aş vrea să-mi fac alta, tot ca aceasta ar fi, nu-i aşa?

— Asta cam aşa e, recunoscu Strauss. Toate sunt tip A.

— Tip A? se miră Theodore. Cum adică?

— Adică pentru tipi „anormali", îi răspunse Strauss, privind într-o parte, jenat.

Theodore regretă întrebarea şi îşi zise în gând ca altă dată să fie mai atent despre ce vorbeşte. „Toţi caută să mă jignească, parcă n-aş fi om ca şi ei!“

— Eu cred că ar trebui să vorbiţi cu agenţia, îi atrase atenţia domnul Strauss, şi dacă ei sunt de acord... în orice caz, eu abia aştept să mă car de-aici, deja simt că înnebunesc!

„Mai poţi, mai poţi? zise Theodore, privindu-l pieziş. După figură, s-ar părea că deja eşti!“

Bineînţeles că agenţia îi vându lui Theodore imediat „celebra“ fermă la un preţ mult mai mic decât sperase el, iar apoi făcură inventarul, încărcându-l şi cu găinile sălbatice. Theodore se opuse vehement, spunându-le reprezentanţilor agenţiei că n-au decât să-şi ia sălbăticiunile de-acolo, dar aceştia îi replicară că ei sunt oameni serioşi, care locuiesc ca nişte cetăţeni respectabili la oraş, într-o locuinţă normală, nu aleargă ca nişte bezmetici după nişte animale care muşcă. Theodore renunţă să mai insiste, zicându-şi că, oricum, cu taloanele rămase de la târgul făcut cu

oficialii, îşi putea permite să-şi cumpere câteva găini normale de la grădina zoologică. Tot oficialii îl anunţară că, o dată pe lună, un avion special al agenţiei va survola spaţiul aerian al fermei „Theodore“ – fostă Strauss – şi îi va arunca – chiar aşa i-au spus –, îi va arunca un colet în care se vor găsi toate cele necesare pentru traiul Ia fermă.

— Şi, mă rog, de unde veţi şti de ce am eu nevoie? a întrebat Theodore, curios.

— Pentru început ne veţi da o listă chiar acum, iar în viitor îi veţi striga pilotului ce vă trebuie.

Theodore rămase pe moment blocat. „Ăştia nu-s normali, sau îşi bat joc de mine. Ori pilotul merge pe picioare şi trage avionul după el, ori indivizii mă cred pe mine staţie de emisie-recepţie!“

— Bine, dar eu n-am voie să vin în oraş să-mi cumpăr singur ceea ce am nevoie? se revoltă Theodore. Eu, Marele Cosmonaut?

Oficialii se priviră pentru o clipă încurcaţi.

— Ba da, pentru dumneavoastră există o clauză: veţi primi din partea agenţiei un permis special cu ajutorul căruia, de 12 ori pe an, aveţi dreptul să vizitaţi oraşul.

Theodore nu mai avu ce să spună. Astfel, deveni stăpânul absolut al fermei. Oficialii plecară, lăsîndu-l în mijlocul curţii, puţin dezorientat, dar în acelaşi timp fericit că reuşise să-şi realizeze visul: o casă la ţară.

Ultima misiune a domnului Theodore

**Mărul lui Theodore. Propunerea lui Arthur. Cea mai frumoasă planetă. Căsătoria lui Theodore.
Muncile lui Theodore.**

Două săptămâni de la instalarea lui Theodore la fermă, timp în care muncise ca un apucat de unul singur să-şi amenajeze grădina şi să-şi repare gardul de plastic, care, cu ajutorul copiilor doamnei Strauss căzuse în proporţie de 80 la sută, deci cam pe la începutul lunii iulie, „vaca“ lui Theodore se defectă. Fusese o zi caldă, însorită, bună de plajă, dar lui numai de asta nu-i ardea. Începuse munca la ora şase dimineaţa şi acum era cinci după-amiază. Bineînţeles că nu reuşise să rezolve nimic. O trăsese de manetă – aşezată chiar în spate, în loc de coadă –, o pipăise pe toate părţile, se rugase de ea, nimic. Vaca, sau pompa cum vreţi să-i ziceţi, era moartă. Ba, la un moment dat, enervat, îi trăsese şi un picior, după sfaturile utile primite înainte de plecare de la familia Strauss, dar renunţase; imediat, maneta se ridicase, lovindu-l peste bărbie, mai-mai să-l doboare şi

îl stropise cu un lichid urât mirositor, făcîndu-l pe Theodore să-şi aducă aminte de toate expresiile întâlnite pe planetele locuite cu fiinţe nu prea civilizate. Acum stătea rezemat de ea şi o privea cu ură, întrebându-se ce-ar putea avea. Până atunci funcţionase perfect. O trăgea de manetă şi, de trei ori pe zi, îi dădea câte o sută de grame de lapte, nicio picătură mai mult. Odată, fusese în stare să stea o zi şi o noapte culcat lângă ea, doar-doar i-o da un supliment. Nimic. Pompa rămăsese surdă la toate rugăminţile lui Theodore, mare consumator al acestui produs. Cu o zi înainte avusese altă defecţiune: conducta pe care venea laptele de la oraş la fermă era lipită de cea de apă şi undeva, de-a lungul drumului, se spărsese. Curioasă spărtură însă: cele două conducte comunicau acum între ele, dar prin ce principiu naiba ştie că, de câte ori dădea drumul să-i vină laptele, paharul se umplea cu apă, iar când se spăla dimineaţa la chiuvetă, obţinea o curioasă combinaţie între pasta de dinţi şi lapte, sau jumătate apă, jumătalte lapte. Plus pasta de dinţi.

Îşi aduse aminte la un moment dat că văzuse demult, demult, un film cu crescători de animale şi îşi stoarse creierii să-şi aducă aminte ce făceau aceştia când animalele se îmbolnăveau. Degeaba însă. Tot ce-şi aducea aminte era scena în care ei (crescătorii de animale) le tăiau. ,,M-am prostit de tot, îşi

spuse Theodore privind cu jenă în jur. Dacă m-ar vedea cineva tăind pompa, pe motiv că este bolnavă, cine ştie ce ar crede despre mine. Să-i dau nişte iarbă să mănânce? Ar fi o idee!“. Şi tot el: „Theodore, Theodore, degeaba ai îmbătrânit, că...“ Nu mai continuă deoarece era vorba despre el şi n-avea niciun farmec să se jignească singur. Singura soluţie era aceea de a săpa de-a lungul conductelor şi să repare spărtura. Tocmai pusese mâna pe un târnăcop când, pe aleea ce trecea prin faţa fermei, însă la o distanţă destul de mare de poartă, văzu un om venind spre el. Fiind prima fiinţă vie ce o vedea de la intrarea sa la fermă, se hotărî să-i iasă în cale. Se apropie de gard şi, când văzu cine este, îşi trase o palmă să-şi revină şi rămase cu gura căscată. Acesta nu era altul decât actualul şef al misiunilor spaţiale, înlocuitorul lui Robert. Theodore nu avea nimic cu acesta, deoarece el lucrase numai sub comanda vechiului şef, dar mutra şi felul de a se purta a lui sir Arthur – aşa se numea noul şef – îl enervaseră încă de la primirea făcută pe cosmodrom. Sir Arthur venea liniştit pe aleea rulantă ce şerpuia printre florile artificiale şi muşca cu poftă dintr-un măr de toată frumuseţea, mare şi roşu. „De unde o avea mere? se întrebă Theodore, mirat. După câte ştiu eu, pe o rază de 15 kilometri nu este deaît un singur pom, în care nu există decât un singur fruct pe care eu personal îl pândesc de

când am venit aici ca să se coacă“. O bănuială sumbră îl străfulgeră, făcându-l să simtă un nod în gât de emoţie.

Între timp, Arthur deschise poarta, după ce rămase puţin zâmbind la 220, deoarece Theodore, preocupat de investigaţii, uitase să decupleze sistemul de alarmă şi intră în curte.

— Şefule, zise Theodore în loc de salut, de unde ai mărul?

— Mărul ăsta? Era pe-aici prin apropiere. E minunat!

— Vrei să mi-l dai şi mie puţin?

Arthur i-l dădu. Pe cotor era o tăbliţă pe care scria: „unu“. „Ăsta e“, îşi spuse Theodore, palid de enervare. Obrăznicia şefului – nici măcar nu-i fusese cu adevărat şef – îl scotea din sărite. Cum îşi permisese acest intrus să-i fure mărul la care el, fermierul Theodore, ţinea atât de mult? Cum de îndrăznise, neruşinatul? Lui Theodore îi lăsa gura apă uitându-se cum acesta, intrusul, muşca din bunul altuia, zâmbind satisfăcut: „Râzi tu, râzi, mormăi Theodore doar pentru el, da’ nu e râsul tău. Îţi arăt eu!“

— Dumneata, continuă Theodore interogatoriul, n-ai văzut afişul pe care scria că n-ai voie să-l rupi din pom? Sau pentru unii – când zise „unii“ privi semnificativ spre Arthur – literele de tipar au rămas o enigmă şi astăzi?

— N-am văzut niciun afiş, îi răspunse acesta, făcându-se că nu sesizează ironia, dar de ce

mă întrebi?

— Fiindcă ai stricat echilibrul naturii, de-aia, îi răspunse Theodore.

— Lasă că nu-i nicio pagubă, zise Arthur, tot atât de calm ca şi până acum, privind curios în jur. Frumoasă fermă, observă el. Îmi place aici la tine. Te descurci?

— Cu ce?

— Aşa, în general. Asta de exemplu, ce este? Arătase spre pompă.

— O vacă mecanică. Sau o pompă care dă lapte. O pompă-vacă, nici eu nu mai ştiu cum dracu să-i zic. Gând vrea, dă şi lapte.

— Serios? Aşa ceva n-am văzut în viaţa mea. „Nici eu“, îi răspunse în gând Theodore. Ia să vedem, continuă Arthur, amuzat. Adu-mi un piahar.

Theodore plecă plictisit spre casă şi se întoarse cu un pahar, apoi trase de manetă, convins că Arthur va face o cură de nămol. Se auzi mai întâi un muget care făcu să se clatine gardul, şi aşa destul de fragil, şi imediat paharul se umplu cu lapte. Theodore se încruntă. „Ia te uită, la mine oare de ce nu merge?“. Arthur îl bău pe nerăsuflate.

— Tu nu-ţi pui unul?

Theodore repetă operaţia cu maneta şi paharul se umplu. Cu apă. O vărsă şi înghiţi în sec.

— Ghinion, zise Arthur, bătîndu-l părinteşte pe umăr şi îmbărbătându-l. Văd că ai şi pepeni,

mai spuse el, arătând spre doi bostani verzi, ce se aflau în colţul opus al grădinii.

— Sunt din cauciuc, îi explică Theodore. Doar ce i-am umflat ieri. Am avut trei.

Arthur îl privea bănuitor. „Nu cumva îşi bate joc de mine? Cum adică, din cauciuc?“.

Theodore îi observă nedumerirea şi gândul răzbunării pentru mărul mâncat îl făcu să rânjească cu satisfacţie.

— Vino să-ţi arăt, îl invită el pe Arthur. Aduse din magazie o pompă veche de peste o sută de ani, scoase ventilul de la unul din pepeni şi începu să-l umfle, sub privirile uluite ale lui Arthur, care se apropiase la o distanţă destul de periculoasă. Feliile desenate pe cauciuc se măreau văzând cu ochii. Arthur încercă să spună ceva, dar nu mai avu timp; pepenele, umflat la maxim, îi explodă drept în ochi, iar seminţele din el îl împroşcară, precum o ploaie de alice. După ce-şi şterse faţa plină de seminţe şi îşi mai reveni din şoc, Arthur zise:

— Mda, acum te cred, dar parcă spuneai că ai trei, nu doi, nu-i aşa?

— Da, aşa este, îi răspunse Theodore, vădit mulţumit de rezultatul experienţei sale. Al treilea mi-a explodat mie ieri, şi tot aşa, drept în ochi! Parcă spuneai că-ţi place la mine, la fermă.

Arthur nu-i răspunse. Mai făcu doi-trei paşi prin curte, apoi se întoarse spre Theodore.

— Să trecem la afaceri, propuse el.

— Era şi timpul, observă Theodore, chiar mă-ntrebam cu ce ocazie pe aici. Poate doar ca să-mi mănânci mărul şi să-mi bei laptele!

— Vreau să te trimit pe Epsilon. Preţul dublu decât până acum. Ce zici?

Theodore se uită la Arthur ca la un nor care-i ameninţă o zi senină. Adică chiorâş. Apoi privi în jur, ca şi cum şi-ar fi luat rămas bun de la fermă, îl privi din nou pe Arthur şi, într-un târziu, răspunse:

— Ce să spun? Sunt la pensie!

— Sper că nu mă consideri sclerozat, doar eu personal ţi-am semnat ieşirea la pensie. Am mare nevoie de dumneata.

— Iar vreo reclamă tâmpită pentru creaturile din Univers? Îmi pare rău. Sunt la pensie!

— Nu mă enerva, se răsti Arthur, ajuns la capătul răbdării. Este vorba de ceva foarte serios şi delicat. Am trimis trei misionari pe această planetă şi nu s-a mai întors niciunul. Dumneata ai fost acum doi ani acolo şi, după câte mi-ai povestit, s-ar părea că Epsilon este sinonim cu paradisul. Aşa este?

Theodore tăcea. Voia să savureze în linişte acel „dumneata“ rostit de Arthur, un semn de preţuire pentru el, bătrînul misionar. Chestia cu povestitul era cam dubioasă, nu-şi aducea aminte să-i fi povestit vreodată despre planeta Epsilon, dar dacă el spunea aşa… Apoi zise:

— Cam aşa. Cel puţin aşa a fost atunci,

poate s-au mai schimbat lucrurile între timp (Câtă dreptate avea, sărmanul...!)

— Tocmai de asta vreau să te trimit. Mai gândeşte-te şi nu uita, preţul dublu! Zece mii de taloane nu le găseşti pe toate drumurile!

— Mă mai gândesc, zise Theodore, făcându-i lui Arthur un semn cu mâna, semn care putea însemna şi „Să trăiţi!“ dar şi „Hai, cară-te, că am treabă şi mă ţii în loc!“

După plecarea lui Arthur, Theodore intră în casă, îşi făcu un ceai şi, lăsîndu-l să se răcească, încercă să-şi amintească cum mai arăta planeta Epsilon. De la prima sa vizită trecuseră douăzeci de ani şi nu doi cum spusese Arthur, dar nu asta era important. „Ce le-am vândut eu indivizilor?“ se întreba Theodore. Întrebarea avea un scop, deoarece trebuia să ştie sigur dacă mai avea vreo şansă să scape de-acolo în cazul în care misiunea sa sfârşea prost. „Da, da, mi-am adus aminte", îşi zise Theodore, mulţumit că memoria nu-i făcea (încă) feste. Le-am vândut treizeci şi cinci de combine pentru cules fructe din imensele livezi aflate pe planeta aceea foarte bogată. Aşa este, mi-amintesc bine, toate combinele erau demontate, pentru a putea fi transportate mai uşor şi, când am ajuns şi le-am propus afacerea, am fost obligat să montez una din ele pentru a le arăta înapoiaţilor cum pot fi culese sutele de mii de fructe fără ajutorul mâinilor şi al scărilor. Am reuşit să montez

maşinăria dar, în loc să culeagă, ea scutură pomii şi bineînţeles că fructele acelea coapte, zemoase şi frumos mirositoare cădeau, unele făcându-se gem, altele (puţine la număr) rezistând şocului. În orice caz, ei au fost mulţumiţi de demonstraţia făcută şi au cumpărat toată încărcătura. Ce-or fi făcut cu ele, nu mă mai interesează, asta-i treaba lor, puteau să le şi caseze, important este că le-au luat!

Planeta era într-adevăr foarte frumoasă, bogată şi primitoare, atmosfera respirabilă, cer albastru, tot timpul senin, ceva de vis.

Locuitorii de pe Epsilon erau împărţiţi în trei categorii: Bărbaţii, care nu arătau nici pe departe ca oamenii din punct de vedere fizic, moral însă, sau ca inteligenţă, depăşindu-i cu mult, femeile cu două picioare, femei pe care dacă le vedeai, puteai jura că sunt pământene care părăsiseră planeta natală pentru a coloniza această planetă pierdută undeva, în spaţiul nesfârşit, şi cea de-a treia categorie, femeile cu trei picioare, urâte şi rele, cum nu mai întâlnise Theodore nicăieri.

Pur şi simplu de câte ori se gândise la acestea din urmă, Theodore nu reuşise să găsească un termen de comparaţie. Într-un cuvânt, oribile. Şi culmea, tocmai ele aveau rolul de perpetuare a speciei! Femeile cu două picioare erau un fel de servitoare, aveau grijă de casă, de copii, de grădini, de tot ceea ce

trebuie făcut într-o gospodărie.

Cu douăzeci de ani în urmă, epsilonienii îl întrebaseră pe bătrânul nostru cosmonaut-misionar dacă ar vrea să se stabilească acolo, pe planeta lor, obligându-se să-i asigure toate condiţiile de pe Pământ. Theodore refuzase categoric. Era pământean şi morala sa nu-i permitea să facă asemenea gesturi ce puteau fi interpretate ca trădare faţă de planeta natală, faţă de omenire în general.

Toată noaptea se gândi, analiză situaţia şi spre dimineaţă acceptă să plece pe Epsilon. Timp de două zile îşi puse la punct ferma, îşi făcu pregătirile necesare şi, abia când văzu că nu mai are nimic de făcut, îl anunţă pe Arthur că este gata de plecare. Peste alte două zile, după verificările de rigoare, Theodore se îndrepta spre planeta Epsilon, pentru a dezlega enigma dispariţiei celor trei misionari.

Ca de obicei, Theodore trase un pui de somn de câteva zile – unii tehnicieni de la Centrul Spaţial spuneau că Bătrânul, cum îi ziceau uneori în glumă, alteori din respect, suferă de boala somnului şi poate că nici nu greşeau prea mult, având în vedere că în jurnalul de activitate al navei în fiecare zi de zbor era trecut cuvântul „Somn".

Dar pe Theodore nu-l interesa ceea ce vorbeau ceilalţi despre el. „Ca să poţi duce la bun sfârşit o misiune, indiferent de gradul ei de dificultate, trebuie să fii odihnit şi cu mintea

limpede“, le explica el celor care-l chestionau în legătură cu zecile şi sutele de ore de somn ce le avea la activ pe parcursul unui drum.

Pilotul automat îl trezi cu exact o oră înainte de coborâre. În timpul pregătirilor de aplanetizare, luă două pastile de bună dispoziţie şi, fluierând un fragment dintr-un cântecel special compus pentru copii handicapaţi ce abia învăţau să vorbească la o vârstă destul de înaintată, se îndreptă spre oficiul vamal al planetei Epsilon. Ofiţerii de gardă îl întrebară ce doreşte. Nu apucă bine să deschidă gura, că indivizii, spre marea satisfacţie a bătrânului misionar, îl recunoscură, cu toate că trecuse atâta timp. Spun îl recunoscură, deoarece un pământean este oriunde remarcat datorită fizicului său destul de neobişnuit pentru extratereştri şi, mai ales, datorită inteligenţei sale extraordinare.

Pe Theodore îl recunoscură numai datorită fizicului.

Deh! După îmbrăţişările de rigoare îi amintiră de propunerea făcută cu ani în urmă. Pesemne că pastilele de bună dispoziţie nu-şi făcuseră încă efectul, sau asupra lui Theodore nu aveau nicio influenţă, fiindcă acesta căscă de câteva ori, mai-mai să rămână cu gura deschisă până în dreptul urechilor, apoi mormăi ceva care pentru epsilonieni însemna şi da şi nu.

Abia după ce-şi mai reveni din somnolenţă, îşi dădu seama că investigaţiile sale puteau dura destul de mult şi, pentru a fi bine tratat, le promise că va sta o săptămână şi apoi le va da şi răspunsul mult aşteptat.

În acel moment nu ştia dacă totul fusese premeditat sau planeta arăta într-adevăr ca un paradis pentru om. Cert este faptul că Theodore se simţi excelent şi timp de şapte zile pământene îşi făcu de cap, uitând pentru ce venise.

Îi dădură o casă din care nu lipsea absolut nimic pentru ca un om să se simtă bine, băutura era la discreţie, fructele şi dulciurile umpleau vasele din camere, femeile (cu numai două picioare) se întreceau care să-i fie pe plac, ce să mai vorbim, Theodore nu mai ştia ce să creadă. Dăduse norocul peste el. Seara umbla prin oraş, încerca să-i înveţe pe localnici limba pământenilor – încercare zadarnică, deoarece întotdeauna făcea acest lucru în localuri unde respectivii stăteau la mese şi nu mai ştiau să vorbească nici măcar limba lor, dar să mai înveţe şi limbi străine.

În a treia seară, în timp ce stătea în pat şi privea câteva pliante color cu imagini de vis, o întrebă pe femeia de lângă el dacă se simte bine alături de el.

— Bineînţeles, îi răspunse ea, mângâindu-l pe chelie, eşti adorabil!

Theodore parcă întineri cu o sută şi ceva de ani, când auzi. „Astea cred că au făcut un curs intensiv pentru învăţarea limbii pământene. Ce cuvinte frumoase poate spune despre mine. Ia te uită! Pe Pământ n-am fost în stare să-mi găsesc şi eu ca toţi oamenii o femeie care să mă înţeleagă, să mă aştepte, să... în sfârşit, şi aceasta în două secole de existenţă, în timp ce aici, în trei zile, gata, sunt ca şi măritat, sau însurat, cum se mai spune la chestia asta nici nu mai ţin minte. E clar, am îmbătrânit!

— Dar ţie ţi-ar place să fii bărbat? se trezi zicând fără să vrea.

Femeia cu două picioare îl privi puţin mirată. Apoi zâmbi subtil şi îi răspunse.

— Eu ştiu? Poate că mi-ar plăcea. Ţie nu?

Theodore nu prinse de la început sensul cuvintelor. Abia după câteva momente se trezi înjurând şi întrebarea sa şi răspunsul ei. „Are simţul umorului, doamna, n-am ce spune. Ar trebui să fiu mai atent cu cine mă încurc pe-aici. De femeile tip «Deşteaptă» m-am ferit ca de conflictele cu extratereştri şi bine am făcut. De-asta am trăit două sute de ani fără reparaţii capitale şi sunt aşa frumos şi simpatic!“

În a patra zi, de dimineaţă, se prezentă la centrul de informaţii al planetei şi la cosmodrom să se intereseze de soarta celor trei misionari dispăruţi. Oficialii îl primiră foarte amabili şi îi răspunseră că „într-adevăr, au trecut pe la noi, s-au simţit minunat, sperăm că şi dumneavoastră vă simţiţi la fel, şi au plecat mai departe“.

— Mai departe unde? zise Theodore. Capătul călătoriei era planeta voastră, unde să se mai ducă?

— Nu ştim nimic, au mai zis oficialii. Cataloagele de zbor menţionează plecarea lor.

Theodore rămase pe gânduri. „Dacă au plecat, să fie sănătoşi, înseamnă că misiunea mea este încheiată şi de-acum înainte sunt liber să fac ce vreau, să mai stau, să rămân definitiv sau să plec“.

Le mulţumi pentru informaţii şi se întoarse aoasă. Acasă pe Epsilon, nu la ferma lui de pe Pământ. Femeia din ziua a şasea se-îndrăgosti atât de mult de el încât îi ceru cu lacrimi în ochi să o ia cu el pe Pământ. Dar mai înainte îl întrebă câţi ani are.

— Două sute doi ani, trei luni şi o săptămână, îi răspunse Theodore, da’ de ce?

— Nu câţi ai acum, se corectă femeia, câţi ani mai ai de trăit?

— Asta-i bună, se enervă brusc cosmonautul, de unde vrei să ştiu, pot crăpa şi mâine. Tot nu înţeleg scopul întrebării.

— Vezi tu, zise ea, la noi, cei care depăşesc vârsta de cincizeci de ani, sunt urcaţi în vârful unui catarg şi dacă, după două zile, încă mai sunt acolo, se pot însura.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu, înseamnă că sunt pe jos, buni de adunat şi şterşi din inventarul planetei.

„Curios obicei, mormăi Theodore, înseamnă că pe mine trebuiau să mă caseze de patru ori până acum. Bine că nu sunt născut aici!“

În legătură cu propunerea de a pleca împreună, nu ştia ce să facă. Toată noaptea făcu de veghe. Se întoarse pe toate părţile în pat, se învârti prin cameră şi, până la urmă, tocmai când zorile apăreau şi se anunţa o zi excepţională, ajunse la concluzia că mullt mai indicat ar fi să rămână el acolo decât să vină femeia pe Pământ. Logic, aici erau condiţii de-a dreptul fantastice, totul era gratis, nimeni nu-i cerea să facă ceva. Ce-i drept nici pe Pământ nu-l punea cineva la treabă, dar parcă i se făcuse lehamite de ferma sa de la ţară, în comparaţie cu ceea ce i se oferea pe Epsilon. În concluzie, dacă pleca, era un prost şi jumătate!

În cea de-a şaptea zi, dis-de-dimineaţă, se duse direct la cei interesaţi de rămânerea sa pe Epsilon şi le dădu răspunsul. Afirmativ. O zi întreagă completă formulare, făcu analize, nu cumva să fie bolnav, îi făcură contract pentru casă, primi aprobări peste aprobări, spre seară

reuşi să se însoare cu femeia ce-l făcuse fericit în cea de-a şasea zi şi, noaptea, când ajunse acasă, se culcă frânt de oboseală şi visă că se află pe Pământ şi trage la pompă, paharul i se umple cu noroi, pepenii îi explodează în faţă, câinele îi face injecţii, florile îl curentează, iar Arthur îi mănâncă mărul.

Dimineaţa, când se trezi şi îşi dădu seama unde se află şi că totul nu fusese decât un coşmar, zâmbi mulţumit şi plecă să se plimbe prin grădină. Soţia încercă să-l reţină în casă, nu de alta dar, chiar în seara nunţii, el dormise ca un lemn, călcând orice tradiţie şi jignind-o. Theodore îi promise că nu va sta decât o oră şi se va întoarce.

Uitându-se admirativ la minunăţiile etalate de-o parte şi de alta a aleilor, îşi zise:

„Asta viaţă, domnule, ce casă la ţară, ce pepeni, ce iepuri mecanici, ce găini turbate şi curse, aici e de mine!“.

Timp de două săptămâni terestre se simţi în al nouălea cer şi chiar mai sus. Din păcate, totul se sfârşi brusc într-o noapte urâtă ca şi femeile cu trei picioare. Auzi mai întâi de afară nişte zgomote ciudate care se amplificau. Cerul se întunecase parcă şi mai mult, tuna şi printre fulgere avu ocazia să vadă nori grei aruncându-se asupra întregii planete, în timp ce casa sa proprietate personală (fostă de stat) începuse să intre în sol. În jur, valuri uriaşe de apă se repezeau asupra geamurilor.

Theodore avu la început impresia că se scufundă cu casă cu tot în apa aceea urât mirositoare dar, spre surprinderea sa, clădirea se lăsa în jos cu ajutorul unor scripeţi. În momentul în care din faţa ferestrelor dispăru imaginea de afară, se deschiseră şi uşile dormitorului. Theodore se întoarse. Trei indivizi înarmaţi până mai sus de dinţi şi însoţiţi de nevasta lui intrară şi îi făcură semn să se îmbrace. Ca un automat, bătrânul cosmonaut se execută, fără să înţeleagă ce se întâmpla. Îl luară mai mult pe sus, îl îmbrânciră prieteneşte şi-l târâră de-a lungul a multor coridoare. Soţia dispăruse.

„Sărmana de ea, n-am apucat nici să-mi iau rămas bun. Ce animale, să se poarte în halul acesta cu mine, Eroul Pământului! Cred că ea s-a dus să aducă ajutoare, sau să ceară eliberarea mea. Precis".

În timp ce Theodore se gândea cu dragoste la consoarta lui, paznicii îl împinseră într-un convoi. Recunoscu fiinţe din zeci de planete pe care le vizitase în decursul anilor de peregrinări prin cosmos. „Cred că vor să facă o selecţie, cine să rămână aici şi cine nu, asta e, m-am speriat degeaba". Deocamdată îl obligară să meargă alături de creaturile acelea ciudate ce înaintau cu capetele plecate, cei care aveau capul în partea de sus a corpului. Observă că unii erau legaţi.

„Sunt recalcitranţi, nici n-ar trebui să

primească asemenea specimene pe o planetă atât de frumoasă şi de primitoare. Bine le fac!“.

Theodore îşi făcuse în gând un discurs pe această temă, când ajunse în dreptul unei roţi mari cât un stat de om. Un paznic îi făcu semn să pună mâna pe ea. Theodore refuză, dând din cap.

— Eu am venit aici la odihnă, nu la muncă, îi explică el epsilonianului, dându-se la o parte, politicos.

Paznicul îl aşeză din nou în faţa roţii, mal puţin amabil şi, văzîndu-l cât este de dezorientat, îi mormăi într-un târziu:

— S-a terminat pauza. Gata cu desfrâul! La muncă!

— Care pauză? întrebă Theodore, total nedumerit. Ce pauză? Eu nu lucrez, sunt cosmonaut. Ei na!

Paznicul îi repetă semnul de a se apuca să învârtă de roată. Theodore se enervă de-a binelea.

— Nu, zise el hotărât, asta nu!

— Alta n-am, îi răspunse calm celălalt. Poate mai mari.

După un sfert de oră de rugăminţi şi proteste, Theodore află adevărul despre planeta Epsilon, planeta mult visată.

— Este foarte curioasă, îi explică epsilonianul. Într-un an, care aici are 500 de zile, într-o sută arată aşa cum ai văzut-o cu

ochiul liber, iar în celelalte patru sute, aşa cum ai văzut-o azi-noapte. Cea mai mare parte dintre noi, locuitorii, trăim sub Pământ, de aici ne luăm strictul necesar. Din păcate, numărul celor care muncesc a scăzut în mod considerabil şi şefilor noştri le-a venit o idee extraordinară, simplă şi practică. în cele o sută de zile frumoase, facem tot posibilul pentru a mări numărul sclavilor.

— Cum, apucă Theodore să întrebe, în timp ce, cu mişcări încete, învârtea roata.

— Foarte simplu. Majoritatea care vin la noi, ca şi tine de altfel, stau câteva zile, le place şi, la sugestia oficialilor, cer să rămână definitiv. Şi noi îi primim cu dragă inimă. Acum ai înţeles?

Theodore rămase interzis, privind năucit mulţimea aceea de fiinţe ce munceau într-un ritm alert.

„Ia te uită ce-am fost în stare să fac! Să-mi las eu casa la ţară şi tot ce aveam pentru... chiar, pentru ce? Nemaipomenit!“

În acel moment drăcui toţi misionarii trimişi aiurea în Univers. Pentru ce venise el şi pentru ce rămăsese!

Mai făcu o încercare, cu toate că nu mai avea nicio speranţă. Era convins acum că şi ceilalţi trei pământeni lucrau cu elan tineresc pentru înflorirea planetei Epsilon.

— Eu ce fac? Trebuie să plec pe Pământ, să...

— Să pleci? Asta-i bună! Ce, ai uitat că ai semnat un contract cu noi? N-ai scris acolo cu mâna ta că vrei să rămâi aici de bună voie? Am semnat eu în locul tău? Nici măcar nu ştiu să scriu. Hai, treci la treabă şi lasă vorbă. Leneşule! Dacă nu-ţi faci norma, nu mănânci pe ziua de azi.

Şi Theodore, după o vacanţă de neuitat, oftă şi, aproape plângând de ciudă, începu să învârtească la roata aceea uriaşă, care cine ştie ce rost avea.

Întoarcerea lui Theodore

Theodore găseşte un asociat. La restaurant. Ah, funcţionarii! În căutarea câinelui-fantomă. Cum se repară un iepure mecanic. George, săpător-fruntaş.

Pe domnul Theodore numai norocul l-a ajutat să-şi mai vadă planeta natală şi casa. Norocul acela care-i ajută de obicei pe unii oameni mai puţin înzestraţi cu alte calităţi, printre care putem aminti şi pe cele mintale. După şase luni terestre, timp în oare a muncit ca necalificat fără să primească nici măcar o categorie, îi găsi pe misionarii în căutarea cărora placase şi pe care tot timp de şase luni îi blestemase şi înjurase în toate limbile şi dialectele cunoscute de el, cu atâta ură încât aceştia, fără să-şi poată da seama din ce cauză, sughiţaseră zi şi noapte.

Cei trei lucrau în sala cazanelor. Să nu vă gândiţi că este vorba de o uzină subterană, nu, ei lucrau în sala în care se spălau cazanele de mâncare, dar după ce acestea erau în prealabil golite, pentru a nu profita de un regim alimentar îmbunătăţit. După întâlnirea cu Theodore, întâmplare petrecută într-o seară pe când se întorceau de la muncă, paznicii îi prinseseră împreună şi, bănuind că pun la cale un complot, îi mutară în sectorul agricol, pe post de săpători. Numai pe ei trei, pe Theodore

îl lăsară în continuare să ameţească învârtind la roată.

Din fericire pentru toţi sclavii din subteran, una din planetele vecine pierduse doi dintre cei mai încercaţi cercetaşi şi îşi trimise armata. După zile şi nopţi de luptă crâncenă, epsilonienii se declarară învinşi şi sclavii eliberaţi. Theodore îi reîntâlni pe nefericiţii săpători şi, fără să mai stea pe gânduri, plecară spre nava sa. Arăta jalnică. Vopseaua căzuse aproape în întregime şi, prin unele locuri, din cauza ploilor, apăruse rugina. Trebuia aranjată. Theodore avu o idee, prima idee bună de când venise aici. Ceru noilor autorităţi două ajutoare, pe fosta sa soţie şi pe paznicul ce avusese grijă de el la muncă. Câteva zile aceştia doi, asistaţi de Theodore, munciră la mare înălţime, vopsind toată nava şi mâncând o singură dată pe zi. Meritau. Măcar atât pentru cât suferise bătrânul cosmonaut din cauzia lor.

Două săptămâni mai târziu erau pe drumul întoarcerii.

Cum era de aşteptat, pe Pământ n-au fost primiţi de nimeni. Nava lui Theodore fusese scoasă din inventarul cosmodromului. Nu vă puteţi închipui ce bucurie a fost când i-au recunoscut. Însuşi Arthur care, între timp, ieşise la pensie, veni personal să-i îmbrăţişeze şi să se fotografieze alături de ei, lăudându-se în faţa microfoanelor cu intuiţia ce-o avusese

când apelase la serviciile „marelui Theodore", cum îl numea acum. Cine ştia că Theodore muncise ca necalificat şi meritul întoarcerii trebuia căutat în cu totul altă parte.

Pentru eroismul de care dăduseră dovadă, oficialităţile îi decorară, Theodore primi o medalie în plus şi banii promişi la plecare, apoi intrară pe mâna medicilor.

Adevărul este că toţi aveau nevoie de tratament. Pe Theodore îl puseră la o cură de îngrăşare forţată, deoarece arăta mai rău ca o fantomă bolnavă, iar ceilalţi intrară pe mâna psihiatrilor. Din punct de vedere fizic arătau binişor, munca le priise, dar erau ciudaţi de tot. Încă de la sosire ceruseră cu insistenţă să fie angajaţi ca săpători în subteran. Şi nu orice fel de săpături – puteau de exemplu să fie puşi să sape gropi pentru plantat porni – nu, ei voiau cele mai grele săpături. Coordonatorii de zboruri îi îmbrăţişau, iar ei cereau să li se aducă imediat lopeţi, sape etc. Timpul nu aşteaptă, spuneau, „cine nu sapă, nu papă". Calmantele cu care s-au hrănit două săptămâni, dacă nu chiar mai mult, i-au ajutat într-o oarecare măsură, dar nu într-atât încât să renunţe la obsesia lor comună.

După ieşirea din spital şi carantină, doi s-au angajat chiar de-a doua zi la o mină unde cred că muncesc şi acum. Acolo, la mina aceea, se mai foloseau în unele cazuri mai dificile şi oameni în locul utilajelor grele. Al treilea,

singurul însurat, se întoarse acasă.

Îi deschise o bătrânică uscată şi surdă. George, aşa se numea fostul misionar, strigă de câteva ori întrebând unde

s-a mutat familia sa. Când auzi că ea era soţia lui, se sprijini de zid, bolborosi o scuză, ceva cu un nepot de-al lui George, şi plecă. Bine că nu venise la cosmodrom să-l vadă şi să-l ia acasă. Plecă aiurea pe străzi, neştiind ce să facă.

Din pură întâmplare, chiar în faţa sa apăru de după un colţ Theodore. Acesta ieşise să facă o plimbare înainte de a intra într-un restaurant. Simţea nevoia să se destindă după perioadă grea de carantină. Îi văzu figura de înmormântare a lui George şi-l întrebă ce-l frământă. George i se alătură şi începu să-i povestească. Când termină, lui Theodore doar că nu-i dădeau lacrimile de râs.

— Bine măi, cum să-ţi spun, hai să zicem prietene, dar nu ţi-ai dat seama că aşa se va întâmpla? De ce crezi că eu, până la vârsta mea, nu m-am însurat? Hai, ia răspunde, de ce? Pe Pământ vreau să spun, că în alte condiţii... Făcu o pauză... Îşi aduse iar aminte de ultima sa căsătorie şi-l trecură fiori pe şira spinării. Se abţinu. Apoi continuă părinteşte:

— N-are sens să-ţi faci sânge rău, nu s-a întâmplat din cauza ta, suntem tributari timpului. Bineînţeles, atâta timp cât trăim, pe urmă facem un pact îndelungat cu el. Dar până

atunci... Hai cu mine să bem ceva tare, eşti invitatul meu, eu pentru excursia pe care am făcut-o împreună am primit şi bani, voi v-aţi cocoşat sub greutatea medaliilor. Bine că totuşi s-a terminat cu bine! Mergi?

Întrebarea era de prisos, George neavând în clipa aceea nici măcar unde dormi. Căutară un local de lux, pe măsura posibilităţilor lor. Materiale, desigur. Găsiră, în sfârşit, ceva care la prima vedere părea pe placul lor. Intrară în holul spaţios, căscând gura la toate ornamentaţiile pretenţioase şi totodată atrăgătoare şi de bun-gust. Uşile batante de la intrarea în sala cea mare erau închise şi deasupra lor o luminiţă verde clipea intermitent.

— Intrăm? Theodore se întoarse spre George care încă mai căsca gura de jur-împrejur.

— Sunt gata, zise acesta, dând să împingă una din uşi. Uşa nu se clinti, parcă era sudată. Se auzi o întrebare, venită de undeva, de sus. Ochiul verde nu mai clipea acum. Rămăsese aprins.

— Ce doriţi?

— Să intrăm, bineînţeles, zise Theodore, care nu uitase încă păţaniile primei sale vizite în oraş.

— Pentru?

— Să bem, veni răspunsul, tot atât de scurt ca şi întrebarea.

— Aţi mâncat înainte de a intra aici?

— Nu, dar vrem să mâncăm tot aici. Sper că aveţi şi ceva de mâncare.

— Dacă n-aţi mâncat, nu puteţi intra. Nu răspundem de oamenii care consumă alcool. Fişa cu analizele la zi o aveţi la voi?

— Fişa de analize? repetă Theodore mecanic. Eu credeam că intru într-un restaurant, nu în spital. Nu eşti sănătos!

— Ba da, eu sunt, fiindcă o celulă fotoelectrică nu se poate îmbolnăvi niciodată, doar defecta eventual, dar tu poţi fi bolnav. Dacă se molipseşte vreun ospătar de la tine? Hai, faceţi-vă de lucru în altă parte că ocupaţi intrarea degeaba.

Theodore privi în jur. Nu mai era nimeni. Se întoarse brusc şi trase un picior cât putu de tare în uşa din dreapta, cea mai aproape de el. Uşa se deschise puţin spre interior, apoi, prin balans, veni înapoi, lovindu-l pe Theodore drept peste nas. Lovitura fusese atât de puternică, încât acesta se răsturnă pe spate, cât era de mare. Dar avu noroc. George se afla în spatele său şi, astfel, Theodore căzu pe moale.

Ieşind din hol, scuturându-şi hainele, Theodore se jură că va pune dinamită acestei clădiri blestemate, iar George promise că-l va ajuta să pună fitilul.

— Şi acum ce facem? zise George, speriat de alternativa unui somn sub cerul liber.

Theodore se gândi şi analiză situaţia cu

binecunoscutul său sânge rece.

— Ce ne-a spus fierotenia aceea? Că nu putem intra dacă n-am mâncat, perfect, mergem şi mâncăm într-un local în care se poate face aşa ceva, apoi ne întoarcem. Trebuie să ne răzbunăm, mai ales eu, care am mai primit câteva lecţii de la acest oraş blestemat, cu mulţi ani în urmă, ce-i drept, dar văd că nimic nu s-a schimbat. În bine, că-n rău, am văzut. Hai!

Tot căutând ajunseră tocmai la marginea de răsărit a oraşului. Erau frânţi de oboseală. În faţa lor se găsea un mic local, modest din toate punctele de vedere, dar era totuşi un local în care se putea mânca pe săturate. Făcuseră până aici mai mult de cinci kilometri pe picioare, aşa că se prăbuşiră realmente pe scaune şi comandară tot ce le trecu prin cap. Din când în când îl mai lăsau şi pe ospătar să aleagă în locul lor. În local era linişte şi la una din mese se făceau pariuri discrete în privinţa celor doi. Theodore şi George însă nu băgară de seamă nimic ce se petrece în jurul lor, pe ei nu-i interesa decât un singur lucru: la întoarcere să fie corespunzători. Când plecară, lumea îi aplaudă, iar patronului îi dăduseră lacrimile de bucurie. Era şi normal, cei doi mâncaseră tot ceea ce el nu putuse vinde într-un an întreg.

Mai făcură încă cinci kilometri, de data asta într-un taxi şi intrară voioşi în marele

restaurant. Celula se găsea în acelaşi loc. Se bucurară ca nişte copii. Dar nu apucară să intre. Uşile rămaseră surde la rugăminţi şi ameninţări.

— Buletinele de analize, mai întii, se auzi din nou glasul cerberului.

În acelaşi timp, parcă teleghidaţi, Theodore şi George scoaseră certificatele şi carnetele de sănătate cu care putuseră părăsi carantina.

— Acum putem intra? Nu? întrebă Theodore cu voce mieroasă.

— Acum numai asta vă mai lipsea, se auzi vocea necunoscută. Nu vă uitaţi la voi în ce hal arătaţi? Aţi băgat în voi ca nişte sparţi. Cum aţi bea ceva imediat aţi şi face infarct. Asta ne-ar mai lipsi, să decedaţi în localul nostru. Autorităţile ar închide în câteva minute restaurantul. Când mâncaţi aşa, în duşmănie, nu vă gândiţi şi la sănătatea voastră? Nu aveţi atâta minte? Plecaţi cât mai repede că, dacă nu, chem ajutoare.

Theodore nici nu mai putea vorbi. Mâncarea îi venea pe gât. Ieşi repede afară şi se băgă într-un boschet. George îl imită în toate detaliile.

Cerberul avea dreptate, se umflaseră, gata-gata să plesnească, şi asta pentru ce? Pentru o răzbunare prostească. Plecară ruşinaţi şi pe tot parcursul drumului nu scoaseră o vorbă. Abia în dreptul hotelului, Theodore îl invită mai mult prin semne să doarmă la el. George nu aşteptă

să i se repete.

Toată noaptea se perpeliră, avură coşmare, visară bazaconii iar dimineaţa-i găsi buhăiţi şi cu pungi la ochi.

— Două săptămâni fac o cură de slăbire, promise Theodore, privindu-se în oglindă şi nerecunoscându-se.

— Şi eu, întări colegul său de cameră, pipăindu-şi stomacul.

— Mergi cu mine?

— Unde, şefule?

— La ţară, la mine, parcă ţi-am povestit că am o fermă. Sau vrei să te întorci acasă, la soţie?

— Doamne fereşte, zise George, bătând în lemnul mesei, n-am îngrijit niciodată bătrâni. Mai bine plec cu dumneata.

Theodore se bucură. Se gândise şi în timpul nopţii – atunci când nu avea coşmare – că nu i-ar strica un ajutor din partea unui tânăr, el simţindu-se deja prea bătrân pentru a se ocupa de îngrijirea fermei, dar nu ştiuse dacă este momentul potrivit pentru a-i face propunerea. Norocul îi surâsese din nou.

— Foarte bine, îi spuse, punându-i o mână protectoare pe după umeri, de azi înainte eşti asociatul meu. Mergem la compania de asigurări şi te fac asociat. Eu nu se ştie cât mai trăiesc şi este bine să te pun la adăpost de anumite încurcături.

Aşa făcură. În clădirea companiei găsiră

până la urmă pe cineva care să-i îndrume şi astfel ajunseră în biroul unui funcţionar înalt, brunet şi de un calm cu totul aparte. Această calitate i-o descoperiră puţin mai târziu.

Theodore îi explică pe larg situaţia, cum plecase în misiune, compania al cărei funcţionar era – brunetul, nu Theodore – promisese că va avea grijă de fermă în lipsa sa, bineînţeles, după oe bătrânul cosmonaut plătise o sumă de cinci ori mai mare decât asigurarea unei case aflate în ultimul stadiu de degradare, dar fiind totuşi cuprinsă în perimetrul oraşului.

Brunetul căută în arhiva din ultimii şaizeci de ani, dar nu găsi nimic. Ceru relaţii prin interfon şi aşteptă liniştit până când treizeci de voci îi răspunseră că n-au auzit niciodată de aşa ceva. Unul chiar întrebă mirat dacă mai există asemenea ruine în afara oraşului. Când auzi Theodore cum este numită frumoasa sa fermă începu să transpire. George încercă să-i facă vânt cu o revistă de vreo două sute de păgâni şi, din când în când, îl mai lovea cu ea peste ochi, dar Theodore nu-şi dădu seama decât târziu, când începu să lăcrimeze. îi aruncă o privire „binevoitoare“ şi celălalt încetă, cerându-şi scuze. În acest timp, funcţionarul nu stătea să-i admire, el întreba din birou în birou. Într-un târziu, află că pe locul respectiv, sau prin împrejurimi se construise o pistă de încercări pentru avioane.

Theodore se ţinea de un scaun.

— Dacă au îndrăznit să facă aşa ceva, zise cu glas încet ce nu prevestea nimic bun, îi distrug pe toţi. Şi pe voi, ai înţeles? Pe toţi! Înseamnă că în casa mea au făcut hangar sau depozit pentru piese de schimb. Nenorociţii!

Îi venea să plângă. Brunetul îl privea impasibil, cu pe un obiect.

— De ce nu vă duceţi să vedeţi cu ochii dumneavoastră. Apoi putem discuta asigurarea etc.

— Nu, domnule, nu, mergem acolo, dar împreună, ca să vezi şi dumneata ce aţi putut face. Ferma a rămas sub protecţia companiei? Da sau nu?

— Da.

— Şi cum aţi supravegheat-o?

— Din avion, presupun, eu nu eram aici pe vremea aceea. Nu eram deloc.

— Din avion? Vă uitaţi la fermă din avion? Dar ce era, domnule, obiectiv de atac? Măi fraţilor, sunteţi nebuni!

— Vă rog să vă alegeţi, ori nu suntem fraţi, şi în cazul acesta vă rog să vă retrageţi cuvintele jignitoare, ori suntem toţi nebuni, inclusiv dumneata.

Theodore tăcu. N-avea cu cine să vorbească. Rămase stabilit ca a doua zi să plece împreună să vadă dezastrul. Theodore închirie chiar în ziua aceea o camionetă, încărcă în ea cam tot ce credea el că-i va trebui pentru reparaţii (în

cazul în care mai exista ceva de reparat), alimente, pături şi alte mici accesorii.

Cum ajunseră în apropierea fermei, avu un şoc. Funcţionarul avusese în felul lui dreptate. Într-adevăr, privită de sus, din avion, ferma arăta ca o casă obişnuită, dar privită de-aproape... Nu mai cunoştea nimic din ceea ce lăsase. Casa arăta de parcă fusese părăsită de cel puţin un secol, gardul căzuse definitiv, geamurile erau sparte, iepurii zăceau înţepeniţi, cu arcurile rupte, pompa de lapte ruginise şi semăna acum cu o veritabilă vacă bălţată.

— A fost vreun bombardament pe aici, întrebă prosteşte proprietarul, admirând găurile ce înainte de plecarea sa se numeau ferestre.

— Nu, din cauza zgomotului făcut de avioane, îi explică brunetul, arătând undeva, în dreapta. Acolo este pista. Văd că totuşi au construit-o. Harnici oameni!

Theodore îl privi cu suspiciune. „Îşi bate joc de mine?“ se întrebă şi tot singur îşi dădu răspunsul: „Da!“

George cam privea a pagubă.

— E ceva de muncă pe-aici, nu-i aşa şefule? Dacă vrei să o dărâmăm, imediat mă pun pe treabă. Îmi trebuie un târnăcop şi...

— Te-am luat asociat ca să m-ajuţi să o reparăm, nu s-o dărâmăm, rosti foarte răspicat Theodore. Idioţii de la aviaţie s-au apucat să

betoneze tot câmpul din jur. Mă mir că nu mi-au betonat şi curtea şi podeaua camerelor.

— Cred că nu le-a dat prin cap, zise gânditor brunetul. Putem să le sugerăm să...

— Atâta îţi mai trebuie, strigă Theodore, făcându-l pe celălalt să se retragă strategic spre camionetă. Dar unde-i câinele? Nu-l văd.

— Poate l-a călcat vreun avion, îşi dădu cu presupusul George, ca să zică şi el ceva.

— În timpul zborului, sigur că da, îi cântă în strună Theodore, privindu-l cu o duioşie maternă, sau cum îşi priveşte o mamă copilul ce s-a născut înainte de termen şi cu grave tulburări în gândire. Auzi, se adresă el brunetului, nu sta degeaba, că pierzi timpul şi te prinde noaptea pe aici. Până descărcăm noi camioneta, tu du-te şi caută-mi câinele. Nu de alta, dar era asigurat la un preţ la care te puteam cumpăra şi pe tine. Iar dacă nu-l găseşti, ori îmi plătiţi poliţa, cum este de fapt corect, ori te pun pe tine în locul lui. El avea şi un dispozitiv de vaccinat, tu nu ai, da' la chestia asta închid ochii să nu crezi că sunt un om rău. Poate n-ai înţeles şi vrei să-ţi repet. Am timp destul, îţi repet până prinzi.

Brunetul nu mai aşteaptă. După câteva momente îl văzură la o distanţă apreciabilă. Alerga de unul singur, schimba brusc direcţia, mai-mai să cadă, privea năucit în jur, căuta pe jos, se ridica şi o lua de la început. Îl mai zăriră o singură dată la foarte mare distanţă, apoi

dispăru din raza lor vizuală.

— Săracu’, zise cu compătimire George, uite aşa damblagesc unii tineri! Alergând.

Avea dreptate. De unde să ştie amărâtul de funcţionar că într-o zi, după o foame îndelungată, câinele se hotărâse să introducă în regimul său alimentar şi carnea de găină sălbatică. Pentru a-şi satisface dorinţele, trebuia să faci puţină mişcare, alergând după ele. Ceea ce şi făcu. Reuşi să ajungă din urmă pe una din ele, codaşă la proba de fugă, şi o muşcă de picior. Dintele cu care vaccina rămase ca amintire în piciorul găinii. Drept recompensă, ea îl lovi cu ciocul în cap şi după câteva zile animalul muri de turbare.

Aşadar câinele decedase de mult, dar bietul funcţionar care acum alerga dezorientat a aflat situaţia la câteva săptămâni după internarea sa în spital, unde fusese operat de apendicită acută.

După ce terminară de cărat tot bagajul şi, într-un fel mulţumit că fermă era totuşi la locul ei, chiar dacă arăta ca o ruină, vorba celui de la interfon, Theodore improviză două paturi din păturile aduse cu ei şi amândoi se culcară într-un colţ al camerei, ghemuiţi unul în altul din cauza frigului.

Târziu, după miezul nopţii, o umbră se apropie clătinându-se de camionetă şi, puţin mai târziu, Theodore auzi ca prin vis zgomotul făcut de pornirea motorului, dar nu se sculă.

Era oricum închiriată, putea să se plimbe oricine cu ea. Chiar şi brunetul care voia neapărat să ajungă în oraş.

Când se treziră, era ziuă de-a binelea. Îşi dezmorţiră oasele făcând câteva genuflexiuni, apoi ieşiră la soare. Era frumos. Numai casa arăta urâtă. Vremea fiind prielnică, Theodore se hotărî să treacă imediat la treabă. Mai întâi strânse toţi iepuraşii la un loc şi încercă să-i repare. George îl urmărea cu atenţie cum desface arcurile rupte sau ruginite.

— Şefule, îi spuse într-un târziu, mă laşi şi pe mine? Măcar să încerc.

Theodore se gândi că e bine să vadă de ce-i în stare.

— Bine, George, repară-i tu şi mă ocup eu de pompă.

George nu mai putea de bucurie că Theodore avea încredere în el. Îşi frecă mâinile mulţumit, apoi privi în jur de parcă ar fi căutat ceva.

— Un târnăcop nu ai? Parcă l-am văzut pe-aici.

Theodore îl privi mirat.

— Vrei să sapi?

— Ce să sap? Iepuraşi?

— Atunci ce faci cu el?

— Ha! Cum ce să fac? Să repar chestiile astea care zac.

— Cu târnăcopul? Iepuraşi? Ia uite, domnule, mai auzii una bună. Tu când erai în „vacanţă“

pe Epsilon reparai târnăcoape cu iepuraşi... na, că mă zăpăcişi de tot, voiam să spun că reparai iepuri cu târnăcopul, sau făceai fundaţii? Eu cred că este cea mai bună unealtă pentru o treabă ca asta!

— Da’ ce, nu este o unealtă universală? se miră George. În sfârşit, o sapă, ceva... Nu de alta, dar mi-e teamă că-mi tai degeţelele în sârmele astea. Nu mă pricep prea bine.

— Văd, zise Theodore. Lasă-i în seama mea, tu eşti în stare să-i termini de tot. Du-te şi îndreaptă gardul, e mai simplu pentru mintea ta.

George nu mai auzi ultima frază. Era deja la gard. După vreo zece minute se întoarse. Era vesel şi fluiera. Melodia era de doliu, dar nu avea importanţă.

— Şefule, gardul nu mai e bun de nimic. Am o idee. Să-l înlocuim.

— Da, n-ar fi rău, da’ trebuie să mergem la oraş să facem comandă pentru alte plăci de plastic şi e tare complicat. Nici maşină nu mai avem.

— Aşa spuneam şi eu, se repezi George. Îl înlocuim cu un şanţ plin cu apă. Îl sap eu. În două zile îl fac de patru metri lăţime şi patru sute lungime. Şi de nu ţi-o place...

— Îl mai sapi o dată după ce-l astupi, îl completă Theodore. Îşi aduse aminte de ideea fixă cu care veniseră cei din „excursie“ – săpători de înaltă conştiinţă profesională – şi-l

apucă tremuratul numai la gândul ce-ar fi putut să-i facă din fermă, dacă l-ar fi lăsat, bineînţeles.

— Lasă gardul aşa cum e, că altfel ne certăm. Mai bine îl păstrăm pe cel vechi.

George mai făcu o încercare. Se simţea inutil.

— Şi eu ce să fac în timp ce dumneata lucrezi? Dumneata repari şi eu mă uit? Lasă-mă să fac un canal, un tranşeu, o gropiţă, orice!

— Nu faci nimic, se enervă Proprietarul fermei. Ce, vrei să-mi distrugi grădina? Asta-i fermă, nu poligon!

George se uită dezamăgit în jur. Observă un răzor pe care nu creştea nimic. Fiindcă nici nu fusese vreodată însămânţat.

— Mormântul ăsta al cui e? Cine-i înmormântat acolo? E unul singur sau sunt mai mulţi îngropaţi la un loc?

Theodore lăsă pompa şi privi în direcţia în care arătase George.

— Acela este un răzor pe care ar trebui să crească ceva. Ia te uită! Îmi faci grădina cimitir? Du-te de-aici şi lasă-mă să lucrez. Sau vezi dacă mai sunt păsărele în copacul din spatele casei.

După puţin timp, Theodore se auzi strigat.

— Şefule, sunt moarte toate. Eu propun să le îngropăm. Sap eu o groapă de şase metri adâncime şi patru la...

— Atât îţi trebuie! urlă Theodore. Te trimit imediat la oraş. Tu ştii cât costă astăzi o pasăre împăiată? Şi într-o groapă aşa cum ai spus tu intrăm şi noi. Nemaipomenit! Pentru cinci păsărele să sapi şase metri. Ia stai aşa, că tot ai chef de muncă şi eşti pornit pe săpat!

Îşi adusese aminte de ce nu funcţiona vaca.

— Vino încoace! Sapi de aici şi până aici, spuse, arătându-i o porţiune cam de trei sau patru metri, de la pompă spre gard. Când ajungi la conductă, mă anunţi.

George puse mâna pe târnăcopul uriaş adus de Theodore şi se puse vesel pe treabă. Theodore intră în casă să pregătească ceva de mâncare. După vreo două oro, ieşi să-l cheme pe Gcorge la masă. Când văzu cum arată curtea, îşi duse mâna în dreptul inimii şi se rezemă lejer de tocul uşii.

George trecuse de mult de gard (pe sub el) şi acum săpa câmpul din faţa casei. Când auzi urletul neomenesc din spatele său, scăpă unealtă din mână şi o rupse la fugă. Se trezise brusc din starea de beatitudine ce i-o dădea munca manuală.

Cu greu reuşi Theodore să-l aducă pe drumul cel drept (drept spre casă), promiţându-i solemn, pe cuvântul său de cosmonaut, că n-o să-i facă niciun rău.

— Voiam să văd unde duce conductă, se scuză el.

— La oraş, băieţaş, la oraş, repetă Theodore,

doar- doar o înţelege de vorbă bună. Îţi dai seama ce-ţi făceau cei de-acolo dacă ai fi ajuns cu dezgroparea conductei în apropiere?

Sincer şi nevinovat, George făcu semn din cap că nu.

— Te linşau, asta-ţi făceau, dar asta după ce o astupai la loc.

George făcuse totuşi o treabă bună, inconştient, dar, oricum, bună. Acolo unde se oprise cu săpătura era conducta spartă, aşa că, vrând-nevrând, Theodore îl iertă. Cu ocazia asta reparară şi conducta.

„De ajutoare am avut nevoie, se gândea el în timp ce se întorceau la fermă, de ajutoare am avut parte. Aşa-mi trebuie!“

O săptămână încheiată au muncit de dimineaţă până-n seară, cot la cot şi, în sfârşit, în cea de-a opta zi, munca le era răsplătită după calitate şi cantitate. De dimineaţă, pe răcoare, inspectară amândoi ferma şi se declarară mulţumiţi. Aveau şi de ce. Iepuraşii ţopăiau pe arcurile bine unse, o mierlă de pe ramul numărul doi încerca să cânte o arie de privighetoare, iar din gropile săpate de George în timpul liber venea un miros de pământ reavăn, de pământ proaspăt săpat.

Theodore trase de manetă şi vaca îi umplu paharul cu lapte, scoţând în acelaşi timp un muget ameninţător-înduioşător. După ce-şi goli paharul, îi dădu şi lui George o porţie, apoi, cu mâna pe pompă, se jură să nu mai părăsească

Pământul, orice-ar fi.

George îl imită, ţinând mâna pe coada pompei.

Ferma lui Theodore

Dezastrul de la fermă. De ce urăşte Theodore medicina. Theodore şi fauna terestră. Diferenţa dintre elelant şi aspirator. Botezul lui Balthazar.

La trei săptămâni după instalarea lui Theodore la ferma sa proprietate personală, se produse un incident în urma căruia casa suferi unele modificări esenţiale care o făcură nelocuibilă pe o lungă perioadă de timp. Să mergem însă pe firul cronologic al evenimentelor din acele zile de vară.

În dimineaţa zilei de 16 iulie, cei doi colocatari ai fermei se treziră la ora şase şi îşi începură ziua conform programului stabilit cu gimnastica de înviorare, desigur, fiecare în stilul său, adică Theodore fâţâindu-se de colo-colo, iar George săpând un adăpost subteran aşa, pentru orice eventualitate. Theodore plecă apoi în inspecţie prin grădină, bătu doi iepuri pe tranzistori care se certau pentru un morcov de plastic şi îl urmări cu satisfacţie pe George, care alergă timp de o oră şi zece minute ca să prindă toate găinile (în număr de două) existente pe teritoriul fermei. După ce George reuşi să le strângă la un loc, le proiectă un film de desene animate cu titlul: „Cum se face un ou adevărat". Bineînţeles că după o oră de vizionare găinile nu înţeleseseră absolut nimic, iar jumătate din efectiv adormise în cuibar.

„Complot, îşi zise George, privindu-le cu ură nedisimulată, astea ori nu sunt receptive la cea de-a şaptea artă, ori îşi bat joc de noi şi ne lasă să murim de foame. Fac pariu pe un ou de 70 de grame netto că nenorociţii de la centrul de repartizare a găinilor vii ne-au trimis pe cele mai proaste şi cele mai căpoase orătănii aflate în dotare, vrând parcă să ne dovedească încă o dată cât de mult am greşit faţă de societate refugiindu-ne la ţară. Dar le vom demonstra noi că nu este chiar aşa, că oraşele în care se asfixiază ei nu sunt deloc leagănele civilizaţiei, cum cred, iar ferma noastră, pe care ei o privesc cu dispreţ, va deveni în curând o fermă model, care ne va da tot ceea ce ne trebuie pentru a putea trăi liniştiţi şi, mai ales, independenţi.

Tocmai în timpul acestor reflecţii filosofice (în stil georgian) se întâmplă nenorocirea. La ora zece a.m., singurul avion care trecea o dată pe săptămâna deasupra fermei lui Theodore, se prăbuşi în mijlocul curţii, distrugând casa, grădina şi toate acareturile.

Ancheta efectuată de Theodore două zile mal târziu (după ce-şi reveni) stabili, fără niciun fel de dubiu, că vina accidentului aparţine în exclusivitate pilotului. Acesta, un înverşunat duşman al locuitorilor de la ţară, ori de câte ori trecea cu aparatul prin dreptul fermei, scotea o mână prin carlingă şi-i făcea lui Theodore tot felul de semne, a căror

interpretare n-o putem da, datorită bunului simţ pe care (încă) îl mai avem. De data aceasta, adică în ziua catastrofei, pilotul le făcuse câteva semne „prieteneşti“ şi, pentru o mai bună înţelegere a celor de jos, folosise ambele mâini, gest cu totul necugetat, iar avionul se lăsase încet, dar sigur, în mijlocul grădinii.

Pe Theodore şocul îl urcă în singurul pom aflat în curte, alături de păsările împăiate, iar pe George, care-i explica unei găini, cu ajutorul pumnului, care-i rostul ei pe planetă, suflul exploziei îl instală în adăpostul săpat cu puţin timp înainte, ceea ce ne confirmă expresia populară: ,,Cine sapă un adăpost, are parte de el“.

Drept răsplată pentru pagubele produse, cei doi fermieri îl ţinură sechestrat timp de o săptămână. Ziua îl ţineau închis într-o baracă ce şi-o construise singur (la vârsta de zece ani pilotul făcuse parte din cercul „Mâini îndemânatice“), iar noaptea îl puneau la muncă. În cinci nopţi, pilotul reuşi să ridice două camere şi dependinţele necesare. În ziua a şasea, Theodore se îmbrăcă în ţinută festivă (adică îşi schimbă ciorapii şi se spălă pe picioare) şi îl duse pe pilot (pe jos) la el acasă. Nu avem cuvinte să vă descriem bucuria familiei în clipa în care pilotul intră pe uşă. Pe drumul spre oraş acesta încercase să-i vorbească lui Theodore despre drepturile

omului şi legile privind sechestrarea de persoane, dar Theodore, nefiind prea receptiv, nu înţelese nimic. În schimb, îşi aminti că reparaţiile fermei costă mult mai mult decât munca prestată „voluntar“ şi s-ar putea întâmpla ca, în cazul în care nu-şi vede de treabă, să-i ceară să-i plătească toate daunele, ceea ce-l făcu pe pilot să-i promită solemn că nimeni nu va şti ce s-a întâmplat la fermă şi, ca dovadă, îl prezentă rudelor drept salvatorul său.

Petrecerea se termină abia a doua zi şi Theodore îşi aduse aminte că mai trebuia să ajungă şi la Spitalul Central, în primul rând pentru a cumpăra un stoc de medicamente absolut necesare unor oameni ce trăiesc singuri, departe de ceea ce le-ar putea oferi primul ajutor în caz de accidente (aşa cum se şi întâmplase dealtfel), iar în al doilea rând pentru o durere ce-o simţea la piciorul drept din ziua în care fusese nevoit să se urce în pom fără ajutorul unei scări. Dar planurile sale nu corespundeau nici pe departe situaţiei reale.

În momentul în care intră în spital, robotul de serviciu era defect (cu alte cuvinte imita sforăitul unui portar viu, dar foarte obosit), aşa că Theodore nu-şi făcu probleme şi încercă să treacă. Încercă doar, deoarece în clipa în care puse piciorul în prag, cele două uşi acţionate de celule fotoelectrice îl prinseră ca într-o menghină. Şi din momentul acela începu

interogatoriul.

— Numele!

— Theodore! Th. Theodore! „Dacă şi o uşă a ajuns să vorbească, îşi zise, încercând să scape din strânsoare, cred că este cazul să-mi iau tălpăşiţa!“

— Profesia?

— Fermier!

— Nu cunosc termenul. La ce întreprindere? fermier, fermier, dar...

— Asta-i bună! Parcă trebuie să ştii tu ce înseamnă cuvântul fermier. Eu nu vorbesc cu uşile. Eu am nevoie de un medic.

— Nici nu vorbeşti cu uşile; sunt medicul de gardă şi te văd foarte bine pe ecran. Arăţi rău! Pentru jignirea personalului medical, vei fi pedepsit cu două injecţii. Ţi le facem gratuit. Adresa?

— ?!!

Se făcu o pauză, timp în care uşile parcă mai slăbiră strânsoarea.

— Aştept răspunsul.

Theodore se gândi să dea o adresă aiurea, apoi se răzgândi.

— Locuiesc la ţară!

În acel moment se produse un fenomen ciudat, care-i permise lui Theodore să se elibereze şi să fugă; cele două uşi se retraseră pe jumătate, se contorsionară de parcă o flacără puternică ar fi acţionat asupra lor şi, în cele din urmă, căzură cu zgcmot. Degeaba

strigă medicul de gardă după bătrânul cosmonaut, acesta era deja în curtea spitalului şi se depărta cât putea de repede de această „sinistră clădire“, cum a numit-o mai târziu, în timp ce-i povestea lui George aventurile de la oraş.

Theodore se întoarse foarte supărat din oraş. Venise pe picioare şi, la periferie, o ceată de copii îl huiduise minute în şir strigând: „ţăranule“, „fermierule!“, sau făcându-l „parazit social“, pe el, care scăpase Pământul de la câteva invazii iminente. Aceasta era răsplata pentru tot ceea ce făcuse pentru semenii săi. E drept că, în cele mai multe cazuri, Theodore îi învinsese pe extratereştri datorită norocului, dar nu modul în care îi scăpase pe pământeni conta, ci faptul că reuşise acest lucru. Dar cine să-l înţeleagă pe bătrânul cosmonaut?

Din cautza nervilor şi a oboselii, greşi poteca rulantă şi nimeri alt drum, trezindu-se la câţiva kilometri de fermă, lângă un pâlc de trei copaci piperniciţi, semiuscaţi. Vru să-i ocolească şi, în momentul în care mai avea doar cinci-şase paşi şi trecea de ei, auzi un zgomot de crengi rupte în spatele său. Nu apucă să se întoarcă să vadă despre ce este vorba; simţi cum pe umeri îi cade un corp de mărime mică şi totodată îi simţi şi ghearele cu care se agăţa cu disperare de haină. Theodore încremeni cu mâinile ridicate. Animalul coborî fulgerător şi

fugi, dar Theodore nu avu curajul nici acum să se întoarcă.

„Numai să nu fie înarmat“, se gândi în timp ce lăsa încet braţele în jos. Apoi făcu primul pas înainte.

Şi încă unul... „,Să nu tragi, se rugă Theodore, să nu tragi, pentru Dumnezeu!“ mai imploră o dată şi o rupse la fugă, luând startul din picioare.

George era în curte şi desena nişte spanac pe gardul din faţă, să pară mai multă verdeaţă în jur. Îl văzu pe Theodore luptându-se cu zecimile de secundă ca într-o finală de 1 000 de metri plat cu sau fără obstacole şi îi ieşi în întâmpinare pentru a-l încuraja.

— Ce e, şefule? Ce s-a întâmplat?

Theodore se opri, se rezemă de gard, gardul căzu şi el îl urmă.

Abia mai respira. Printre gâfâituri, reuşi totuşi să-i povestească cum trecuse printr-o pădure de trei copaci şi cum simţise animalul acela straniu ce-i căzuse în spinare.

— Care animal? întrebă George. Asta care-i în spatele dumitale?

— Ce?!!!

Theodore se întoarse ca electrocutat; într-adevăr, dihania se afla la câţiva paşi în urmă.

— În viaţa mea n-am văzut aşa ceva, zise George. Ce-o fi?

— Habar n-am, îi răspunse Theodore, privind cu atenţie animalul. Seamănă foarte mult cu ceva ce am mai văzut, dar demult, în copilărie.

— Să fie toxic?

— Naiba ştie, în orice caz, să nu te apropii sau să pui mâna pe el, că nu te mai primesc să dormi cu mine în casă. Ai înţeles?

George dădu din cap afirmativ. Între timp se aşezase pe burtă, chiar lângă lighioană şi îi urmărea cu foarte mare atenţie mişcările. Din când în când, în loc de cuvinte, scotea câte un:

„ţţţţ“ admirativ.

— Ce spui, şefule, de orătania asta? îl întrebă într-un târziu pe Theodore.

Acesta tăcu un moment, încercând totuşi, cu un efort suprem de memorie, să-şi amintească cum se numeşte.

— Sunt prea bătrân ca să-mi aduc aminte, zise el, dar, în orice caz nu este orătanie, cum ai spus. Tu ce naiba ai învăţat la şcoală?

George îl privi pe Theodore cum privise mai înainte la animalul necunoscut. Doar că nu mai stătea pe burtă.

— Dar cine ţi-a spus dumitale că eu am fost la şcoală?

— E clar, oftă Theodore. Şi totuşi, mai zise, cred că dacă ar avea chestia aceea de la spate aşezată în dreptul botului, aş putea zice că face parte din familia elefanţilor, mai bine-spus, a elefănţeillor, deoarece este cam mic de statură.

George îl privi superior.

— Dacă mă iei aşa, află că mai ştiu şi eu câte ceva şi, dacă te întreabă cineva, să-i spui din partea mea că aceşti elefănţei, cum le zici dumneata, au un furtun prevăzut în partea din faţă a corpului şi care-i ajută foarte mult la pescuit, presupun.

Fu rândul lui Theodore să-l privească ca pe un handicapat mintal. Apoi începu să râdă.

— Dacă ştiam că eşti chiar atât de incult, nu te primeam să stai cu mine. Auzi, furtun! Ha!

Păi bine, măi inteligentule, acela este un aspirator! Ai auzit! As-pi-ra-tor!

— Du-te, domnule, cu chestiile astea, îl repezi George, enervat de neputinţa de înţelegere a bătrânului Theodore.

Să-mi arăţi dumneata mie un aspirator oare pescuieşte şi eu îl mănânc cu toată prada prinsă de el!

În acel moment, parcă plictisit de examinarea care nu se mai termina, dihania făcu un salt în aer, încercând să ajungă la prima pasăre împăiată care atârna cu capul în jos. Bineînţeles că nu ajunse până la ea, dar lui George îi veni o idee.

— O fi liliac. Am citit eu o carte despre animale zburătoare...

— Nu, în niciun caz, îl întrerupse Theodore, pe un ton categoric. Liliac am avut eu acasă, când eram mic şi ştiu precis că înflorea de două ori pe an. Precis! Şi uită-te la ăsta, n-are niciun mugure!

George îl studie atent şi dădu din cap, gânditor. „Inteligent om“, îşi zise, privindu-l admirativ pe Theodore.

Animalul se aşezase între timp la spatele lui George şi Theodore îi studie cu mare atenţie coada acoperită de păr. „Cred că o foloseşte la schimbarea direcţiei, se gândi el. Ce tehnică şi la animalele astea naturale. Nemaipomenit!“

După mai mult de o jumătate de oră, timp în care se chinuiră să-i pună un nume animalului

ce le dădea târcoale şi care se părea că nu mai are de gând să-i părăsească, George fu acela ce făcu primul pas (inconştient, bineînţeles). Vru să se aşeze mai relaxat pe iarbă şi, din greşeală, prinse coada lighioanei sub podul palmei şi apăsă. Se auzi un mieunat care-l făcu pe Theodore să se ridice (doar ce se aşezase alături de George) în picioare dintr-o singură mişcare, pentru ca imediat să cadă înapoi, deoarece reuşi să facă primul atac de cord pe luna respectivă. George scăpă mai uşor; lui i se ridică părul pe cap ca o perie şi nu i se mai aşeză la loc niciodată, fapt care nu-l deranjă prea mult deoarece, în afară de Theodore, n-avea cine să-i vadă.

Dar animalul nu se manifestă numai prin acel mieunat de spaimă; îl zgârie pe George până-i dădu sângele şi-l scuipă cu toată puterea, ceea ce-l făcu pe acesta să blesteme toată fauna Terrei şi să strige: „Piei, Satană!“. Theodore găsi foarte potrivit termenul, având în vedere faptul că dihania era neagră ca un horn folosit la capacitatea maximă, apoi tot Theodore îşi aminti că avusese un unchi cam negru la culoare (îl uitaseră părinţii la soare când era mic) căruia celelalte rude îi ziceau Balthazar, aşa că, printr-o asociaţie de idei, numele dihaniei rămase pentru totdeauna Balthazar.

Îi dădură apoi de mâncare şi a doua zi îi puseră lanţ, dar renunţară repede la această

soluţie şi îi construiră un fel de colivie în care îl închideau seara, că nu cumva să zboare sau să facă stricăciuni. Timp de două săptămâni George rămase în carantină din cauza zgârieturilor, adică timp de 15 zile dormi afară lângă colivia lui Balthazar. Abia după ce se convinse că nu dă niciun semn să moară, Theodore îl primi în casă.

Supărat de tratamentul la care fusese supus, la sfârşitul perioadei de carantină, George declară greva foamei pe timp nelimitat, ceea ce-l obligă pe Theodore să-l hrănească zilnic cu cele mai sofisticate mâncăruri aflate în bucătăria fermei, adică o zi îi dădea conserve, o zi concentrate, o zi conserve, o zi concentrate, o zi...

Theodore şi cei 7 magnifici

Theodore şi echipa de roboţi. Legile roboticii într-o interpretare modernă. Linşat sau decorat.

Toată noaptea şi în primele ore ale dimineţii plouase
într-una. Curtea şi grădina fermei se transformaseră într-un heleşteu fără peşte care, cu alte cuvinte, putea fi numit baltă.

O baltă de aproape 400 de metri pătraţi.

George răcise în cele două săptămâni de cantonament sub cerul liber şi nu avusese timp să sape şanţuri de scurgere a apei, aşa că acum stătea în faţa ferestrei şi privea cum, încet-încet, curtea se umplea de apă, apă ce ameninţa şi pragul destul de scund al uşii de la intrare.

Dar proporţiile catastrofei nu se limitau numai la atât. Pe gardul din faţa casei, spanacul desenat (pictat), cu artă şi dăruire (ca să nu mai vorbim şi de talent) de către George,

se transformase în dâre diforme, murdare, de vopsea.

Păsăricile împăiate se umflaseră de apă (realizatorii folosiseră prea mult burete la umplerea lor) şi crescuseră în dimensiuni, arătând de-a dreptul groteşti, iar Balthazar alerga înnebunit prin colivie, vrând parcă să dea de înţeles celor doi privilegiaţi din casă că în foarte scurt timp va fi ameninţat de înec.

Theodore privea şi el pe cealaltă fereastră spectacolul de afară. Era convins că ploaia aceasta interminabilă nu era decât o manevră abjectă a celor de la oraş, iar norii grei şi ameninţători fuseseră ghidaţi anume spre ferma lor. Încă o încercare de a-i determina să renunţe.

Într-un târziu, observă mişcările disperate făcute de Balthazar. Îşi luă o glugă pe cap şi îl aduse în casă. Drept mulţumire, animalul se scutură de toată apa ce reuşise să o acumuleze în blană, apoi se urcă pe fotoliul care era numai şi numai al lui Theodore, ceea ce-l făcu pe acesta să vadă negru în faţa ochilor. Culoarea fiind în ton cu blana lui Balthazar, blestemele şi ameninţările le primi tot el şi până la urmă fu nevoit să se retragă (foarte supărat) lângă radiatorul încins. Bineînţeles că blana, uscându-se, se încărcă cu electricitate statică şi George, simţind miros de păr ars (pârlit), încercă să--l mute de acolo. Se curentă când puse mâna pe Balthazar şi

renunţă să-l mai atingă. În schimb îi trase un picior care-l proiectă pe bietul pisoi într-o zonă ferită de orice primejdii, sub pat, unde rămase câteva ore. În nesimţire.

— Şefule – zise George într-un târziu –, cred că am încurcat-o cu ploaia asta. Numai un robot ne-ar mai putea scoate din încurcătură! Eu dacă ies afară, acolo rămân.

„N-ai face rău“, gândi Theodore. Apoi făcu o mutră încruntată de „şef adevărat“ şi răspunse:

— Un robot la mine în casă? Îţi arde de glume?! Râzi de mine?

— Cum să râd, şefule, de dumneata! Ziceam şi eu aşa... Da’ nu-nţeleg ce ai cu roboţii. Parcă faci alergie când auzi de ei, aşa ţipi!

— Sunt duşmanii mei de moarte, să ştii de la mine. Să-ţi povestesc; dar mai întâi, hai să faci un ceai şi să ne aşezăm lângă radiator.

După un sfert de oră stăteau amândoi în jurul radiatorului ce răspândea o căldură plăcută şi sorbeau din ceştile de ceai.

— Cum îţi spuneam – îşi reluă Theodore povestea –, în tinereţe, deci acum vreo două sute şi ceva de ani, nu credeam în prostiile astea cu semne şi coincidenţe, cu toate că odată... deviez puţin de la întâmplarea cu roboţii. Era de Ziua Cosmonatului Necunoscut, când am plecat într-a cincea cursă. Mama mea mă însoţise până la Cosmodrom, aşa cum făcea totdeauna şi, chiar în momentul în care

urcam scara ce ducea la intrarea în navă şi salutam mulţimea, am observat că-mi făcea semne cu mâinile spre gât, ca şi cum mi-ar fi spus să mă sugrum. N-am dat importanţă, eram prea emoţionat, dar când am ajuns pe planetă... nici nu mai ştiu cum se numeşte, nemernicii care o locuiau şi care m-au primit iniţial ca pe un zeu după câteva zile au vrut să mă sugrume în somn, aşa cum sărmana mea mamă îmi prezisese.

— Şi n-au reuşit? întrebă George, privindu-l candid.

— Atunci, continuă Theodore, neluând în seamă întrebarea aiurea pusă de George, m-am speriat şi chiar mă gândeam că, de acum încolo, înainte de plecarea într-o misiune, să consult un horoscop, în fine, să ştiu ce mi se va întâmpla. La întoarcerea pe Pământ, am aflat că maică-mea îmi făcuse semn să-mi închid bine combinezonul la gât, să nu răcesc. Deci, toată chestia cu strânsul de gât fusese o simplă întâmplare, rău interpretată.

Un an mai târziu – şi acum revin la povestea cu roboţii –, o mătuşă, care venise pe la noi într-o scurtă vizită şi nu mai pleca de şase ani, îmi ghiceşte în palmă să mă feresc de femei şi de roboţi. De femei am reuşit să scap, ca dovadă n-am fost niciodată însurat, dar de roboţi... ce să-ţi povestesc... o lungă perioadă de timp am avut parte de ei.

— Şefule, mă scuzi că te întrerup, dar nu

înţeleg ce legătură este între aceste două obiecte, femei şi roboţi.

— Foarte mare, băiete, foarte mare. Amândouă sunt programate să facă numai şi numai ce vor ele. Nimic nu le poate influenţa din afară. Îţi explic eu altă dată cum vine treaba asta. Spuneam de roboţi... La începuturile astronauticii, cosmonauţii plecau în primele lor zboruri cu câte un însoţitor, un câine, o femeie, în sfârşit, cu câte un animal domestic, pe care-l foloseau la cercetări. Mai târziu, ce s-au gândit cei de la centrul de Coordonare a zborurilor spaţiale? – ia să trimitem şi roboţi! Şi au trimis... Sau, mai bine-zis, m-au trimis pe mine cu o echipă de şapte roboţi, unul mai ,,bun“ decât altul... Doamne, zise Theodore, luându-se cu mâinile de cap. Şi acum când îmi amintesc, îmi vine rău.

— Să vă fac un ceai, sări George.

— Lasă, zise Theodore, vorbeam doar aşa...

Urmă o pauză, timp în care George mai puse totuşi câte o ceaşcă de ceai făcut din buruienile găsite prin preajma fermei. Habar n-avea dacă sunt bune de ceva, dar trebuia să afle efectele diuretice şi neavând pe cine să încerce, îi mai făcuse lui Theodore o porţie. Dublă.

George urmărea cu reală atenţie dacă lui Theodore i se face rău sau nu. Dacă i se făcea, atunci el renunţa de bună voie să mai bea porcăria aceea incoloră şi urât mirositoare.

...Aveam o şleahtă de roboţi, eu cred că în toată istoria ciberneticii nu existase o asemenea adunătură de creiere pozitronice sau demente ca acestea. Cine mi le plasase mie pe navă, n-am aflat niciodată, şi nici nu mă mai întreb vreodată, dar cel care a avut ideea a fost, zic eu, un mare duşman. Ce să-ţi mai spun, aceste fiare inteligente m-au îmbătrânit cu cel puţin jumătate din durata drumului. Dus-întors.

— Cred că te-a apucat suta de ani, îşi dădu cu părerea asociatul său, de-aia şi arăţi aşa.

— Adică ce vrei să spui? mârâi Theodore.

— Lasă că-ţi explic eu altă dată, îl linişti George, împăciuitor. Povesteşte mai departe, mor de nerăbdare să aflu dacă te-au distrus sau nu.

Theodore tocmai îşi sorbea ceaiul când auzi replica lui George. Se înecă cu lichidul şi scuipă totul pe Balthazar. Acesta sări ca ars şi-i zise ceva în gând lui Theodore.

— Povesteşti sau faci experienţe pe blana lui Balthazar? întrebă George, care nu-l putea suferi pe pisoi din mai multe considerente de ordin moral, despre care vom vorbi altă dată. Theodore încurcase acţiunea povestirii şi acum încerca să-şi amintească unde se oprise.

— ...aşa, spuneam de roboţi. Da, domnule, şapte, nemaipomenit de bine dotaţi din punct de vedere tehnic, inteligenţă, spontaneitate în acţiuni, ce să-ţi spun eu ţie, noi doi la un loc nu

facem cât unul singur.

— Păi da, zise George, desfăcând o conservă pentru masa de seară, bineînţeles că nu, fiindcă dumneata tragi punctajul spre minus.

— S-ar putea întâmpla ca în această frumoasă noapte de toamnă să dormi în aer liber, dacă mai continui să mă jigneşti. Da, băieţaş?

George scăpă conserva din mână. Avea deja experienţă în această privinţă dar, oricum, căldura radiatorului era mai tentantă, aşa că tăcu şi simulă o atenţie deosebită în timp ce Theodore îşi lăuda păţaniile.

— ...când trebuia să plece în misiune sau dacă aveam ceva de cărat, piese, alimentare, orice, dispăreau, nu-mi dau seama cum dracu, cred că aveau ecran protector fiindcă dispăreau din raza mea vizuală instantaneu, doar nu puteau fugi cu o sută de metri pe secundă. În schimb când era vorba de uns sau de verificare, veneau cuminţi, unul câte unul, mă lăudau, ce să-ţi mai spun, erau simpatici foc.

— Fiindcă te lăudau? George întrebase ca să ştie ce tactică va adopta de acum încolo. Dar Theodore nu dormea şi îşi dădu seama.

— Nu pentru asta, ci pentru faptul că-mi făceau cadouri, tot felul de plante şi roci ciudate, diamante şi alte chestii despre care n-are sens să-ţi vorbesc.

George înghiţi în sec. De unde să-i aducă el

lui Theodore diamante şi plante ciudate. Se gândi să-i facă un cadou dintr-o bucată de gard cu spanac, pictat, o plantă mai ciudată ca asta nici că se putea, apoi se răzgândi şi îşi aduse aminte că în spatele casei se găsea un pietroi de circa treizeci-patruzeci de kilograme, rămas probabil de la pista de avioane, dar renunţă. Darul acesta mirosea a ameninţare.

— ...fiecare avea câte un defect de fabricaţie, cu toate că eu şi acum sunt convins că nu erau defecţiuni, ci mai degrabă erau programaţi să aibă acele apucături care m-au adus în stare de nevroză. Unul fura de nu-ţi poţi imagina, pe urmă am aflat că era cleptoman, nenorocitul, auzi şi tu, dacă ai mai pomenit vreodată aşa ceva, robot să devină cleptoman, asta ar însemna să accept ideea că avea creier ca şi noi, sau cel puţin asemănător cu al nostru, plus conştiinţă, plus... în sfârşit, avea minte ca mine şi fura tot ce găsea, la alţii. Eu personal l-am prins că-mi şterpelise aparatul de ras şi 'încerca nemernicul să-şi dea jos vopseaua după aşa-zisa faţă. Atunci l-am bătut prima dată.

— L-ai bătut pe robot? Lui George i se păruse că nu aude prea bine.

— Ce te miri aşa, de ce să nu-l bat? Dacă avea minte să fure, însemna că trebuie să ştie şi ce este aceea vina sau delictul şi pedepsirea lui; ce zici, nu este logic?

— S-ar putea să ai dreptate şi dumneata, fu

de acord George, dar el cum a reacţionat la pedeapsă?

— Absolut normal, adică exact ca un răufăcător inveterat, a lăsat bila în jos, a promis pe cuvânt de onoare că nu mai face niciodată, a mai zis că dacă îl mai prind să-i scot toate circuitele şi să-i dau cu ele în cap. Avea şi umor, şarlatanul. Două zile mai târziu l-am găsit în dormitor, aveau dormitor fiarele, fura bateria de rezervă a Parşivului.

— A cui? întrebă George.

— A Parşivului, exact cum ai auzit, aşa se şi scrie. Nu te mira, m-am mirat eu şi pentru tine pe tot parcursul expediţiei. Toţi aveau porecle, culmea, dar nu date de către mine, eu habar n-aveam de toate astea, eram ocupat cu selectarea datelor despre planeta pe care coborâsem, să triez eşantioane, ce să mai lungesc vorba, aveam foarte mult de lucru, iar ei umblau toată ziua pe planetă, dacă-şi aduceau aminte de mine, mai culegeau câte ceva care le părea lor interesant, dacă nu, făceau glume pe seama mea şi îşi dădeau porecle. Am aflat pur şi simplu din întâmplare. L-am auzit într-o dimineaţă pe Parşiv plângând. Nu ştiu de unde făcuse rost Speculantul, ăsta-i altă creatură ce făcea parte din echipaj, aşa, de o casetă înregistrată cu plânsul unui copil şi i-o vânduse Parşivului.

Acesta îi dăduse în schimb costumul meu de rezervă pe care-l luase de la Cleptoman. Nu mai ştiu ce i-a dat în schimb, îţi dai seama ce era pe această navă pe care nimeni n-ar fi fost în stare să facă o ordine cât de mică. Dar să revin... Ori de câte ori voiam să ţip la Parşiv sau să-l scot din dormitor – avea boala somnului – începea să plângă, da' un plâns care mă făcea să mi se înmoaie inima de jale, îmi dădeau şi mie lacrimile şi uite aşa plângeam amândoi ca doi tâmpiţi. Mai ales eu.

— Da! fu de acord George, apoi îşi ceru scuze pentru întrerupere. Theodore îi aminti în gând de cineva drag.

— ...Spuneam că-l auzisem pe Parşiv plângând. Când m-am dus la el, l-am găsit pe marginea patului, fără picioare şi urlând ca din gură de şarpe. I le demontase Inventatorul – ăsta se pricepea la toate prostiile bazate pe tehnică – ca să vadă dacă în noile condiţii, adică fără picioare, un robot umanoid se poate adapta la mersul de-a buşilea. Ca să vezi câtă minte aveau şi cu cine mergeam eu în misiuni. De-asta spun că de atunci nu mai vreau să aud de roboţi.

— Că nu vrei dumneata, înţeleg, dar spune-mi şi mie ce s-a întâmplat mai departe.

— Numai norocul m-a salvat de la o moarte sigură. Planeta pe care am ajuns însoţit de această bandă de criminali – că altfel nu pot să-i numesc – era nelocuită. Dacă ar fi existat

fiinţe raţionale, cine ştie ce s-ar fi ales din mine. Ăştia erau în stare de orice.

— Nemaipomenit, zice George, căscând gura. Şi mai departe?

— Mai departe ce? M-au îmbolnăvit, pur şi simplu. Ca să nu-ţi mai spun că nemernicii se programau singuri, în funcţie de situaţie, da' nu pentru a mă ajuta, nici vorbă de aşa ceva, noţiunea asta era exclusă din vocabularul lor şi din minte. Acum vreo trei sute de ani, un deştept s-a apucat să facă legi pentru roboţi, vedea-l-aş în locul meu.

— Zău? se miră George, afectat. Cine a avut atâta minte?

— Unu', nu mai ştiu cum îl cheamă, ceva cu Isaac sau pe aproape.

— N-am auzit, oftă interlocutorul lui Theodore. Lucra undeva?

— Da' de unde, stătea acasă şi făcea legi pentru alţii, terminase cu oamenii şi se apucase să dea legi şi pentru fiare. Noi, cosmonauţii, învăţaserăm la şcoală toate cele trei legi; le ştiam pe de rost, fără ele nu putea intra nimeni în relaţii cu roboţii care erau, vorba vine, programaţi numai şi numai în spiritul acestor trei legi. Le ştii?

— Nu prea, zise George, eu am făcut cursurile de astronautică la fără frecvenţă, mă duceam doar la examene. Şi acolo... eh, ce să mai vorbim, dădeam probe de zbor şi conducerea navei, în rest umblam după

viitoarele cosmonaute, care în cele din urmă deveneau mame şi renunţau la cursuri. Aşa că...

— Îmi dau seama, îl întrerupse cosmonautul, cunosc situaţia, nu eraţi în stare să conduceţi o navă nici dacă aţi fi fost teleghidaţi, mai degrabă defectaţi şi pilotul automat. Ce naiba de profesori aţi avut acolo?

— Profesori? Nu-mi amintesc de aşa ceva, dar din când în când venea unu', aşa, ca dumneata şi ne povestea tot felul de... Noi de la cine să învăţăm?

Theodore îl mai privi o dată „dulce". Care va să zică, „aşa ca mine?" adică bătrân, ramolit şi pe lângă astea, şi lăudăros.

— Cred că până la urmă rămâne aşa cum am spus eu, îi răspunse Theodore cu glas tare.

— Gata, şefule, fu de acord George, pentru a-i face pe plac, ştiindu-l pe vecinul său de cameră că nu suportă să fie contrazis de prea multe ori. Apoi, parcă având o presimţire sumbră, întrebă: Adică, n-am înţeles, cum rămâne?

Theodore încercă să zâmbească satisfăcut şi reuşi să rânjească sadic.

— Adică vom vorbi amândoi de la distanţă; eu din cameră, iar tu de afară, de sub pom. Să te înveţi minte să vorbeşti frumos cu un bătrân care ţi-a salvat viaţa şi te-a făcut om.

— Dar ce, şefule, înainte de a te cunoaşte pe dumneata, eu eram vreo plantă, sau vreun

mineral? zise George încercând să o dea pe glumă, doar-doar ramolitul să nu-şi pună în aplicare planul diabolic, cu urmări nefaste pentru fizicul său.

— Nu, dragul meu, dacă erai o plantă erai totuşi ceva de soi, tu însă erai un animal inconştient. Atât am avut de spus. Mă laşi să termin sau te trimit în locul lui Balthazar?

— Să nu mă mai mişc de-aici dacă mai vorbesc prostii, se jură George.

— Ba nu, îl corectă Theodore, te vei mişca de aici dacă vei mai spune bazaconii. Aşa... deci prima lege a roboţilor, vreau să spun a roboţilor normali, pentru care dăduse individul legea, suna cam aşa:

„Un robot nu are voie să provoace rău unui om sau să permită, prin inactivitate, să i se aducă daune vreunei fiinţe umane“.

— Corect, aprobă George, foarte atent de data aceasta.

— Da, ai dreptate, dar să vezi cum suna aceeaşi lege în mintea „prietenilor" mei cu care călătoream. Ei spuneau astfel:

„Un robot are voie să provoace rău unui om sau să permită, prin inactivitate, să i se aducă daune vreunei fiinţe umane dacă, în acel moment, el, robotul, este în pericol“. Auzi, un robot în pericol! Îţi dai seama de ce erau în stare asasinii? Mai întâi îşi apărau tinichelele cu care erau acoperiţi şi abia pe urmă, dacă mai aveau timp, sau dacă mai existau, se

ocupau şi de mine. Cu toate că după mintea lor, ar fi fost în stare să se prefacă – de asta sunt sigur – că nu mă cunosc şi m-ar fi lăsat în voia soartei.

— Nu mai spune!

— Ba spun, se răsti Theodore, care, în timp ce povestea, privea undeva, în gol şi parcă revedea scenele trăite alături de colegii săi de misiune.

— A doua lege, continuă într-un târziu, suna astfel: „Un robot trebuie să asculte ordinul pe care i-l dă un om, în afară de cazul în care un astfel de ordin ar contrazice regula 1“.

— Şi regula lor cum suna după noua adaptare? întrebă curios George.

— Asta rămăsese neschimbată, deoarece o modificaseră pe prima, legea esenţială şi atunci s-ar fi contrazis. Erau fenomenali, ce pot să mai spun, aveau o logică... de fier.

George nu prea înţelesese, dar dacă bătrânul Theodore spusese asta, ce mai, aşa era, te pui cu forţele naturii?

— Şi a treia?

— A treia? Mda, să-mi aduc aminte… exact... „Un robot trebuie să-şi apere propria existenţă atâta timp cât această apărare nu intră în contradicţie cu regula 1 sau 2“. Să auzi acum varianta lor. Nu-ţi vine să crezi! „Un robot trebuie să-şi apere în primul rând carcasa sa şi circuitele personale şi numai dacă nu intră în contradicţie cu regula 1, va apăra şi existenţa

omului“. Îşi apărau existenţa, nenorociţii, da, vorba ta, eu pentru ei eram un pietroi sau vreo plantă, nu Tatăl lor! Ei ne construiseră pe noi, nu noi pe ei. Ce să mai spun, dacă am fi fost atacaţi, pe mine mă lăsau să mor, asta ar fi făcut, o spun cu toată convingerea.

— Bine, dar dumneata, ca om, trebuie să fi găsit o soluţie să scapi de ei, presupun că erai totuşi mai inteligent decât o tablă ondulată după forma şi asemănarea omului, nu? Sau mă înşel?

— Te înşeli, îi răspunse Theodore, fără să-şi dea seama că se denigrează singur, erau ei mai incapabili ca mine în multe privinţe, dar erau mulţi. Şi unde-s mulţi puterea creşte...

— Mulţi, da’ proşti, zise ca pentru el George.

— Hm, nu este aşa, îl contrazise Theodore, proşti, proşti, dar mulţi!

— Şi totuşi, n-ai făcut nimic pentru a scăpa de ei? insistă George, mai mult ca să nu iasă la aer curat, decât împins de curiozitate.

— Ei nu, am făcut tot ceea ce am crezut eu că se poate face împotriva lor, dar a fost în zadar. Am încercat să-i deprogramez într-un moment în care le făceam revizia dinainte de coborârea pe o planetă. Şi-au dat scama şi au sărit la mine. Aveau dreptul deoarece atacasem regula 1, adică le periclitam existenţa acestor ucigaşi plătiţi! Din acel moment n-am mai avut voie să-i verific decât pe rând, cel puţin unul din ei rămânând întreg,

pentru a mă putea supraveghea.

— Păi asta înseamnă că dumneata ai avut viaţă grea cu ei.

— Eu eram prizonierul lor sau, mai bine-zis, ultimul obiect din navă. Şi toate astea mi se întâmplau din cauza unuia care se autointitulase „Spionul". Ăsta nu m-a slăbit din ochii lui de sticlă nicio clipă. Uneori trebuia să le dau anumite uleiuri ce trebuiau să le înghită, întotdeauna încerca mai întâi el, Spionul, şi dacă îi convenea lui, luau şi ceilalţi, altfel...

— Chiar, dacă i se părea ceva dubios, ce se întâmpla?

— Ehe, să fii tu sănătos de câte ori m-am spălat pe faţă cu toţi detergenţii existenţi pe navă. Avea o precizie extraordinară, drept în ochi mă nimerea. Ba, o dată m-au pus jos şi au încercat să-mi dea şi mie să „gust" puţin, să vadă dacă are vreun efect asupra organismului uman. Numai „Creierul" m-a scăpat. El, care conducea totul din umbră, de data aceasta m-a scăpat. Mare noroc am avut.

— Până acum mi-ai enumerat şase, îi aminti George, foarte atent la cele povestite de Theodore. Al şaptelea ce făcea? Sau ăsta era cel mai cuminte?

— Într-un fel, da, nu făcea nimic împotriva mea, fu de acord Theodore, dar nici el nu era normal, avea o obsesie, şi anume să-i strice pe ceilalţi, era sadic cu alte cuvinte. Cum îi prindea, cum le dezarticula o mână, sau le

sucea capul, ce-i drept era şi mai mare ca ei, mai înalt şi mai solid construit. Toată ziua trebuia să-i repar, dar, cum ţi-am mai spus, sub stricta supraveghere a Spionului. Figura Spionului mă urmărea şi în somn, visam că stă lângă pat şi aşteaptă să adorm, să mă asfixieze cu pătura. Doamne, ce vise!

O dată li s-a părut că vreau să-i scurtcircuitez – aveau dreptate deşteptii, dar nu trebuiau ei să ştie – încărcându-i la un voltaj mai mare.

— Bună ideea, se entuziasmă George, puteai să scapi de ei.

— Ce să-ţi povestesc... am avut o idee care putea să mă coste viaţa.

— Cum aşa? întrebă nedumerit George.

— Foarte bine, când şi-au dat seama ceea ce voiam să fac, au vrut de data asta în unanimitate, niciun vot contra şi nicio abţinere, să mă linşeze. Ştii ce înseamnă asta, nu?

George nu mai fu pe fază de data asta. Picotea. Aşa că răspunse aiurea:

— Sigur că da, să te decoreze, propuse el o definiţie pe loc.

Theodore nu mai suportă. Se făcuse roşu la faţă precum radiatorul la elemenţi.

— Decora-te-ar pe tine în halul ăsta, vedea-te-aş decorat de trei ori pe zi aşa, îl blestemă cu atâta ură, încât lui George i se făcu părul pe mână cum îl avea şi pe cap. Stil perie.

— Au vrut să mă omoare în bătaie, asta

înseamnă a linşa pe cineva!

— Pe cine? mai făcu George o gafă, apoi îşi luă pătura şi, fără să mai scoată un singur cuvânt, ieşi mândru, cu fruntea sus, parcă sfidându-l. Theodore nu zise nimic, dar când îl văzu şi pe Balthazar că iese de sub pat şi îl urmează, demn, cu coada ridicată ca la paradă, îl pufni râsul. Dar nu renunţă la cele spuse înainte. Îi lăsă să iasă şi închise uşa în urma lor, nu cumva să se răzgândească şi să pătrundă prin efracţie. Apoi se culcă, visând că se spală cu detergenţii, cu zeci de kilograme de detergenţi. Blestemele lui George îl ajunseseră. Dar abia dimineaţă avea să-şi dea seama de ce ieşise George atât de hotărât.

Odată cu primele raze de soare Theodore se sculă şi ieşi să vadă ce fac cei doi martiri. Nu apucă să vadă nimic. În momentul în care păşi peste prag, se prăbuşi ca din cer într-o groapă care ar fi putut fi de înălţimea lui Theodore, în cazul în care acesta ar fi avut înălţimea de trei metri. Din păcate el era mult mai scund şi, pentru a ieşi, apelă tot la ajutorul lui George. Tremurând din toate încheieturile, George şi Balthazar se apropiară încet de marginea gropii. Tremuratul se datora cantonamentului sub cerul plin de stele şi nu din cauza consecinţelor ce s-ar fi abătut asupra lor. Cum spuneam, se apropiară şi priviră timizi la Theodore. Acesta încă nu se dezmeticise prea bine şi încă nu realiza situaţia la adevărata ei

valoare. Deocamdată încerca să-şi revină şi să-şi pună la loc mâna stângă ce se răsucise în cădere şi-i dădea un aer de cerşetor aşa cum stătea cu ea întoarsă la spate şi cu palma făcută căuş. Balthazar, mult mai curios decât George, se aplecase mult peşte marginea gropii, cu gâtul întins ca o praştie şi era cât pe ce să cadă şi să-i ţină companie bătrânului cosmonaut. Norocul său cu George care-l observă la timp şi-l trase de coadă, înapoi. De data aceasta nu se mai alese cu nicio zgârîietură. Din contră, fu acoperit de laude din cap până-n picioare. Bineînţeles, că în gând şi pe limba pisoiului.

După câteva momente de nehotărâre, timp în care în conştiinţa lui George se dădu o luptă aprigă între dorinţa de a-l salva pe Theodore şi gândul de a-l lăsa câteva ore la soare, se hotărî, în sfârşit. Era şi timpul, Balthazar dădea semne de nerăbdare. Îl lăsară în groapă, intrară în casă şi se culcară amândoi – George nici nu se mai forţă să se descalţe – în patul lui Theodore. După şapte-opt ore de somn, se treziră şi, mult mai bine dispuşi, îl căutară pe prizonierul gropii. Se prefăcură foarte uimiţi că-l mai găsesc acolo. Theodore însă era aproape să facă apoplexie de nervi. Pe lângă asta mai făcuse şi o mică insolaţie. Creierul său avea pe puţin 45 de grade indiferent că la umbră sau la soare.

Scăpă din capcană abia după ce se jură pe

tot ce avea el mai scump, adică pe fermă, vacă, păsărele etc., – nu uită nici găinile sălbatice – că niciodată, orice s-ar întâmpla, el, Theodore, proprietarul de drept al fermei nu va mai îndrăzni să mai atenteze la integritatea morală şi corporală a asociatului său. Se îmbrăţişară apoi, numai ei doi, Balthazar fiind nepregătit sufleteşte pentru o asemenea dovadă de prietenie şi intrară în casă. După toate aparenţele, din acel moment crucial, se părea că ei doi plus Balthazar vor trăi în pace şi linişte şi înţelegere până la adânci bătrâneţe. Din păcate, toate minunile au un sfâr sfârşit. Aceasta dură două săptămâni. După care...

Cele zece misiuni

ale cosmonautului Lapachet
repovestite de Theodore
asociatului sau George

Într-o noapte de septembrie, umedă şi răcoroasă, George avea insomnii. Se sucea de pe o parte pe alta, ofta, se ridica în capul oaselor, iar se băga sub pătură, apoi relua ritualul de la capăt. Nu se lipea somnul de el. Până la urmă renunţă şi se ridică din pat. Aprinse lampa. Theodore îl auzise cum se perpeleşte, dar nu voia să-l bage în seamă. Încă mai păstra în amintire frumoasă dimineaţă în care zăcuse sub soarele binefăcător, ale cărui raze îl pricopsiseră cu o insolaţie de toată frumuseţea. Este adevărat, se împăcaseră şi îşi juraseră respect reciproc, dar scorul rămăsese în continuare 1—0 pentru oaspeţi (Theodore fiind considerat gazdă) şi voia cu orice preţ să egaleze.

Până la urmă nu mai rezistă şi se sculă.

— Ce tot ai sau ce cauţi? îl întrebă, văzîndu-l cum se învârte prin cameră ca şi cum ar fi căutat un lucru de care avea nevoie chiar atunci, în mijlocul nopţii.

— Nu caut nimic, mormăi George, masându-şi ceafa. Nu pot să adorm.

— Din cauza oboselii, găsi repede Theodore o explicaţie, vrând să stingă lumina. Ceasul său arăta ora trei dimineaţa.

Munciseră mult şi cu folos în ziua precedentă. Prinseseră o dimineaţă însorită şi profitaseră din plin de ea pentru a repara acoperişul casei. Toamna se apropiase pe nesimţite şi poate că nici n-ar fi băgat de seamă dacă de două nopţi Theodore n-ar fi dormit cu casca de cosmonaut pe cap, pentru a se apăra de picăturile de ploaie ce cădeau printr-o gaură din acoperiş drept pe perna sa, transformată în burete. George aplicase o altă metodă; îşi pusese perna în cap, să nu mai audă zgomotul enervant al picăturilor ce cădeau regulat pe vizorul căştii, zgomot ce-l adusese în pragul asteniei.

Planul de acţiune fiind conceput în toate detaliile, trecură la treabă. George îşi potrivi scara, sprijinind-o de acoperişul destul de şubred şi, fiind cel mai tânăr din tot efectivul – pe Balthazar nu-l luaseră în consideraţie din motive obiective –, se urcă bine dispus, fluierînd o melodie învăţată pe de rost de la păsările împăiate. Cântă atât de „înduioşător" încât lui Theodore îi dăduseră lacrimile.

— Să ţii bine de scară, îi atrase atenţia George, în timp ce lucra cu pricepere la astupatul găurilor.

— N-ai nicio grijă, îl linişti Theodore. ţinând într-adevăr foarte bine de ea, dar te rog să nu mai cânţi! Îmi promiţi, da?

George nu auzi însă ce trebuie să promită deoarece în acel moment tocmai îşi bătea un

cui în deget şi în loc de răspuns scoase un urlet animalic. De obicei doi oameni care se consideră asociaţi trebuie, de regulă, să se înţeleagă, între ei este normal să existe o corelaţie perfectă, care să-i ajute să ducă lucrurile începute împreună la bun sfârşit. Din păcate, de data aceasta n-a fost aşa. Theodore a luat urletul drept o sfidare a rugăminţii adresate şi, drept urmare, nemaiputând suporta jignirea, şi-a luat mâinile de pe scară şi şi-a astupat urechile.

O nenorocire nu vine niciodată singură, se spune, şi într-adevăr, la câteva secunde după ce sunetul ajunse la urechile lui Theodore, sosi şi George, ceva mai departe totuşi, la câţiva paşi. Drept în cap. Adevărul este că îşi făcuse datoria pe deplin, acoperişul era reparat, cuiul cu pricina fusese ultimul ce mai trebuia bătut, dar asta nu însemna că era obligat să coboare atât de repede. Şi pe scurtătură.

Theodore îl examină cu atenţie şi observă cu stupoare că nu are aproape nimic, cu excepţia unui cucui destul de mic pentru a putea fi observat din avion, datorită părului ţepos care-l masca discret.

În schimb, în pământ se făcuse o groapă cu diametrul cât capul cascadorului şi adâncimea de 20 de centimetri. Theodore rămase perplex. „Omul acesta este în stare să facă gropi şi cu capul, nu numai cu mâinile“, trase el concluzia, în timp ce-l transporta pe George în casă, să-şi

mai revină din şoc.

Dar, din nou minune: George îşi reveni uluitor de repede, semn că accidentul nu prezenta urmări grave asupra fizicului şi intelectului său, astfel că întreaga zi se comportă ca un om normal.

Spre seară, însă, când Theodore, mulţumit de rezultatele zilei, se apucă să-i povestească una din multele sale aventuri pe cele mai nebănuite planete, aventură din care numai finalul corespundea realităţii şi anume momentul în care curajosul nostru erou scăpase din braţele, ghearele, tentaculele unor fiinţe extraordinar de „simpatice“, fugind cu 110 mile la oră, luând startul din picioare, abia atunci observă pe chipul colegului său o expresie de duioşie şi bunătate cum nu poţi vedea decât la un copil nevinovat de şase-şapte anişori. Nu dădu prea mare atenţie faptului, fiind prea absorbit cu relatarea nemaipomenitelor sale fapte de eroism, puse în slujba Terrei.

Acum, la mijlocul nopţii, făcu încet-încet legătura între şocul căderii, expresia feţei din timpul serii şi insomnia de la ora trei. Încercă să-l liniştească, aşteptând să vină dimineaţa, gândindu-se că până atunci îşi mai revine.

— Hai să ne culcăm, George, e trei, iar mâine avem multe de făcut. Trebuie să treacă şi avionul să ne aducă alimente şi unelte. Poate şi medicamente... Ultimul cuvânt îl spuse

doar aşa, într-o doară, poate va reacţiona la el în sens pozitiv.

George era însă pe altă lungime de undă.

— Mie dacă nu-mi spui acum o poveste adevărată cu un cosmonaut tânăr, curajos şi simpatic, eu nu adorm. M-am săturat de aventurile dumitale. Măcar de-ar fi reale. Gata!

M-am săturat! Dă-i drumu'!

„Ia uite la el“, gândi Theodore, privindu-l cu coada ochiului. „Deci eu nu sunt nici... nici... şi nici...!“ Theodore o înghiţi şi pe asta.

— O poveste cu un... să mă gândesc, să-mi aduc aminte, încercă Theodore să tragă de timp, pentru a putea găsi o scăpare. Ştii, memoria mea...

— Lasă asta, am văzut eu, funcţionează perfect. Aventurile dumitale cum ţi le aduci aminte în cele mai mici amănunte? Ştii şi cu câte mile fugeai pe oră. Aveai cronometru?

„Are dreptate deşteptu' ăsta, trebuie să găsesc ceva, neapărat"!

Se prefăcu foarte concentrat asupra situaţiei, dar în acest timp se gândea la cu totul altceva, care-l privea direct pe asociatul său.

„Dacă băiatul acesta tânăr, treizeci şi ceva de ani, înalt, destul de atrăgător, dacă n-ar fi atât de urâţel, şi muncitor, a reuşit, prin mijloace proprii, să dea în mintea copiilor, am încurcat-o urât de tot“. Asta gândea el în timp ce George aştepta nerăbdător povestea.

Îi părea rău de el, dar situaţia se prezenta în culori sumbre. „La spital nu poate fi dus în niciun caz, nu va fi primit niciunde, nimeni nu-l va lua în seamă, pentru cadrele medicale este un proscris, un element periculos, un om din afara societăţii pe care ei, tinerii de azi, aşa au preluat-o de la generaţiile trecute, o societate în care modul de trai la ţară, în sânul naturii, cam artificială ea, dar oricum natură, nu putea fi conceput. El, George, nici măcar nu era trecut în rândul locuitorilor, nu avea fişă, practic nu există pentru oraş. Cum să internezi pe cineva care nu există?“

De fapt, în cazul său destul de ciudat ar fi fost nevoie de o secţie cu un profil aparte, al cărei nume Theodore, din respect, refuza să-l rostească. Nici măcar nu avea de unde să ştie dacă la un asemenea nivel al civilizaţiei mai existau asemenea secţii. Poate că metodele de vindecare ajunseseră într-un asemenea stadiu de dezvoltare, încât în tot oraşul nu mai exista niciun caz de anomalie din punct de vedere psihic. Şi iată că, din afara oraşului, vine un tânăr care prezintă tulburări grave. De unde vine el? Răspuns: de la o fermă artificială, singuratică şi urâtă de toţi, chiar şi de autorităţi! Ce scandal ar ieşi în momentul în care cetăţenii oraşului, oameni normali şi de bună-credinţă, obişnuiţi cu regulile traiului în comun, ar afla că printre ei se află un... bolnav mai aparte, să zicem! L-ar considera un

element periculos din punct de vedere social, l-ar alunga imediat din oraş. Şi pe cine? Pe un tânăr care în urma unui banal accident a căpătat un hobby: să i se spună poveşti înainte de culcare! Nu, Theodore nu era de acord cu încercarea de a-l interna pe George. Orice s-ar întâmpla, îl va ţine ascuns şi chiar dacă efortul de a-i spune poveşti îl va depăşi în unele momente sau se va pierde cu firea, va face tot ce-i va sta în putinţă pentru ca el să nu observe.

Nemernicii din spital ar fi în stare să-i lege pe toţi trei, chiar şi pe nevinovatul de Balthazar, pentru a nu contamina oraşul.

„Parcă numai pe ei trei“ îşi continuă Theodore speculaţiile, încercând să se autoconvingă de inutilitatea internării lui George. „Sunt în stare să interneze şi păsările împăiate şi pompa şi găinile sălbatice“. Se opri la timp. „Hai că m-am întrecut cu exagerările, îşi zise. N-or fi chiar atât de absurzi! Îl voi ţine ascuns de lumea dezlănţuită şi voi face tot ce-mi va sta în putinţă să-l vindec. Aşa voi face!“

Privi din nou la George. Şi el făcea la fel, dar în sens invers. Către Theodore.

— E ora patru, îi aminti George încruntat, şi nu pot să adorm din cauza dumitale. Ţi-am spus că vreau o poveste adevărată, nu improvizaţii semnate Theodore. La ce te gândeşti?

Theodore îşi frământa mintea. Găsi scăparea

în ultimul moment. Îşi aduse aminte că printre amintirile sale culese de-a lungul anilor, amintiri ce le ţinea adunate în câteva lăzi bine închise şi păstrate în cealaltă cameră, era şi o broşură intitulată banal *Uimitoarele aventuri ale cosmonautului Lapachet*. O primise în dar de la un alt astronaut în momentul în care pleca într-o nouă călătorie de unul singur.

— Nu te vei plictisi, îi spusese acesta, mie mi-a ţinut de urât mult timp.

Într-adevăr, aventurile prin care trecuse acest cosmonaut cu un nume bizar îi umpluseră multe momente de singurătate. De fiecare dată când citea câteva pagini încerca să-şi imagineze scenele descrise de autorul acelei broşuri. Pentru George, cel care avea acum pretenţia să asculte ceva adevărat, se potrivea de minune. Simţea că lectura aceasta va fi un remediu sigur pentru bietul George.

— Aşteaptă un moment, până caut ceva dincolo şi imediat vei auzi cele mai formidabile peripeţii din câte ţi-a fost dat să auzi până astăzi, îl asigură Theodore.

— Să nu dureze prea mult, că deja simt cum mă enervez, îi răspunse George, continuând să se plimbe prin cameră.

,,Asta-ţi mai trebuie, să te şi enervezi“, mormăi Theodore, desfăcând una din lăzi şi începând să caute febril. Se făcuse deja ora cinci.

După o jumătate de oră, trei lăzi erau

desfăcute, toate lucrurile scoase şi aruncate în toate părţile, camera arăta ca un depozit devastat de suflul unei explozii, dar asta nu mai conta; broşura se afla în mâinile lui Theodore. George încă se mai foia în jurul radiatorului. Theodore puse de ceai şi aşteptă.

Se aşezară ca şi în alte dăţi cu ceştile în mână – afară începea să se lumineze de ziuă – şi Theodore începu:

— Sper să-ţi fac o surpriză plăcută citindu-ţi această carte pe care o am de la un bun prieten. El o are la rândul său din biblioteca Centrului Spaţial de unde a „împrumutat-o" acum vreo sută de ani, poate chiar mai bine. Este scrisă de un autor care se pare a fost contemporan şi prieten cu eroul acestor incredibile aventuri, autor care a relatat totul pe baza documentelor aflate în registrele secrete ale zborurilor spaţiale din acea perioadă şi uneori pe baza mărturiilor făcute de prietenul său. De fapt îţi vei da seama pe parcurs când povesteşte aventurile din punctul de vedere al eroului şi când apelează la documentele scrise. Aşa... deci îţi voi povesti cele zece misiuni ale cosmonautului Lapachet.

— Ce nume curios, interveni George care, între timp, devenise numai ochi şi urechi. În loc să-i vină somn, cum promisese, i se trezise interesul de-a binelea, fapt care nu prea-i convenea lui Theodore dar, din moment ce intrase în joc, nu mai putea da înapoi. Aşa-l

chema sau este o poreclă? Cum se pronunţă?

— Nu este poreclă, după câte ştiu eu, iar în privinţa pronunţiei există mai multe variante; unii ziceau că se spune Lapaş, alţii insistau pentru numele de Lapachet. Eu îl pronunţ aşa cum se scrie, ca să nu mă mai complic. Să începem deci cu prima misiune. În carte este intitulată:

Prima călătorie

în care Lapachet ajunge pe planeta Transparenţilor

Theodore începu să citească cu glas tare:

„Nava era pregătită. Coordonatorii de zbor renunţară la combustibilul de rezervă pentru cazuri excepţionale, goliră rezervoarele şi le umplură cu alimente. În ziua plecării...“

— Stai aşa, îl întrerupse George, care, cum precizasem mai înainte, era foarte atent, de ce goliseră rezervoarele? Nu înţeleg nimic. Explică!

Theodore stătu, conform indicaţiilor date de către George şi îi spuse:

— Am trecut peste introducere, din cauza asta n-ai înţeles, dar pot să-ţi spun în câteva cuvinte. Fusese construită prima navă intergalactică în scopul contactării altor civilizaţii. Nava avea nevoie de un echipaj bine pregătit, hotărât să învingă toate primejdiile

unei asemenea călătorii de lungă durată, un echipaj capabil să înfrunte spaţiul, dar şi timpul şi totodată să poată lua hotărâri de moment în clipe mai grave. După multe propuneri, s-a ajuns la concluzia că echipajul perfect, deci echipajul care poate îndeplini toate aceste condiţii esenţiale pentru bună desfăşurare a unei expediţii de asemenea anvergură, era acela format dintr-un singur om. El putea să ia hotărâri de care depindea numai şi numai viaţa sa, fără să o primejduiască pe a altora, iar pierderile, în caz că expediţia se sfârşea cu un eşec, erau minime. Imediat s-a trecut la alegerea acestui fericit erou al lumii.

— Spune mai departe, este interesant, îl îndemnă George, căscând.

Lui Theodore i se umplu inima de bucurie şi continuă parcă mai însufleţit:

— Candidaţi au fost mulţi, testele şi mai multe, dar până la urmă comisia s-a oprit asupra unui singur om.

— Pe care-l chema Lapachet, zise repede George, fericit că ghicise.

„Ce inteligent eşti, îl lăudă Theodore în gând. Sadicule, n-ai de gând să adormi odată?" Apoi zâmbi înţelegător şi spuse:

— Exact, dragul meu, de el este vorba. Tânărul nostru astronaut trecuse cu brio toate probele. Mai era doar testul alimentaţiei din timpul zborului şi putea fi considerat primul astronaut care va trece hotarele imaginare ale

galaxiei noastre.

— Testul alimentaţiei, repetă George, parcă amintindu-şi de ceva. Hm, pe mine nu m-au întrebat nimic nici când am plecat prima oară, nici altă dată. M-au umflat de vitamine, concentrate şi conserve.

„Din fericire, eu am apucat şi vremuri mai bune“, vru să-i spună bătrânul cosmonaut, dar se opri la timp; de ce să-i strice buna dispoziţie, tocmai acum, în pragul adormirii?

— Gândeşte-te că era primul zbor de acest gen. Călătoria era foarte lungă şi, pentru a asigura cosmonautului condiţii cât mai optime, trebuia să te gândeşti la toţi factorii care i-ar putea influenţa moralul din timpul zborului. Unul dintre aceştia era şi alimentaţia sa.

— Şi în ce constă acest test, întrebă George cu nostalgie în glas, gândindu-se ce bine era dacă în locul lui Lapachet ăsta ar fi fost el. Ce mese copioase, ce risipă de bunătăţi! Adio conserve, adio concentrate! Eei, ce vremuri!!!

— Simplu, continuă Theodore, în timp ce glandele sale salivare secretau din abundenţă, i se puneau la dispoziţie zeci şi zeci de preparate, dintre cele ce puteau în ultimă instanţă să fie congelate şi, în câteva zile, medicii îşi dădeau seama cam ce preferă şi ce nu, ce nu-i prieşte şi ce-i place cel mai mult. În carte nu scrie ce meniuri i-au pus la dispoziţie, cred că listă ar fi fost mai mare decât numărul paginilor în care sunt relatate aventurile

propriu-zise, tot ce pot să-ţi spun sigur din lectură prefeţei este faptul că Lapachct era un tânăr modest, provenit dintr-un mediu sănătos şi nu făcea mofturi sau, cu alte cuvinte, nu avea cine ştie ce preferinţe. În prima zi a făcut o demonstraţie de bun-simţ, mâncând absolut tot ce era etalat pe mese, iar a doua zi, spre stupefacţia observatorilor, s-a scuzat pentru o oră, a ieşit din clădirea unde avea loc testul, a mers până la bufetul cosmodromului şi a luat o mică gustare de patru persoane. La întoarcere a mărturisit că n-a mai putut răbda, simţea un gol în stomac. Medicii au rămas interzişi, tehnicienii şi toţi ceilalţi care asigurau verificarea navei au râs cu lacrimi, l-au poreclit INOX, spunând că numai un om cu un stomac de inox poate digera atâta hrană şi cam asta ar fi explicaţia pentru care s-a renunţat la combustibilul de rezervă.

George fluiera uşor, semn bun pentru Theodore. Din păcate numai pentru cinci minute, deoarece bătrânul nostru cosmonaut nu mai rezistă nici el ispitei şi aţipi pe scaun. Cartea îi căzu cu zgomot din mână şi George deschise ochii şi zise:

— Da, am înţeles, poţi să continui, până acum nu mi-ai povestit nimic palpitant. Tragi de timp?

Theodore oftă din tot sufletul. Ridică broşura şi continuă:

— În ziua plecării, rudele lui Lapachet

ocupaseră aproape jumătate din cosmodrom. Cei ce răspundeau de ultimele pregătiri dinaintea lansării se zăpăciseră de tot printre oamenii aceia ce se credeau în gară, asistând la plecarea unui banal tren.

Nu se ştie prea bine cum a reuşit să ajungă chiar de la prima călătorie pe o planetă locuită şi încă cu fiinţe inteligente – Lapachet a avut grijă să şteargă benzile cu înregistrarea călătoriei şi coborârea pe planetă, din motive necunoscute – dar, după spusele sale, şi trebuie să-i dăm crezare în lipsa altor probe, a ajuns cu bine şi mare i-a fost mirarea când s-a trezit printre nişte fiinţe ceva mai scunde decât el şi transparente. Mai târziu avea să afle cauza acestei anomalii. În prima zi s-au înţeles prin semne; el gesticula, încercând să-i convingă că este venit cu gânduri bune, de pace şi colaborare, iar ei, drept răspuns, aruncau cu pietre, după ce încercarea de a-l scoate din navă prin tăierea ei dăduse greş.

— N-avea şi el un traducător universal, cum folosim noi astăzi? veni întrebarea de la George.

— Ba da, avea, dar în primul rând, din cauza emoţiei întâlnirii, pur şi simplu uitase de el, iar în al doilea rând, traducătorul său nu arăta nici pe departe ca ale noastre, era abia în faza de experiment. Totuşi l-a ajutat, după câte aflăm mai departe. Aşa…

„Cu ajutorul traducătorului reuşi în cele din

urmă să se împrietenească cu transparenţii. Totodată află şi cauza pentru care vedea prin ei ca prin sticlă; tot timpul erau flămânzi“.

— Ca şi el, chicoti George. Se întâlniseră două civilizaţii flămânde. Începe să devină interesant.

Era şapte dimineaţa şi cearcănele lui Theodore trecuseră cu mult peste limita maximă.

— „Aveau o foame ancestrală, continuă Theodore lectura, din tată-n fiu, şi mâncaseră tot ceea ce putea fi considerat comestibil. Nevoia îi făcuse să consume şi nişte rădăcini plăcute la gust şi destul de hrănitoare, dar din cauza lor deveniseră precum geamul. Din fericire, nu-i deranja cu nimic. Astfel că rădăcinile, care se găseau din abundenţă, deveniră în scurt timp hrana lor cea de toate zilele“.

George deja visa rădăcini şi fiinţe de sticlă, dar Theodore nu-l observă. Continuă ca şi cum George ar fi fost treaz:

— „După trei zile de la sosire primi vizită oficială a unei delegaţii din partea localnicilor, vizită în cadrul căreia Lapachet avu proastă inspiraţie să guste din câteva preparate făcute pe bază de rădăcini. Din păcate stomacul său de inox nu rezistă şi timp de patru zile zăcu în cabină. La început crezu că au vrut să-l otrăvească, deoarece, tot timpul vizitei, oficialii îi ceruseră cu insistenţă să le dea lor tabloul de

bord al navei pentru a-şi face nu se ştie ce instalaţie, un fel de mixer pentru tocat şi preparat rădăcini în cantităţi mari, lucru pe care Lapachet îl refuzase categoric, din motive lesne de înţeles. Până la urmă se convinse că, totuşi, transparenţii erau fiinţe ospitaliere şi nu veniseră cu gânduri rău-voitoare pe nava sa. În timpul convorbirilor, unul dintre localnici, cel care-l privise cu insistenţă încă de la venire îl întrebă sincer cum poate fi atât de urât. Pe la ei mai trecuseră şi alte fiinţe, nu era el primul, le dăduse şi numele, dar numai la asta nu se gândea Lapachet după complimentul primit, şi toate arătau destul de acceptabil. El însă întrecea orice aşteptări, în sensul rău al cuvântului. De aceea îl şi primiseră atât de cordial, cu pietre şi ameninţări".

George se trezise din nou. Ori auzise prin somn ultimele fraze, ori se prefăcuse doar că doarme ca să vadă reacţia lui Theodore, cert este că întrebă:

— Lacutie sau Lapachet ăsta, era mai urât ca dumneata? Din întrebare răzbătea o vie curiozitate.

Theodore rămase puţin pe gânduri.

— Nu chiar, aş putea spune că semănăm puţin. Dar de ce?

George clătină înţelegător din cap.

— Aveau dreptate, domnule, să se sperie. Era şi normal. Trimiţi tot felul de spccimene să ia contact cu fiinţe inteligente şi sensibile.

Probabil că transparenţii aceştia cultivau gustul pentru frumos cu mii de ani înaintea noastră, iar oamenii noştri le dau dintr-o dată peste cap conceptul despre armonie şi echilibru în artă. Era şi normal să se întâmple aşa. Înseamnă că, după plecarea lui Lapachet, au trecut fără să vrea, influenţaţi din exterior, la o nouă formă de artă, la stilul grotesc, de pildă, sau la aberaţii... George tăcu tot atât de brusc cum începuse şi acum sforăia uşor. Theodore rămăsese cu gura larg deschisă, ca şi când n-ar fi avut suficient aer să respire, iar ochii îi ieşiseră mult din orbite. Cu greu reuşi să se smulgă din starea aceasta ciudată şi tot atât de greu realiză unde este, cu cine şi motivul pentru care stătea cu o carte în mână. Mai trecu un sfert de oră până să-şi revină cu adevărat. Începu să-şi maseze tâmplele cu atâta putere încât i se luă un smoc de păr, dar nu-şi dădu seama. Încă îi mai sunau în subconştient cuvintele lui George.

„Căzătura, da, da, asta este singura explicaţie normală, căzătura l-a făcut alt om, i-a activat alţi neuroni, sigur că da. Nemaipomenit, cum poate o lovitură să transforme un om! Dintr-un prăpădit de săpător, dintr-un excavator manual ajunse critic de artă, un estet. Estet, da, însă obrăznicia n-a lăsat-o, nu putea să-şi înceapă discursul despre artă şi frumos fără să mă atingă şi pe mine, sigur că da!“

Într-un fel se bucura de întorsătura neaşteptată a lucrurilor, sperând în sinea lui că

lucrurile merg spre normal şi va avea şi el cu cine schimba o vorbă frumoasă, nu aceleaşi discuţii banale despre ,,ce mâncam azi?“ sau ,,eu ce fac, azi nu sap?“. Apoi îi veni o idee: dacă ar fi fost el în locul lui George, lui ce talente ascunse i s-ar fi trezit în subconştient, ce mutaţii s-ar fi făcut? Existau multe posibilităţi,, un număr practic infinit de variante, dar, când analiză mai lucid situaţia şi îşi dădu seama că printre acestea era şi aceea de a deveni un bun săpător, gen George, zise mersi că n-a avut acest noroc de a cădea în cap şi se mulţumi cu meseria sa de cosmonaut încercat, plin de onoruri şi decoraţii. Văzu că George dă semne de trezire şi, pentru a nu-i mai auzi peroraţiile despre contactele dintre fiinţe iubitoare de frumos şi specimene ciudate trimise de pe Pământ, i-o lua înainte şi' începu să citească tare:

— „În cele patru zile cât zăcu bolnav Lapachet alese cu grijă câteva produse alimentare care, după părerea lui, le-ar fi fost pe plac transparenţilor, pregăti o masă festivă şi îi invită din nou pe navă. Delegaţia primi invitaţia şi sosi. De data aceasta numărul membrilor era dublu, dar Lapachet se prefăcu că nu bagă de seamă. Meniul era făcut. Mai întâi le servi o supă de carne (probabil sintetică, comentă Theodore pentru el), preparată după o metodă personală, şi reuşi în scurt timp să-i constipe pe toţi. A urmat o

friptură de... aici Theodore se opri şi citi pe litere: p..a..s..ă.. rr . . e, de pasăre! (nu-mi dau seama ce este, dar în sfârşit, dacă aşa scrie la carte, aşa citim, comentă iar Theodore), iar ca răcoritoare un suc concentrat de citrice (mirarea lui Theodore creştea cu fiecare denumire citită). Sucul acesta, spre surprinderea lui Lapachet, aduse bună dispoziţie în rândul localnicilor. Mai întâi se umflau ca baloanele şi pluteau puţin în aer, apoi, după eliminarea gazelor, cădeau gata-gata să se spargă, râzând unul de altul şi arătându-se cu cele trei degete. Chimicalul cu care era preparat sucul îi colorase prin interior şi acum arătau unii verzi, alţii galbeni, roşii sau roz. Lapachet râdea în hohote, odată cu ceilalţi. Buna dispoziţie era la ea acasă. La plecare le făcu cadou la fiecare câte un tub cu pastă de tomate (iar nu cunosc termenul, dar n-are importanţă). Din păcate «uită» să le explice modul de întrebuinţare şi membrii delegaţiei le înghiţiră cu totul. Îi era mai mare dragul să vadă cum sar căpăcelele unul câte unul în momentul în care încercau să deschidă gura să vorbească. Contrar aşteptărilor, transparenţii au fost foarte încântaţi de recepţia oferită în cinstea lor, chiar dacă din când în când mai scuipau câte o bucăţică de tablă colorată“.

— Asta a fost o adevărată bătaie de joc, comentă George. Nu cred nimic din ceea ce

scrie acolo. Cum e posibil să te comporţi astfel cu o civilizaţie după care ai umblat atâta vreme prin univers şi, când ai prilejul să intri în contact cu ea, încalci orice convenţie galactică – presupun că există aşa ceva – şi îi tratezi ca pe nişte handicapaţi? Mie personal mi-ar fi ruşine să povestesc o asemenea faptă. Spune-mi şi finalul şi lasă-mă să dorm. Am obosit ascultând numai prostii!

Când auzi Theodore ce propunere ispititoare îi făcea George, doar că nu sări în picioare de bucurie. Şi aşa era ora opt şi jumătate. Adio somn! Imediat trecu la lectură:

— „Misiunea se apropia de sfârşit. Deoarece scopul expediţiei era acela de a aduce pe Pământ dovezi ale existenţei vieţii raţionale în spaţiul intergalactic, Lapachet încheie un târg cu transparenţii: le lăsă o parte din proviziile sale şi primi în schimb diferite obiecte de artizanat, inscripţii care atestau istoria civilizaţiei pe această planetă, pietre sculptate precum şi un set complet de reţete culinare, acestea din urmă pentru uzul său personal. Prima călătorie se încheiase cu succes. Ajuns pe Pământ, Lapachet a fost decorat şi, nu după mult timp, plecă într-o nouă şi grea misiune".

Theodore rosti ultimele cuvinte dintr-o suflare şi închise cartea. De data asta nu mai auzi niciun fel de comentariu. George dormea dus.

„Sunt în stare să fac pariu cu mine însumi că

domnul estet, fost săpător, va avea nesimţirea de a dormi până târziu după-amiază, iar când va veni şi rândul meu să mă întind în pat, îmi va porunci să-i mai spun o poveste, chiar dacă o va crede sau nu“, îşi zise Theodore, în timp ce se dezmorţea.

Ieşi afară tocmai la timp pentru a vedea un punct ce se mărea din ce în ce mai mult pe cer.

„Avionul“, se bucură Theodore, ieşind la gard. Pilotul îşi apropie aparatul de ferma lui Theodore, coborî cât mai aproape de sol şi îi aruncă un pachet atârnat de o paraşută. Bătrânul cosmonaut alergă pe câmp şi ajunse aproape de locul unde urma să cadă. Voia să-l prindă în braţe, dar o pală de vânt îi schimbă puţin direcţia şi coletul îl nimeri drept în cap. Nu avea decât vreo 20 de kilograme. Năucit de lovitură, Theodore abia reuşi să se descurce printre frânghiile paraşutei şi, cu mare greutate, reuşi să-l aducă în casă. „Unul căzut în cap, altul lovit în cap şi asta numai în două zile, făcea el bilanţul, în timp ce desfăcea pachetul. Mai lipseşte Balthazar şi avem efectivul complet de răniţi. O să transformăm ferma într-un spital sui generis cu trei secţii distincte: una de psihiatrie, una de chirurgie şi alta veterinară“.

În pachet găsi câteva cutii cu medicamente strict necesare în situaţia de faţă, o trusă de unelte şi scule pentru reparaţii, conserve,

inevitabilele conserve, şi un îndrumător intitulat sugestiv: „Comportamentul locatarilor unei ferme de ţară situată în apropierea unei piste de avioane. Reguli de circulaţie, abateri şi restricţii“.

Theodore o rupse în bucăţi. „Fac glume proaste domnii de la oraş, vor să ne demoralizeze de tot. Ei bine, vor vedea ei cine este Theodore!“

George dormi până după-amiază. Se trezi doar ca să mănânce. În timpul cât se odihnise, Theodore se plimbă prin grădină, cu mâinile la spate, încercând să ghicească ce-au vrut să spună cei de la agenţie, trimiţând cartea aceea scrisă parcă anume pentru ei şi editată în cel mult două exemplare, unul pentru locatarii fermei şi altul pentru arhivă agenţiei.

„Precis ne pregătesc ceva, ori evacuarea, ori caută cu orice preţ să găsească un motiv oricât de neînsemnat pentru a ne întărâta, făcându-ne să plecăm singuri şi nesiliţi de nimeni. Cred că asta este!“

În pachet mai era şi un bilet scris de mână: „Sosesc în curând. Abia aştept să te revăd. S“. Theodore nici nu se uită pe el, atât era de nervos. Mai târziu avea să regrete mult această nebăgare de seamă.

Se apropie seara. Vara era altfel, aveau ce face, nici nu-şi dădeau seama când trece timpul, toamna însă parcă erau legaţi de mâini şi de picioare, stăteau mai mult în casă, beau

ceaiuri şi, dacă imaginaţia lui Theodore n-ar fi funcţionat atât de bine, monotonia ar fi fost de-a dreptul îngrozitoare.

Theodore ştia ce-l aşteaptă. După ce mâncară în tăcere, George se urcă în pat, îşi aşeză pernă sub cap şi privi întrebător spre Theodore, vrând parcă să zică: ,,Ce mai aştepţi? Invitaţie specială? A doua poveste!“

Apoi cu glas tare:

— Te văd cam abătut. S-a întâmplat ceva? Avionul a trecut?

Theodore îi povesti tot. Parcă se mai uşurase. E bine uneori să ai un tovarăş lângă tine.

— Ştii ceva? Ca să mai uităm de necazuri, mai citeşte una din aventurile lui Lapachet, poate ne vine buna dispoziţie. Ce zici?

Lui Theodore îi surâse ideea, aşa că luă cartea şi începu:

A doua călătorie

în care Lapachet face comerţ

„Iată ce ai de făcut, îi spuse lui Lapachet, cu câteva ore înaintea plecării, Directorul Centrului Spaţial; în sistemul solar în care vei ajunge există zece planete despre care nu am aflat aproape nimic până astăzi; nu ştim ce fel de atmosferă au, dacă este sau nu viaţă raţională; atât ştim, doar că există şi prin

urmare trebuiesc explorate. Rolul tău nu este acela de a lua contact cu presupusele fiinţe de acolo, bineînţeles, în cazul când vom organiza o a doua expediţie, de mai mare amploare, ci de a lăsa pe aceste planete câte un mesaj din partea pământenilor, mesaje ce cuprind în esenţă tot ceea ce omenirea a realizat până acum. Chiar dacă detectezi viaţă raţională, nu iei legătura cu reprezentanţii ei, laşi doar mesajele şi pleci. Dacă planetele sunt pustii, nu-i nimic, poate că odată şi odată alte fiinţe vor trece pe acolo, vor găsi semnele lăsate de pământeni şi... în sfârşit, vom vedea. Ai grijă ce faci! Călătoria dus şi întors va dura doi ani, s-ar putea chiar şi mai mult, primejdii sunt peste tot, fii foarte atent! Noi te aşteptăm. Cred că ai înţeles ce ai de făcut?“

Lapachet era într-o dispoziţie excelentă. Faptul că tot el fusese ales şi pentru această misiune foarte importantă pentru omenire îi dădea o stare de euforie greu de descris. Ceilalţi cosmonauţi deja îl invidiau, să explorezi într-o singură misiune zece planete, era pe atunci o performanţă unică.

— Am fost şi eu odată trimis pe două planete, îl întrerupse George din lectură, pe atunci făceam comerţ cu de-amănuntul, duceam dintr-un loc în altul tot felul de chestii aiurea, n-are sens să-ţi mai explic, cred că ai făcut şi dumneata la fel zeci de ani. Când am ajuns pe prima planetă unde trebuia să las o

parte din marfa adusă, o navă pirat mi-a confiscat toată încărcătura, apoi m-au ameninţat că, dacă nu mă car imediat de acolo, s-ar putea să am necazuri mai mari. Ce era să fac? Am plecat mai departe, spre a doua ţintă a călătoriei, măcar să-i anunţ să nu mă mai aştepte degeaba, aparatura ce trebuia să le-o las în schimbul unor minereuri foarte rare fusese confiscată. Am vrut să fac un gest omenesc numai că indivizii de acolo nu l-au înţeles. Cred că şi acum sunt convinşi că le-am vândut altora. Când m-am întors pe Pământ, doar că n-am fost dat afară.

— De câte ori am păiţt-o eu, se plânse şi Theodore, dintr-o dată mai bine dispus şi pus pe confidenţe. Ce reuşeam eu era faptul că, înainte de a pleca într-o misiune de acest gen, îmi asiguram marfa împotriva piraţilor, avariei navei, incendiului, dacă transportam substanţe inflamabile, perisabilităţii în cazul alimentelor şi aşa mai departe. Întotdeauna am ieşit cu bine. Crede-mă că în două sute de ani am vândut aparate de ras unor fiinţe complet lipsite de păr, tranzistoare de înaltă fidelitate unor triburi de surzi, foarfeci unor caracatiţe, ce să-ţi mai spun, numai la cine nu trebuia. M-am descurcat destul de bine.

Să auzim mai departe, sunt curios ce isprăvi mai face prietenul nostru, îl îndemnă George. Nu se prea citea pe faţa lui somnul, dar Theodore nu-i mai ură de data asta „somn

uşor“, din contră, avea chef de citit şi de vorbă. Luă cartea.

„Lapachet privi senin în ochii directorului şi răspunse:

— Da, şefule, zise, zâmbind fericit. Am o întrebare de pus, dacă nu vă supăraţi.

— Cum o să mă supăr? Spune!

— Cu mesajele ce fac?

Directorul îşi desfăcu puţin cravata la gât şi încercă să zâmbească. Încercă doar, fiindcă nu reuşi.

— Nu ţi-am spus? Le laşi pe planetele respective.

— Pe toate în acelaşi loc? Seninătatea din ochi rămase neschimbată.

— Nu, omule, nu pe toate în acelaşi loc, ţi-am explicat destul de limpede, dar văd că eşti într-o dispoziţie nu tocmai potrivită pentru a înţelege. Pe fiecare planetă laşi câte unul. Ai la tine zece mesaje pentru zece planete. Pricepi? Zece mesaje pen...

— Gata, şefule, gata că m-am prins. Aşa fac. Dar dacă nu vor să le primească, le iau înapoi?“

George râdea în hohote. Theodore se molipsi şi el.

— Unul ca Lapachet te poate scoate din sărite în cel mult trei minute. Ori face pe prostul, ori aşa este el, de felul lui.

— Exact ca tine când îmi pui întrebări de-mi vine să mă duc la oraş când te aud, îi răspunse

Theodore, dar George nu auzi.

— „Uite că la această alternativă nu m-am gândit, îşi zise Directorul în gând. Băiatul ăsta are momente în care mai şi gândeşte. Extraordinar!“

Theodore începuse să lectureze în continuare fără a mai cere acordul asociatului său bolnav.

— „Faci cum crezi că este mai bine, îi răspunse, după câteva clipe.

Lapachet era mândru că el, Marele Director de zboruri spaţiale, avea încredere în prezenţa sa de spirit.

— Am înţeles, fac cum cred eu de cuviinţă. Salută şi plecă spre navă“.

— Dumneata ce-ai fi făcut în locul lui Lapachet, îl întrerupse George. Bineînţeles, dacă descopereai viaţă raţională, dacă ţi-ar fi refuzat mesajele-cadou sau în altă situaţie imprevizibilă?

Theodore îl privi, zâmbi o fracţiune de secundă, apoi îi răspunse:

— Exact ce-a făcut şi el. Nu eşti curios să afli?

— Ei nu, abia aştept finalul, zise repede George, parcă temându-se că bătrânul se va răzgândi. Nu avea însă de ce să se teamă în această privinţă, deoarece Theodore abia aştepta să-l vadă adormit, ca să poată pune şi el capul jos.

— „Lapachet s-a întors din misiune nu după

doi ani, cât ar fi trebuit să dureze călătoria dacă la bordul navei s-ar fi aflat un om normal, ci după patru. Între timp, Centrul îşi pierduse orice speranţă şi pregătise deja altă navă în acelaşi scop.

La sosire, când îl văzu coborând surâzător de parcă ar fi trecut o săptămână de la plecare, Directorul îl îmbrăţişă, gândindu-se la economiile făcute datorită întoarcerii sale şi îi spuse cu lacrimi în ochi:

— Credeam că n-o să te mai vedem vreodată. Ce s-a întâmplat cu tine? A fost chiar atât de greu?

— Nu şefule, a răspuns calm Lapachet, greu n-a fost, dar am avut mult de lucru.

— Ai descoperit viaţă pe vreuna dintre planete?

— Pe toate, a răspuns cu mândrie Lapachet.

— Chiar pe toate? Viaţă raţională?

— Raţională, şefule!

— Bine, şi atunci de ce ai întârziat atâta? Era vorba să laşi mesajele şi să te întorci imediat înapoi.

— Da, şefule, aşa trebuia, dar credeţi că este aşa de uşor să vinzi zece cutii al căror conţinut nu interesează pe nimeni? Abia am reuşit să-i conving!

Se spune că Directorul Centrului Spaţial i-a leşinat în braţe.

Cu toate acestea, Lapachet a fost din nou decorat şi premiat, nu pentru fapta sa de-a

dreptul ilegală, ci pentru faptul că nava era încărcată cu tot felul de minunăţii aduse în schimbul mesajelor adresate de către pământeni fiinţelor raţionale din Univers“.

Theodore termină lectura celei de-a două misiuni şi privi spre colegul său. Acesta se întinsese în diagonală în pat, nemaiaşteptând să asculte finalul, aşa cum promisese.

În trei minute, dacă nu mai puţin, Theodore se dezbrăcă, făcu patul, stinse lumina şi adormi instantaneu. Din acel moment nici prăbuşirea fermei nu l-ar mai fi putut trezi.

Dimineaţa se sculară în jurul orei zece. Afară vremea era mohorâtă, trăgea a ploaie, aşa că renunţară pe moment să iasă din casă. Theodore se apucă să-şi aranjeze lucrurile sale personale din camera alăturată, George făcu o fiertură de concentrate – era pentru prima dată când încerca să pară ceea ce nu era, adică bucătar –, fiertură ce o încercă pe stomacul lui Balthazar. Acesta din urmă făcu imprudenţa să iasă de sub pat în momentul în care George se întreba dacă Theodore se va supăra pe el gustând din pasta cenuşie ce clocotea pe lampa cu spirt. Dădu cu ochii de cel de-al treilea locatar al fermei şi faţa i se lumină dintr-o dată.

Balthazar simţi primejdia – spre deosebire de Theodore care fluieră o melodie asemănătoare cu mugetul unei sirene de vapor în caz de avarie gravă – şi încercă să se

refugieze strategic printre lucrurile aruncate vraişte, dar George era la post. Îl prinse de ceafă şi, în ciuda protestelor manifestate sub formă de mieunat, zgâriat, scuipat, îl imobiliză şi îi administră o porţie bună de ceea ce el numea impropriu mâncare. Apoi îi dădu drumul, pentru a-i urmări reacţiile. Efectul a fost spontan: după treizeci de secunde, Balthazar zăcea pe podea, cu picioarele în sus.

George dădu dojenitor din cap, îl luă de coadă şi-l scoase afară, la aer, să-şi mai revină. Apoi aruncă şi conţinutul oalei. Cu ea cu tot.

Ziua trecu greu dar, spre nefericirea lui Theodore, care ştia ce-l aşteaptă, trecu totuşi. Conform obiceiului, îşi făcură ceaiul. George îl aduse şi pe Balthazar în casă, ca să asculte şi el poveştile nemuritoare ale cosmonautului Lapachet. Balthazar intră aruncându-i lui George o privire care-l făcu pe acesta să înţepenească cu mâna pe clanţă şi se aşeză pe marginea patului, sprijinindu-se în coadă. George privi cu sfială spre el. Animalul îl ignoră complet. Rămaseră în aşteptare. Theodore îşi alese un loc mai comod, cât mai aproape de sursa de căldură şi îi atrase atenţia asociatului:

— De data asta vei asculta una dintre aventurile bravului nostru astronaut relatată de el însuşi.

— În sfârşit, zise George, tare sunt curios care minte mai mult, autorul cărţii sau eroul povestirilor. Gata, linişte, comandă el, de parcă

Balthazar ar fi făcut vreun zgomot. Apoi bătu cu linguriţa într-un pahar şi continuă: Urmează repriza a treia!

„Ce cult este, îl admiră Theodore. Câte cunoştinţe a putut acumula omul acesta în ultimele trei zile. George – omul surpriză“, aşa îi voi spune de azi înainte. Luă cartea şi începu să citească:

A treia călătorie

în care Lapachet face o gravă confuzie

— „Când am coborât pe planetă, povestea Lapachet la întoarcerea din cea de-a treia călătorie, am crezut că nici

n-am plecat de pe Pământ. Totul mi se părea cunoscut, familiar; flori de toate culorile, pomi încărcaţi de fructe coapte, gata să cadă, pârâuri cu ape limpezi şi reci, ce să mai spun, o minunăţie!“

— Să fi nimerit el acum şi să fi văzut flori artificiale încărcate cu electricitate, pomi încărcaţi nu cu fructe, ci cu păsări împăiate şi multe alte minunăţii, precis s-ar fi crezut pe altă planetă! comentă George, parcă supărat că Lapachet avea parte numai de peripeţii incredibile. Are imaginaţie, n-am ce spune!

— „Păcat că atmosfera era irespirabilă şi nu puteam să-mi scot casca. Aparatul de la mână arăta clar acest lucru. Să vedeţi ce s-a

întâmplat:

Plecasem să explorez planeta, curios să ştiu cine are norocul să trăiască într-un mediu atât de minunat şi de ispititor pentru oricare explorator cosmic. Mărturisesc că mi-ar fi plăcut să stau acolo o veşnicie.

Intrasem într-o grădină foarte riguros amenajată, de o parte straturi de flori, de cealaltă pomi aliniaţi într-o ordine şi simetrie desăvârşită. Un bătrân a apărut chiar în faţa mea. Îl priveam şi nu-mi credeam ochilor; era leit ca un pământean, ca un bătrân pământean. Rămăsesem în loc, fără să scot o vorbă. Am pipăit traducătorul meu rudimentar, cu gândul să-l pun în funcţiune, dar nu a fost nevoie. Bătrânul m-a luat liniştit de mână şi am traversat amândoi grădina. Tot timpul aveam impresia că totuşi mă aflu într-un loc cunoscut, foarte cunoscut, dar nu-mi dădeam seama de unde. În timp ce-mi chinuiam mintea cu tot felul de întrebări, am ajuns în dreptul unei clădiri enorme, un fel de hangar pentru avioane, atât era de lungă. Bătrânul nu vorbea. El mergea înainte acum, iar eu îl urmam holbând ochii în jur, nevrând să-mi scape niciun amănunt. Mă întrebam cine poate fi acest singuratic care stă pe o planetă atât de mare şi de primitoare. Sau poate nu era singur? Cine ştie.

Am intrat. Pe o lungime nesfârşită se aliniau zeci şi zeci de şiruri de rafturi, iar în spatele

nostru, chiar la intrare, se afla un panou electronic. Miile de celule clipeau într-una, ameţitor. Transpirasem ca după o baie fierbinte şi sudoarea mi se scurgea pe ceafă şi pe piept, dar ce puteam face, atmosferă irespirabilă!

Ce mi-am zis: Nu vrea să vorbească cu mine, să încercăm să găsim un limbaj comun, pentru a-mi îndeplini şi eu misiunea în care fusesem trimis. Probe puteam lua cu nemiluita, aveam de unde alege, n-aveam loc în navă pentru ele, viaţă descoperisem şi încă într-un stadiu de dezvoltare foarte avansat, dovadă computerul din spatele meu, dar trebuia, şi pentru omenire, dar şi pentru satisfacerea curiozităţii mele, să aflu cine este acest personaj ciudat şi enigmatic. O planetă atât de mare pentru un singur om, era prea mult, îmi depăşea puterea mea de înţelegere. Ei, dacă nu vrea, nu vrea şi gata, nici eu nu voi scoate o vorbă. Şi l-am urmat în tăcere. Deodată, pe panou au apărut câteva semnale luminoase. Mie nu-mi spuneau nimic. Bătrânul a oftat, ca un om, a scos o cartotecă din raftul cu numărul 453 – avea numărul afişat la capăt şi, pentru prima oară de când mă aflam acolo, mi s-a adresat:

— Încă o generaţie de pe planeta 16 a dispărut. Asta-i viaţa, ce să faci!

Vă mărturisesc că nu înţelegeam nimic. Eram într-o pasă foarte dificilă. Singura

explicaţie de moment care mi-a trecut prin minte a fost aceea că personajul se ocupa cu evidenţa populaţiei din univers. În orice caz, avusesem ocazia să întâlnesc un personaj foarte important în comparaţie cu celelalte fiinţe raţionale descoperite până atunci şi îmi dădeam seama de însemnătatea acestei descoperiri. Totul era să fiu crezut la întoarcere. Trebuia să-l filmez, să-i înregistrez vorbele, numai aşa puteam să conving că această fiinţă există cu adevărat.

Am mers mai departe de-a lungul rândurilor de cartoteci, întrebându-mă abia acum cum se face că înţelesesem ce-mi spusese, când s-a întors către mine şi mi-a zis:

— De ce nu-ţi scoţi costumul? Este foarte cald aici.

Nu mă mai miram de nimic. Am dat discret drumul la aparatul de filmat, un aparat minuscul, fixat pe piept şi prevăzut cu microfoane pentru înregistrare, apoi i-am arătat că micul cadran de la mâna stânga indică atmosfera irespirabilă.

— Nu vezi că este defect? m-a întrebat calm.

M-am uitat cu atenţie şi, de necaz, mi-a venit să dau cu el de pământ. Acul indicator se înţepenise în dreptul semnului Pericol. Stătusem atâta vreme cu armură pe mine! L-am scos de parcă era contaminat şi, în acel moment, totul s-a înceţoşat şi nu mai ştiu ce s-a întâmplat cu mine. Ori aerul a fost prea tare

pentru organismul meu destul de încercat în ultimele ore, ori eu eram prea obosit, cert este faptul că mi-a venit să leşin şi chiar aşa am şi făcut“.

— Este prea de tot, omul ăsta îşi bate joc de noi, se revoltă George, nemaisuportând divagaţiile bravului cosmonaut Lapachet. Grădini, oameni singuri, computere, este inadmisibil. Mai bine îmi împuia capul cu tot felul de creaturi inexistente. Poate că tot aş mai fi crezut ceva-ceva, natura mai creează şi monştri, dar chiar aşa, pleci dintre oameni şi dai tot peste ei, la milioane de kilometri depărtare, să vorbeşti cu ei de parcă ar vorbi cu mine, dă-o-ncolo de treabă! Şi mai vrea să fie şi crezut! Mai are multă imaginaţie?

— Câteva rânduri, îl linişti Thepdore şi continuă. Acum îi venise lui somn. Până şi Balthazar dădea semne de oboseală, cu toate că nu înţelesese nimic. Sau cine ştie?

— „Când m-am trezit – nu-mi dau seama cât trecuse – eram întins în patul din cabina navei. Am dat să mă ridic. Ameţeala îmi trecuse şi voiam să-mi continui activitatea de cercetare pe această planetă ademenitoare. Lângă mine, un bătrân îmbrăcat în alb mi-a făcut semn să stau liniştit. Mă privea blând: Dintr-o dată mi-am adus aminte tot ceea ce se întâmplase şi mi-am cuprins faţa cu palmele.

«Am visat», aceste cuvinte le repetăm într-una, tot timpul am fost pe Pământ, nu m-am

mişcat de aici. Misiunea mea a fost ratată. Sunt un om terminat, voi fi dat afară din rândul cosmonauţilor sau, în cel mai bun caz, transferat pe o navă de transportat buşteni de pe Terra la mama dracului. Asta-i, am fost bolnav şi am delirat. După câteva momente, destul de lungi, parcă m-am mai liniştit, m-am întors către bătrânul care veghease lângă mine şi i-am spus:

— Doctore, îţi mulţumesc mult pentru tot. Dacă ai şti ce vis am avut! Se făcea că mă aflu pe o...

— Stai liniştit, fiul meu, m-a întrerupt ciudatul personaj, mângâindu-mă pe creştet şi privindu-mă cu un aer protector. Eu nu sunt doctor. Chiar nu mă recunoşti?

A făcut o pauză, parcă să mă pregătească pentru fraza finală şi a continuat:

— Eu sunt Demiurgul!

Mai departe pilotul automat şi-a făcut pe deplin datoria".

Theodore se opri. George nu adormise. Aştepta urmarea.

— Îţi citesc şi nota de la subsol, din partea comentatorului oficial al Centrului?

— Dacă are legătură cu restul povestirii, fu de acord George.

— „Observaţii: Pe peliculă aparatului de filmat aflat în dotarea cosmonautului Lapachet nu s-a înregistrat nicio imagine în care să existe personajul descris de el. Banda

magnetică este de asemenea neînregistrată. În navă nu s-a găsit nicio probă materială care să dovedească prezenţa sa pe planeta respectivă. Rugăm luaţi măsuri“.

„Notă. Cosmonautul Lapachet este mutat disciplinar pe o perioadă de şase luni pe nava «Calul troian» destinată transportului de ambalaje de pe Terra pe Calypso“.

— Asta a fost tot, încheie Theodore. Ce părere ai?

— Bine i-au făcut, iată nişte oameni realişti, cu capul pe umeri, care nu acceptă să fie luaţi în râs. Înseamnă că n-a mai plecat de atunci, nu?

— Ba a plecat şi foarte curând. La un an şi ceva de la această întâmplare, un convoi de nave s-a rătăcit în spaţiu şi, după tot felul de escale pe planete pustii şi neprimitoare, a ajuns, culmea, pe aceeaşi planetă descrisă de eroul nostru. La întoarcere, după ce-au relatat cu lux de amănunte întâlnirea cu „bătrânul“ – să-i spunem aşa – oficialii de la Centru l-au rechemat pe Lapachet şi l-au repus în drepturi. Avusese dreptate.

— Cum, sări George că ars, vrei să spui că, într-adevăr, mincinosul şi lăudărosul ăsta s-a întâlnit cu… cu… şi arătă în sus, discret, să nu înţeleagă Balthazar. Acesta ridică şi el ochii spre tavan, dar, neavând cunoştinţele necesare, nu văzu nimic interesant. Eu nu mai înţeleg nimic.

— E greu, îi scăpă lui Theodore, numai un om lucid şi capabil să accepte şi fenomene sau întâmplări care, la prima vedere, par neverosimile, poate să fie de acord cu o asemenea situaţie.

Lui George îi apărură două luminiţe roşii în ochi, semn că e pericol de explozie. Un zâmbet prefăcut îi apăru în colţul buzelor.

— Vrei să spui că din toată casa asta, singurul capabil să priceapă ceva eşti dumneata, iar noi doi – şi când zise „noi doi“, arătă cu mâna spre el şi Balthazar – nu suntem decât nişte înapoiaţi, nişte proşti, buni numai să ascultăm baliverne şi să le înghiţim ca pe concentrate, nu? În noaptea asta vom face lectură intensivă, domnule Theodore! Eu unul nu am somn, mai ales când văd că sunt luat în derâdere. Te rog să citeşti mai departe, chiar dumneata ai spus că prietenul ăsta al dumitale şi-a continuat aventurile. Suntem dispuşi să te ascultăm.

În cele trei nopţi de „pomină“ domnul Theodore, cum îl apelase în zeflemea George, răbdase destule, şi lecţii de estetică, şi comenzi ca de la superior la subaltern, şi aluzii răutăcioase la adresa persoanei sale. De data asta nu mai suportă. Şi lui i se aprinseră două luminiţe în ochi, dar verzi, pentru trecere de pietoni. În limbaj popular, culoarea respectivă însemna „twenty two-twenty two“. Se ridică de la locul său şi îi aruncă lui George cartea,

spunându-i:

— Dacă tot îţi plac aventurile, poveştile, minciunile şi prostiile lui Lapachet, de ce nu ţi le citeşti singur? Poţi să vorbeşti cu glas tare, nu mă supăr, te ascult până adorm. Vreau să-ţi aud glasul.

George miji ochii. Luă cartea în mână. Era pusă invers, dar pentru el n-avea prea mare importanţă acest lucru. Theodore îl urmărea cu atenţie. Nu zise nimic. După câteva clipe îi înapoie cartea, scuzându-se:

— Îmi pare rău, dar n-am ochelarii la mine, i-am lăsat pe Epsilon. La distanţă mică nu prea văd bine. Citeşte dumneata şi eu te ascult cu mare plăcere.

Theodore îşi savura victoria. „Am impresia că nu prea ştii să citeşti, îşi zise ca pentru el. În schimb te consideri un mare estet. Dacă tu vei închide un singur ochi în această noapte frumoasă de toamnă, să nu-mi spui Theodore!“.

— Sunteţi pregătiţi? întreabă privind către George.

— Bineînţeles, răspunse acesta şi pentru Balthazar. Animalul întoarse ostentativ capul, ceea ce însemna că se abţine de la orice comentariu.

— În cazul ăsta putem continua cu:

A patra călătorie

din care Lapachet nu-şi aminteşte nimic

— „A fost cea mai stranie călătorie a marelui cosmonaut Lapachet. Au trecut atâţia ani de atunci şi enigma a rămas încă neelucidată. Iată pe scurt ce s-a întâmplat. Doi ani mai târziu de la reabilitarea sa, eroul nostru este trimis către planeta *Fi*, urmând să se întoarcă peste cel mult zece-unsprezece luni. S-a întors exact peste zece luni şi patru zile, dar nu a putut da niciun fel de relaţie despre ce s-a petrecut între timp. Pur şi simplu nu-şi amintea nimic. Specialiştii de la Centru i-au stimulat memoria, au făcut teste pe bază de asociaţii de idei, doar-doar vor ajunge la un rezultat, dar totul a fost în zadar, Lapachet nu numai că nu putea da nicio relaţie despre călătorie, dar susţinea cu încăpăţânare că el n-a fost pe nicio planetă *Fi*.

— Bine, suntem de acord cu tine, îi spuneau medicii care se ocupau de acest caz ciudat, n-ai fost acolo, dar atunci ce caută acest mesaj în cabină?

Şi medicii aveau dreptate. Pe pupitrul de comandă găsiseră un mesaj pe cât de curios, pe atât de contradictoriu, din punct de vedere textual. Nu s-a mai pus problema de unde cunoşteau limbajul convenţional al pământenilor, toată atenţia specialiştilor

fusese canalizată asupra textului: *De ce trimiteţi copii în spaţiul cosmic? Nu ştiţi că este interzis?*“

George abia mai putea ţine deschişi ochii. Balthazar îi închisese de la prima frază. Probabil că voia să facă economie de lumină. Theodore îi observă, se uită la ceas, văzu că nu era decât două noaptea, îşi drese vocea şi, când simţi că amândoi ascultătorii aţipiseră, strigi atât de tare că un pahar se făcu ţăndări:

— „S-au făcut tot felul de speculaţii, dar niciuna nu era plauzibilă“. George sări din pat, iar Balthazar i se urcă în cap. George îşi duse mâna la inimă. Îi bătea atât de tare, că putea să o audă şi Theodore de la doi metri.

— Îmi pare rău că v-aţi speriat, se scuză Theodore, dar am avut impresia că nu mă mai ascultaţi aşa cum aţi promis, iar eu pentru pereţi nu citesc, mai ales că ştiu toate aceste poveşti pe dinafară. Vă rog altă dată să fiţi mai atenţi şi să aveţi bunul simţ să-l respectaţi pe lector, altfel vă scot pe amândoi... afarăăăăăă!!!

Urletul avu darul de a-i trezi de-a binelea. Balthazar se întoarse pe spate şi îşi duse laba dreaptă la inimă. Respira greu, pe gură.

„Alt cardiac, zise Theodore. Lasă că vă satur eu de poveşti!“.

George nu scoase un cuvânt. Se aşeză la locul său şi, în timp ce Theodore se pregătea să continue, îşi chinuia creierii să găsească o metodă de răzbunare. Nu găsi pe moment, aşa

că fu nevoit să asculte mai departe partea a doua a povestirii.

— „Până la urmă s-a găsit totuşi o explicaţie, forţată din punctul de vedere al unor savanţi dar, fiind singura care stătea în picioare în faţa argumentelor pro şi contra, au fost cu toţii nevoiţi să o accepte ca plauzibilă. În ce constă ea: din cauze cu totul şi cu totul necunoscute, în timpul zborului, cu Lapachet se întâmplase un fenomen unic, fenomen care de atunci nu s-a mai repetat cu niciun cosmonaut şi anume cu cât înainta în spaţiu spre planeta *Fi*, Lapachet întinerea, astfel că, în locul unui bărbat de treizeci şi cinci de ani, a ajuns un copil de cel mult doi-trei ani.

De unde atâta precizie în stabilirea vârstei lui Lapachet la sosirea pe planetă? Foarte simplu: dacă ar fi avut mai mult, să zicem patru ani, Lapachet-junior ar fi avut cu siguranţă amintiri, oricât de vagi, dar aşa, nefiind un copil precoce, nu s-a putut scoate nimic de la el. Era şi normal ca fiinţele raţionale care l-au găsit pe copilul Lapachet să nu aibă cu cine să se înţeleagă şi nu le-a rămas altceva decât să-l trimită înapoi, însoţit de sfaturile din mesaj. Aveau dreptate: te afli la începuturile călătoriilor spaţiale de lungă durată şi îţi permiţi să trimiţi copii să exploreze planete şi galaxii.

Pe drumul întoarcerii, fenomenul s-a petrecut în sens invers, astfel că pe Pământ

Lapachet a ajuns exact la vârsta la care plecase, plus zece luni şi patru zile cât durase călătoria, totul cu o precizie matematică. Misiunea fusese ratată, dar de data aceasta nu din cauze care-l vizau direct pe eroul nostru, aşa că specialiştii pregătiră în foarte scurt timp alta".

Theodore puse cartea deoparte. În cameră era o linişte adâncă. George privea ţintă un punct imaginar aflat undeva, pe tavan. Balthazar torcea, încercând să-şi regleze ritmul inimii.

— Nu zici nimic, întrebă curios Theodore. Până acum aveai tot timpul ceva de spus, de data asta nu comentezi nimic?

— Nu, răspunse George, încă supărat că nu găsise cum să se răzbune pe bătrânul cosmonaut. N-am cuvinte potrivite să-mi exprim părerea. Poţi să continui, pe mine nu mă mai interesează. Nu mai am somn. Voi face o noapte albă.

— Foarte bine, în cazul acesta să nu mai pierdem timpul, acum se face ziuă. A cincea călătorie este foarte scurtă. Deci:

A cincea călătorie

în care computerul greşeşte adresa

— „În momentul în care nava se desprinse din centura de gravitaţie a Pământului, computerul care coordona direcţia de zbor îl întrebă pe Lapachet:

-— Care este destinaţia? urmând ca, pe baza indicaţiilor date de cosmonaut, să stabilească zona în care nava urma să-şi îndeplinească misiunea. Din păcate pentru bunul mers al lucrurilor, în acel moment, Lupachet era ocupat şi nervos. Voia cu orice preţ să-şi desprindă mâna de pe o manetă de culoare roşie. Pe spatele ei se afla o plăcuţă pe care scria: «Nu atingeţi! 380 Volţi». Lapachet nu avusese curiozitatea să citească avertismentul.

— Repet întrebarea, se auzi vocea metalică a computerului. Care este destinaţia?

— La dracu-n praznic, îi strigă Lapachet, plin de transpiraţie şi tremurând de furie şi mai ales din cauza curentului ce trecea prin el ca printr-un cablu de înaltă tensiune.

La întoarcere, nimeni nu l-a crezut pe Lapachet când a povestit despre o masă festivă dată în cinstea lui de către un personaj celebru, ce nu putea fi considerat în niciun caz o fiinţă raţională extraterestră. Raţională da, dar nu extraterestră.

Drept urmare, i s-au retras toate decoraţiile primite până atunci, i s-a dat un ultim avertisment pentru cele două misiuni ratate una după alta şi l-au trimis într-un institut de

recuperare a cosmonauţilor atinşi de stress-ul cosmic. În acest timp în care Lapachet s-a simţit ca la el acasă, Centrul pregătea o nouă şi grea misiune. Căpitanul navei: acelaşi Lapachet".

În sfârşit, Theodore îl văzu pe George râzând pentru prima oară în noaptea aceea.

— Chestia asta cu masa festivă o cred, îi zise el. Numai Lapachet putea ajunge acolo unde nimeni nu s-ar fi gândit. Cred că este de ajuns pentru noaptea asta. Te rog eu, hai să ne culcăm. E cinci!

Dormiră până la şase după-amiază, fără să se întoarcă. Se treziră de foame şi îşi pregătiră masa de prânz împreună cu cea de seară, să nu rămână în urmă cu alimentaţia zilnică. Balthazar primi şi el o porţie dublă, să aibă puterea de a asculta încă una din extraordinarele aventuri prin care trecuse Lapachet.

Theodore nu se mai lăsă rugat; spera din toată inima ca George să se vindece până la urmă. În momentul în care ceilalţi doi locatari îşi găsiră locurile începu lectura:

A şasea călătorie

în care Lapachet devine botanist

— „Cinci zile colindă Lapachet planeta, dar cu excepţia unei singure flori micuţe şi gingaşe, de un albastru deschis şi fără miros, nu găsi nimic interesant. Puţin dezamăgit – să faci atâta drum şi atâta risipă de carburant, fără a mai pune la socoteală şi celelalte cheltuieli inerente legate de pregătirea navei în vederea unei expediţii de o asemenea amploare pentru a te întoarce numai cu o floare de opt centimetri – luă exemplarul pe navă, îl resădi într-un vas special pregătit şi porni motoarele. Atât găsise, atât luase, de unde era să scoată el extratereştri sau alte forme de viaţă?“

— Avea dreptate, comentă ca pentru sine George, trimiţi o navă de mii de tone şi cu atâtea cheltuieli, ca să aduci un nimic. Mai mare pagubă. I-au făcut ceva la întoarcere?

— Nu, fiindcă omul nu era vinovat. Şi, de fapt, el adusese totuşi o dovadă că în univers există şi alte forme de viaţă, nu numai monştri, lighioane sau cine ştie ce creaturi. Viaţa în univers există sub forme nebănuite. Dar mai bine să-ţi citesc mai departe:

„Nava aterizase de o jumătate de oră, dar nimeni nu ieşea. Speriat, Directorul Centrului, însoţit de câţiva tehnicieni urcară treptele şi intrară. Înăuntru rămaseră încremeniţi: o plantă enormă invadase toate cabinele, pupitrul de comandă, sala motoarelor, într-un cuvânt, totul. Nici urmă de Lapachet. Îl căutară

până şi în rezervoarele de combustibil. Nimic. Nu mai ştiau ce să creadă când, în sfârşit, după două ore de căutări, îi auziră glasul, venit de undeva, de sus. Se luară după strigăte şi îl descoperiră în vârful uriaşului reprezentant al florei extraterestre, culcat pe o petală şi cerând ajutor, el neavând curajul să sară de acolo.

Mulţumiţi de succesul misiunii, tehnicienii demontară racheta, îl eliberară pe Lapachet şi duseră floarea la Staţiunea de Cercetări Botanice din cadrul Centrului Spaţial. Până la montarea navei la loc, Lapachet avu ocazia să vadă ce mai este nou pe Terra şi pe acasă“.

— Cam asta-i tot, zise Theodore. Cam anostă misiunea, continuă, parcă scuzându-se că povestea nu fusese atât de palpitantă, cum credea că sperase George. Acesta însă nu era prea dezamăgit.

— Dacă-mi citeşti una mai captivantă, te las să dormi, îi spuse el lui Theodore. Dar să fie una care să mă ţină treaz, pentru ca apoi să pot dormi dus. Ce zici?

— De acord, consimţi Theodore, care ştia ce urmează. „De data asta va fi mulţumit". Urmează, zise acum cu glas tare:

A şaptea călătorie

în care Lapachet îşi găseşte „fratele“

— „Încă din primul moment pe Lapachet îl cuprinse neliniştea. Ceva îi spunea în subconştient că nu trebuia să coboare din navă. În cele din urmă îşi învinse teama ce-l cuprinsese şi puse piciorul pe solul necunoscut. Înainte de aplanetizare îşi pregătise cu minuţiozitate costumul etanş, aparatura din dotare şi mai ales casca, pe care o căptuşise în partea superioară cu un burete spongios. Măsura de precauţie era foarte indicată în cazul în care, de undeva de sus, i-ar fi picat în cap o greutate. Jumătate din şoc ar fi fost negreşit atenuată. Lapachet verificase îndelung această posibilitate, dându-se cu capul de pereţii navei. Abia dacă simţise loviturile. Se declarase mulţumit şi îşi notase în jurnalul de bord această inovaţie, foarte utilă şi pentru ceilalţi temerari exploratori ai spaţiului. Avea de gând să o comunice la Centru şi chiar să o breveteze.

Privi în jurul său; numai pietre, nisip cenuşiu şi, mai departe, în zare, câteva forme nedefinite. Abia le putea distinge cu ochiul liber. Mai întâi se hotărî să ia minivehiculul de transport pe sol accidentat. În ultimul moment se răzgândi, mergând pe jos putea observa mai atent decorul pustiu. Peisajul dezolant îl făcea să se simtă singur, pierdut în imensitatea cosmosului.

Mai întâi auzi un şuierat venit din faţă, apoi

zări un norişor ce se apropia vertiginos. Nu trecu un minut şi lângă el se opri o arătare înaltă de cel puţin trei metri, cum numai în străvechile filme de groază mai puteau fi văzute. În comparaţie cu dihania de lângă Lapachet, acestea erau nişte animale domestice şi simpatice foc. Lapachet se feri la timp de îmbrăţişare şi, deoarece creatura bolborosea într-una şi el nu înţelegea nimic, puse în funcţiune traducătorul. Abia atunci auzi în cască ceea ce monstrul îi repetase într-una:

— Frate!

Lapachet se dădu doi paşi înapoi şi privi bănuitor în jur. Nu erau decât ei. Simţi că îi vine rău. Arătarea nu se lăsa.

— Fratele meu! mai zise ea, lovindu-l prieteneşte cu laba peste cască.

Lapachet se felicită pentru ideea căptuşirii căştii. Cu toate acestea, în urechi încă îi mai suna un clopot.

— Vino să te vadă şi mama.

— Mama? întrebă Lapachet cu voce stinsă. Dar ce v-am făcut eu? A cui mamă?

Nu mai auzi răspunsul. Fu luat mai mult târâş şi dus în faţa unei grote, aflată la vreo şase kilometri de locul unde-şi lăsase nava. Le ieşi în întâmpinare o fiinţă asemănătoare cu «fratele» său, dar mai puţin atrăgătoare.

— Vezi, mamă, auzi Lapachet în cască traducerea dialogului dintre mamă şi fiu, spuneai că eu sunt cel mai oribil din întreg

universul. Uite, ţi-am adus pe cineva care mă depăşeşte! Priveşte-l cu atenţie!

Acel cineva nu putea fi decât Lapachet care, în acele momente festive, se simţea în cel de-al nouălea cer datorită laudelor adresate personal. Până una-alta se rezemă de un pietroi să nu cadă din picioare. «Urât tată ai avut! îi zise în gând. Sper să fii orfan».

— Ai dreptate, fiul meu drag, spuse mama, examinându-l pe Lapachet din cască până-n bocancii de cosmonaut. De unde vii, străine? i se adresă ea.

— Vin tocmai de pe Terra, răspunse cu glas sugrumat de emoţie Lapachet.

— Cum e acolo?

— Bine, se auzi din nou vocea pierdută a astronautului.

— N-am auzit de ţara asta dar, în sfârşit, eşti oaspetele nostru. Rămâi cu noi la masă.

— Lăsaţi, nu vă deranjaţi, sunt foarte grăbit, mă aşteaptă ai mei.

Fratele îi dădu un ghiont, mai-mai să-i sară casca din cap.

— Să nu fii om că mă superi! Eşti oaspetele nostru. Ce avem mamă la masă?

— Şerpişori! răspunse maică-sa“.

George zâmbea cu gura până la urechi. Theodore se gândi, în timp ce-l privea discret, că, dacă n-ar fi avut urechi, ar fi fost în stare să râdă cu gura de jur-împrejur. Era mulţumit că savura întâmplarea şi o aprecia.

— Am zis eu că acest Lapachet nu e prea normal, dar adevărul este că într-o asemenea situaţie îţi trebuie o mare doză de curaj, calm şi mai ales prezenţă de spirit. Bineînţeles, dacă ceea ce povesteşte autorul este întrutotul real. Eu cred că aş fi înlemnit. În loc de şerpişori, mă făceau pe mine aperitiv. Scapă până la urmă?

— Stai să vezi!

„Şerpişorii măsurau cam douăzeci de metri lungime şi erau vii. Când văzu cum îi iau unul câte unul, îi fac colac şi îi înghit, lui Lapachet îi pieri şi poftă de a trăi. «Dacă ăştia sunt şerpişori, oare cum or arăta părinţii lor?» se întrebă, îndreptăţit.

— Ce faci, nu mănânci? îl întrebară într-un glas mama şi fiul.

— Nu, mulţumesc, eu am mâncarea mea la bordul navei. N-am voie să schimb meniul. Mă duc să o aduc. Vin imediat. Şi, zicând acestea, se ridică dând să plece cât mai repede.

— Merg şi eu cu tine, îi propuse «fratele», nemailăsându-i lui Lapachet nicio speranţă de evadare.

Din fericire, în ziua aceea avea o inspiraţie de zile mari. Îl băgă în camera de proiecţie şi timp de treizeci de minute îi puse o peliculă cu desene animate. În clipele de singurătate, Lapachet se delecta cu asemenea filme ce-l făceau să uite drumul nesfârşit. Fratele adormi lingă ecran. «Este lipsit de bun-gust», trase Lapachet concluzia şi porni motoarele.

Ideea plecării îi venise spontan. Risca foarte mult, dar merita să aduci pe Pământ un asemenea exemplar rar.

A avut un noroc orb. Tot timpul drumului de întoarcere a fost nevoit să-i proiecteze zeci şi zeci de filme pentru a-l putea ţine adormit. Când a ajuns, era pur şi simplu extenuat de oboseală şi de încordare. În orice clipă «frăţiorul» se putea trezi, realiza că este captiv pe navă, departe de mamă şi de planeta natală, iar consecinţele... Nici nu voia să se gândească la ele.

A fost cea mai importantă captură adusă vreodată pe Pământ.

Pieptul lui Lapachet s-a acoperit de distincţii, premiul primit drept recompensă îl scutea de orice griji pe toată viaţa şi ar fi putut renunţa la activitatea sa de pionier al spaţiului. Dar nu era omul care să renunţe atât de uşor. Centrul îi mulţumi şi, după o scurtă perioadă de refacere, îşi continuă misiunile".

— Acum am voie să dorm şi eu, domnule George? întrebă subtil Theodore.

George visa cum se luptă cu dragoni pe care-i face colac, îi împachetează frumos şi îi aduce pe Terra, unde este primit de o mulţime imensă, purtat pe braţe şi ovaţionat îndelung. Când se trezi din vis şi văzu că se află într-o cameră scundă şi supraaglomerată, cu un animal negru lângă el şi un Theodore în faţa lui, punând întrebări stupide, se posomorî.

— Cum vrei, zise cu o undă de tristeţe în glas. Poţi să dormi oricât, eu te voi păzi de duşmani, te voi apăra cu vitejie...

Theodore se aplecă puţin în faţă, parcă să audă mai bine.

— Ce tot vorbeşti acolo? Ce duşmani, ce curaj? De unde le mai scoţi? De când stăm aici n-a trecut decât avionul pe la noi. Aiurezi?

— Nu, dar mă gândeam că, cine ştie, poate vine cineva şi te atacă, dumneata eşti bătrân, abia te mai târăşti pe picioare, trebuie să-ţi ia cineva apărarea, pe Balthazar nu te poţi bizui, mai ales că nu te poate suferi, aşa că numai eu mai rămân.

„Aşa deci, eu sunt ramolit, abia-mi târâi picioarele, iar tu, marele viteaz care dormi pe tine, vrei să mă aperi, care va să zică! Numai că pentru asta trebuie să te ţin treaz, să nu ne pape duşmanii pe-amândoi“.

Theodore îşi dăduse seama imediat unde bate George.

— Ştii ceva, hai să mai citim împreună o aventură de-a lui Lapachet, şi dacă vine duşmanul, tu te lupţi cu el, iar eu îţi dau indicaţii tactice de pe scaunul pe care stau şi nu mă pot ridica fiind prea ramolit. Vrei?

George se bucură nespus de mult. I se citea fericirea în ochi. Se aşeză pe marginea patului şi abia aştepta să înceapă Theodore una din terifiantele peripeţii.

„Am dat în mintea lui George, se mustră

bătrânul cosmonaut, luând cartea. Auzi, duşmani! Poate să intre pompa peste noi să ne muşte, sau să ne atace găinile sălbatice, alt inamic posibil nu văd, dar nu mai contează, mi-am pus mintea cu el, joc aceeaşi carte".

A opta călătorie

în care Lapachet este luat drept altul

Theodore începu lectura!

— „«Cred că am nimerit într-un moment nepotrivit», îşi spuse Lapachet privind mulţimea adunată la intrarea în oraşul Q de pe planeta a patra din sistemul Alfa. Mai trecuse o dată pe aici, când avusese misiunea de a lăsa mesaje pe cele zece planete şi pământenii îşi notaseră pe hărţile cosmice că este locuită, acum însă făcuse doar o mică escală. Se întorcea cu nava goală, pe unde umblase, nici urmă de civilizaţii. Se gândea că poate scoate ceva de la aurelieni, cum îi numise cu câţiva ani în urmă. Încă de la coborâre fu luat în primire şi, fără să mai fie întrebat cine este şi de unde vine sau ce vrea, îl împinseră într-o capsulă. Degeaba bătu Lapachet cu pumnii şi picioarele în pereţii etanşi, strigând să i se dea drumul, nimeni nu-l luă în seamă. În schimb se ocupară puţin de el din exterior; mai întâi îi făcură o baie cu vapori de mercur, apoi îl

băgară într-o centrifugă care-i transformă capul în elice, şi în final îl uscară la trei mii de grade. Costumul lui cel nou abia mai rezista cerinţelor, când îl scoaseră afară, mai mult mort decât viu. Avu totuşi noroc; chiar când era târât spre sala de vaccinare, un al treilea aurelian se apropie strigând la ceilalţi doi:

— Idioţilor, ce-aţi făcut? Aici se dezinfectează mercurienii şi centaurienii! Cine v-a spus să-l băgaţi pe ăsta aici? Răspundeţi!

Cei doi se uitară unul la altul, apoi la pământean, iar unul la altul, pe urmă la cel ce se răstea, iar la pământean şi în cele din urmă răspunseră în cor:

— Noi am crezut că este centaurian.

— Sunteţi orbi? Voi nu vedeţi că nu are decât două picioare?

Aurelienii îi priviră cu atenţie picioarele şi le numărară de două ori fiecare, o dată de la stânga la dreapta şi o dată invers. Tot atâtea ieşeau: două.

— Aveţi dreptate, se auzi iarăşi corul de două persoane, dar fotografiile pe care le avem noi la arhivă nu reprezintă decât centauricni pozaţi bust. De unde să ştim noi câte picioare au?

Lapachet asculta şi asistă neutru la acest dialog, încercând între timp să-şi revină. Vaporii de mercur nu erau prea indicaţi pentru organismul său, destul de slăbit.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, i se adresă

aurelianul-şef, ajutoarele mele au făcut o gravă confuzie.

Lapachet dădu afirmativ din cap. Sc putea observa cu ochiul liber efectele terapeutice ale dezinfecţiei.

— La noi în oraş, continuă aurelianul, a izbucnit o molimă necunoscută şi nu mai avem voie să dăm drumul turiştilor decât după ce sunt dezinfectaţi. Ce-i drept, nici voi, pământenii, nu sunteţi prea curaţi dar, oricum, nu meritaţi un asemenea tratament. Dacă vreţi să intraţi în oraş, trebuie să treceţi mai întâi prin secţia rezervată pământenilor. Pe aici, vă rog!

Pe Lapachet îl tenta să intre în oraş, pe Pământ trebuia să se întoarcă cu ceva, cât de cât, dar, după tratamentul făcut, i se cam făcuse lehamite.

— Lăsaţi, îi spuse aurelianului, mi-a fost de-ajuns. Altă dată, mai zise, şi se îndreptă spre navă, jurându-se că nu va mai pune vreodată piciorul pe planeta a patra.

Pe Terra explică situaţia şi nimeni nu avu ceva de obiectat. După şase luni îl trimiseră într-o nouă misiune, cu speranţa că de data aceasta Lapachet va fi mult mai norocos“.

George îşi dăduse seama că povestea se terminase dar nu se mişca, ca şi cum ar fi aşteptat urmarea. Theodore tăcea şi el, gânditor. Nu mai avea decât două aventuri de

citit şi asociatul său nu dădea semne de îndreptare, din contră, parcă devenise şi mai ciudat. Când dormea în timpul lecturii, când nu mai voia să adoarmă şi cerea să i se citească câte două întâmplări o dată, încât Theodore nu ştia ce să mai creadă. „Şi după ce voi termina şi ultimele aventuri, ce se va întâmpla?“ se întreba pe bună dreptate Theodore. De poveştile mele e sătul, chiar el a spus-o, şi altele nu mai ştiu. Spera din toată inima să se petreacă o minune.

— Văd că duşmanii nu prea se înghesuie la uşa noastră, observă Theodore, spărgând tăcerea aşternută în cameră. Îi mai aşteptăm?

— Eu rămân de pază, zise George, trezindu-se din starea de letargie. Dacă vrei să-mi ţii de urât...

— Bine, fu de acord Theodore, şi apoi continuă:

A noua călătorie

în care Lapachet are ghinion

— „Aşa ceva nu i se întâmplase până atunci. Găsise fiinţe raţionale, se înţelesese cu ele, încărcase nava cu probe care atestau viaţa pe planetă şi, când să plece, ghinion, nu mai avea carburant. Rezervorul ce trebuia folosit pentru întoarcere se fisurase şi era gol. Ce putea să facă? Trebuia să stea de vorbă cu

telurienii – aşa îi botezase Lapachet – şi să vadă dacă nu cumva au ei altfel de combustibil care să-l ajute să ajungă pe Pământ. Contrar aşteptărilor, de data aceasta, telurienii se arătară foarte suspicioşi şi îl refuzară. Presat de timp şi situaţie, Lapachet căută o soluţie. Şi de data aceasta mintea îl ajută.

— Voi aveţi maşini de calcul? îi întrebă el, insinuant.

— N-avem, răspunseră deodată mai mulţi telurieni.

Lapachet nu dezarmă. De acest târg depindea soarta sa şi a navei.

— Da’ computere aveţi?

— N-avem. Lasă-ne în pace!

— Dar costume de cosmonaut aveţi?

— N-avem.

— Nici aparate de filmat?

— Nici. Lasă-ne în pace!

— Şi nu vă trebuie?

Telurienii nu mai ziseră «lasă-ne în pace». Zâmbiră, ceea ce însemna că aveau nevoie.

— În cazul ăsta iată ce vă propun: voi îmi daţi combustibil să ajung acasă, iar eu vă dau tot ce aveţi nevoie.

Făcură schimbul şi astfel Lapachet ajunse cu bine pe planeta natală. Când intrară în navă, inginerii de la cosmodrom îl găsiră pe Lapachet în chilot şi tricou stând în locul în care fusese pupitrul de comandă cu două fire în mână, în loc de contact şi calculând ceea ce de obicei

era în atribuţiile computerului.

În afară de probele luate de pe planetă, navă era goală ca o cutie de conserve din care s-a scos conţinutul. Misiunea însă fusese îndeplinită. Racheta, aşa cum arăta acum, o duseră în parcul de distracţii al oraşului din apropiere, iar lui Lapachet îi dădură alta pe inventar, mai mare şi mai frumoasă".

Theodore se sperie, George adormise de-a binelea şi asta ar fi trebuit să-l bucure, dar poziţia în care se găsea era foarte periculoasă. Se culcase chiar pe marginea patului, mai-mai să cadă la prima mişcare. Se ridică încet de pe scaun, cu gândul să-l mute mai spre mijlocul patului. În acelaşi moment George întinse mâna în aer, vrând parcă să se sprijine de ceva imaginar. Negăsind acel ceva, se rostogoli din pat. Theodore închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise; George era jos. Se ridică şi îl privi pe Theodore de parcă atunci îl vedea pentru prima oară.

— S-a întâmplat ceva? întrebă el, ţinându-se cu mâna de ceafă.

— Nu, zise Theodore, ai căzut din pat şi atâta tot. N-ai simţit?

— Din cauza dumitale, că citeşti numai prostii. în loc să dorm liniştit, să mă odihnesc ca să fiu dimineaţă bun de muncă, stau şi ascult povestioare ieftine. Am dat în mintea dumitale.

„Bun de muncă?, se întrebă Theodore. Aşa a

zis, bun de muncă? Ia să vezi că băieţaşului nostru i-a venit mintea la loc. Şi tot din cauza unei căzături. Ar fi nemaipomenit!“.

— Dragul meu, îl luă Theodore blând, nu eşti curios să asculţi şi finalul? Ai auzit toate aventurile lui Lapachet şi tocmai acum, la sfârşit, te opreşti? Nu mai este decât o pagină.

George rămase câteva clipe pe gânduri, apoi acceptă, suspinând:

— Bine, fie, dar să nu mă ţii până mâine că mă supăr şi adio canalizare şi şanţuri de scurgerea apei. S-ar putea întâmpla să facem baie şi să înotăm la domiciliu. Şi nu-mi este de dumneata, cât de Balthazar. Hai!

Theodore nu luă în seamă ultimele cuvinte. Luă cartea şi citi:

A zecea călătorie (ultima)

în care Lapachet este răscumpărat

— ,,La puţin timp după plecare, cosmodromul a pierdut orice contact cu nava. După aproape un an, timp în care Centrul trecuse în dreptul cosmonautului Lapachet o cruce, iar rachetă au şters-o din inventar, nava s-a întors, dar singură, fără Lapachet. În locul lui, o listă de vreo doi metri lungime care conţinea dorinţele unor piraţi spaţiali. Lapachet răpit? se întrebau pe bună dreptate cei de la

Centru. Şi de ce?

Au făcut consiliu, au analizat comportarea celui răpit şi, având în vedere meritele şi mai ales serviciile aduse de către Lapachet Centrului, Directorul a aprobat trimiterea celor necesare pentru recuperarea sa. După nici douăzeci de zile, el se afla din nou pe Pământ, slab şi obosit, de parcă s-ar fi întors de la o cruciadă. Se vedea limpede că perioada de sechestrare nu-i priise.

S-a refăcut totuşi destul de repede, dar o lungă perioadă nu a mai plecat. Spaima de piraţii cosmosului îi rămăsese. N-au avut ce să-i facă şi l-au pensionat la cerere, iar Lapachet s-a retras într-un orăşel discret, unde s-a apucat să-şi scrie memoriile şi alte volume. Cărţile s-au bucurat de mult succes, mai ales ultimele trei: *Creşterea şi înmulţirea dropiilor albe pe planetele vecine*, *Pescuitul pe navă şi în afara ei* şi romanul de dragoste *Te iubesc, urâta mea zabazdruciană!*"

— Cam asta a fost tot, încheie Theodore, punând cartea de-o parte.

— Ei, într-un fel îmi pare rău că s-a terminat, dar nici aşa, toată ziua poveşti, trebuie să mai şi muncim! Uită-te ce-i afară, potop, nu altceva. Dacă mai stăm mult cu braţele încrucişate, intră apă peste noi. De mâine la treabă! Eu sap şanţurile, iar dumneata scoţi apa.

Lui Theodore îi sălta inima de bucurie. Nu

crezuse că George îşi va reveni atât de repede. Ar fi fost în stare să sape el în locul lui. În ultimul moment se răzgândi. „Eu sunt şef de fermă, nu excavator!“, îşi zise.

După atâtea zile şi nopţi pierdute, dormi, în sfârşit, liniştit.

DRUM BUN, THEODORE!

Theodore şi doamna Strauss. Vestea cea mare.

Proviziile erau pe terminate de câteva zile. Mai rămăseseră doar şase conserve de legume şi o jumătate de sac de concentrate. În ultimul timp lui Theodore i se părea că nu mai vede bine. Ori ochii îi făceau festă, ori vaca slăbise. Cel puţin aşa i se părea lui, că ţeava prin care venea laptele se subţiase. Ca şi cum ar fi fost într-adevăr un animal adevărat care, din cauza foamei, suferea. Ce-i drept şi George îşi strânsese cureaua până la ultima gaură, dar el era, cel puţin din punct de vedere fizic, dacă nu şi intelectual, un om, un organism viu, nu o pompă de fier. În ultimele zile îl surprinsese umblând ca un rătăcit prin curtea fermei şi, de câteva ori pândind, alături de Balthazar, găinile – cele două înscrise în inventarul fermei – şi, dacă nu ar fi fost de faţă, acestea puteau fi de mult plecate din lumea celor vii. Cei doi vânători îşi făcuseră un plan bine organizat: pentru fiecare câte una. Corect şi prieteneşte. Norocul lor, însă, (al găinilor, bineînţeles) că ochiul vigilent al fermierului le păzea ca un adevărat proprietar, altfel echilibrul ecologic – în cazul de faţă, fauna – ar fi avut de suferit.

Adevărul este că nici găinile nu stăteau degeaba. Una îl luase în primire pe Balthazar,

smulgându-i petece întregi din frumoasă-i blană, cealaltă pe George. Acesta, după cele 28 de lovituri în frunte (ciocănituri numărate contra cronometru de către Theodore) se retrase, blestemând ceasul în care dăduse în mintea animalului îmbrăcat în negru şi se aşezase la pândă pe burtă, alături de el.

Intrară amândoi în casă să-şi panseze rănile, în timp ce Theodore clătina din cap, a dojană. Calculă viteza pe secundă a unei singure lovituri aplicate cu ciocul de către o găină aflată în legitimă apărare. Rezultatul calculelor îl îngrozi: din 55—60 de lovituri, o găină putea să doboare un perete gros de circa 50—60 de centimetri şi fabricat din beton armat. Şi cu toate acestea, fruntea colegului şi partenerului său de fermă nu suferise prea mari modificări. Ici-colo câte o adâncitură de 2—3 milimetri, însemna locul în care fusese lovit, probabil mai tare sau mai de aproape. Ori găinile simulaseră numai loviturile, drept avertisment pentru ceea ce urma să se întâmple, – lucru pe care Theodore îl credea imposibil, văzuse cu ochiul liber cum dădeau de sigur, ori capul său era din fier, umplut cu beton.

În timp ce făcea asemenea reflecţii, ceva care se zbătea, dansa, sau făcea acrobaţii pe poteca rulantă, îi atrase atenţia.

— Vine cineva, extraordinar, vine cineva la noi, începu Theodore să strige, doar-doar va ieşi şi George.

Acesta era însă prea ocupat. Balthazar tocmai îi furase bandajele cu care urma să se panseze şi alerga după el prin casă, sfărâmând totul în jur. Ajunseră totuşi la uşă şi ieşiră. Balthazar pe ea, George prin ea, deoarece tocmai se închisese la loc în urma pisoiului. Ultimul se împiedică de capătul pansamentului şi se întinse pe o lungime de 1,78 metri. Atât măsura, atât se întinsese, de unde să ia omul mai mulţi centimetri.

Când văzu Theodore cine era balerina ce încerca să-şi ţină echilibrul pe potecă, încercă să-şi amintească ce păcate făcuse la viaţa lui şi dacă cineva îl va putea ierta. Nu reuşi să-şi amintească nimic grav. Mintea sa era golită de orice gând în momentul în care o recunoscu pe doamna Strauss, ea fiind artista cu numărul acela special de acrobaţie.

O lăsă să ajungă la poartă, o lăsă de asemenea să se curenteze, poate şi-o reveni, se gândi Theodore, şi se întoarce acasă, la familie, la copii!

Degeaba. De revenit, îşi reveni, dar, în loc să refacă drumul înapoi, trecu prin poartă şi, puţin ameţită din cauza şocului (impactului cu poarta), se îndrepta spre Theodore, în timp ce acesta se retrăgea strategic.

„Două intrări, uşa şi poarta distruse în câteva minute, este prea mult pentru o singură zi şi o singură fermă“, calculă George, continuând să privească scena de jos, de la

nivelul solului. El încă mai spera să nu fie zărit prea devreme şi să scape prin fugă, dar speranţele sale au fost infirmate pe loc. Doamna Strauss trecu pe lângă el, ridicîndu-l cu o singură mână, îl îmbrăţişă ca o mamă adoptivă şi îl sărută cu zgomot, exact pe locul unde fusese lovit cel mai tare.

Lui George i se făcu rău şi se lăsă uşor să cadă.

„Este emoţionat, sărmanul, de emoţie a leşinat", gândea doamna Strauss, în timp ce-şi continua cursa către cealaltă victimă.

Theodore îngenunche cerând iertare. Doamna Strauss interpretă gestul cu totul altfel: ea crezu că vrea să-i culeagă vreo floare sau un smoc de iarbă (de unde?), ceva care să-i dea de înţeles cât de stimată este la ferma lor şi cât de fericiţi sunt că o revăd. Îi dădură lacrimile, îl sărută şi pe fermier pe amândoi obrajii, galbeni precum ceara în momentul acela solemn şi, printre suspine, îi spuse:

— Iată-mă! M-aţi chemat, am venit. Bucuraţi-vă, dragii mei!

Theodore căută cu disperare o groapă în care să intre. Din păcate asociatul său nu mai săpase demult prin curte şi, pentru prima oară de când se aflau împreună, îl urî. Avea şi el nevoie de o gropiţă cât de mică, să-şi vâre numai capul şi nerecunoscătorul de George îi înşelase aşteptările. Ruşine!

Brusc, îi reveniră în memorie cuvintele noii

venite: „M-aţi chemat, am venit!“. Ceva nu era în regulă. Cum adică: m-aţi chemat?

O privi cu atenţie. Părea normală, cu toate că venise peste ei.

— Vreţi să stăm puţin de vorbă? încercă Theodore să o tempereze. Cred că pe undeva e o neînţelegere.

— Da sigur, dragul meu cosmonaut, îl alintă femeia, privindu-l pătimaş. Temerarul meu! Hai în căsuţa noastră, cuibuşor de...

— Hm, zise Theodore, ridicându-se şi tăindu-i continuarea frazei, să mergem. Ia-l şi pe George.

Doamna Strauss îl luă pe George de picioare şi îl târî până în casă. Theodore mergea înainte, gânditor, aşa că nu observă scena. Balthazar, mai practic, ca să nu obosească, se urcă pe burta leşinatului. Acesta reuşi să se trezească abia după ce dădu cu capul de fiecare treaptă, numărându-le până la ultima.

Când intră, doamnei Strauss i se făcu rău. Totul era vraişte, spart, rupt, aruncat ca după suflul unei explozii. N-avea de unde să ştie că toată harababura fusese organizată cu de-amănuntul de către cei doi răniţi. Theodore privea şi el. A pagubă.

— Vai de mine, izbucni femeia într-un târziu, după ce aprecie dezastrul la adevărata lui valoare, aşa am lăsat eu casa când am plecat?

— Da ’cum, îi răspunse George, trezindu-se şi auzind ultimele cuvinte.

— Avea etaj?

Privirea fostei stăpâne a casei îl îngheţă. Balthazar se ascunse.

Încercară fiecare să pună câte ceva la loc, pentru a se putea aşeza. Numai patul mai era întreg. Până la urmă reuşiră să stea jos şi Theodore începu ancheta.

— Spuneaţi ceva de o chemare, zise. Ştiţi, noi nu prea avem cum face asta, deoarece nu comunicăm decât cu pilotul care ne aduce anumite lucruri din oraş şi, după câte-mi amintesc, eu nu...

Doamna Strauss se fâstâci de tot. Îşi plecă ruşinată capul, căutându-şi cuvintele.

— Ei, n-o luaţi chiar aşa, am simţit o chemare interioară, cum să vă explic, credeam că aveţi nevoie de mine aici, la fermă, şi m-am gândit că ar fi bine să...

„Chemare interioară, îşi zise Theodore, frecându-şi nervos bărbia, ia te uită, avem telepaţi la fermă! Cosmonauţi, da, săpători, nu ducem lipsă, animale avem, femei de asemenea, telepaţi ne lipseau! O fermă model, turnul Babel a fost o joacă de copii faţă de ce-i aici la mine. Ia să vedem noi care-i telepatul ăsta. Eu, nu, Doamne fereşte, chiar dacă aş avea puteri supranaturale şi aş putea chema pe cineva, mai degrabă aş învia câinele, sărmanul, ne-ar apăra de vizitatori nepoftiţi. Sunt prea normal ca să aduc femei în casă. George? Hm, s-ar putea, de când cu accidentul

e în stare de orice!

Îl privi încruntat. George îi făcea semne disperate că habar n-avea despre ce este vorba. Se linişti în privinţa lui.

„Atunci, îşi continuă bănuielile, nu mai rămâne decât...“.

Balthazar stătea sprijinit în coadă şi îi privea nevinovat pe toţi trei. Nu înţelegea nimic.

„Blestematule, i se adresă Theodore în gând, dacă tu ai fost în stare de aşa ceva, te jupoi de viu! Ba nu, te vei culca cu ea în cameră. Da, mai bine aşa, o pedeapsă mai mare ca asta nu cred că există pentru ceea ce ai făcut“.

Balthazar simţi un fior pe şira spinării. Încă nu-şi dădea seama ce se pune la cale dar, pentru orice eventualitate, dădu un „nu“ hotărât din cap până-i veni ameţeală.

Theodore se înfurie. „Ăla nu, ăla nu, atunci cine-şi bate, domnule, joc de casa asta? Cine...?!“

Se lăsase o tăcere adâncă. Doamna Strauss încercă să se scuze.

— Mie mi-a plăcut mult ferma, chiar dacă este mai neobişnuită, vă rog să mă credeţi că nu mint. Cât am stat aici am avut multe discuţii cu soţul. Chiar ne-am şi certat. El nu mai suporta să le demonstreze la toţi care veneau că nu e normal să stai departe de lume, ştiţi doar.

— Bine, o întrerupse Theodore, acum ce

vreţi să faceţi? Pe ei, adică pe soţ şi pe copii i-aţi părăsit ca să veniţi aici? Aveţi familie...

— Nu mai am, oftă femeia. Lui George i se făcu milă de ea. Fiind mai tânăr şi fără prea mare experienţă de viaţă, încă nu ştia că nu trebuie niciodată să creadă ceea ce spune o femeie.

— Uite, continuă ea, dându-şi la o parte o şuviţă de păr de la tâmplă, aici am un semn de la ultima discuţie cu soţul. Începuse să-mi strige că din cauza mea şi-a pierdut minţile aici, la fermă.

„Şi te-a trimis pe dumneata să i le cauţi, vru s-o întrebe Theodore, dar se răzgândi. Cred totuşi că a fost doar o discuţie amicală, îşi continuă răutăcios gândul, dacă v-aţi fi certat serios nu mai ajungeai la noi".

George, dând încă o dată dovadă de sensibilitate infantilă, îl imploră din ochi să o primească în gazdă. Theodore nu-l luă în seamă.

— Măcar câteva zile, se rugă femeia, până mai uit de necazurile de-acasă. Vă ajut la grădină, la curăţenie...

— Câteva zile, repetă Theodore gânditor. Ştia el ce înseamnă pentru o femeie câteva zile. Poate zile-lumină, care până la urmă ajungeau ani-lumină. Începu să calculeze febril. Ştia din experienţă că un animal care găseşte condiţii bune de trăi pe lângă o casă nu mai părăseşte locul aşa uşor. Şi niciodată

de bună voie.

Nu-şi dădea seama de ce, dar simţea că sosirea noii locatare însemna pentru el şi pentru fermă începutul sfârşitului. Mai mormăi ceva despre reamenajarea camerelor, apoi îşi dădu acordul. Doamna Strauss scoase un oftat de uşurare. Câştigase.

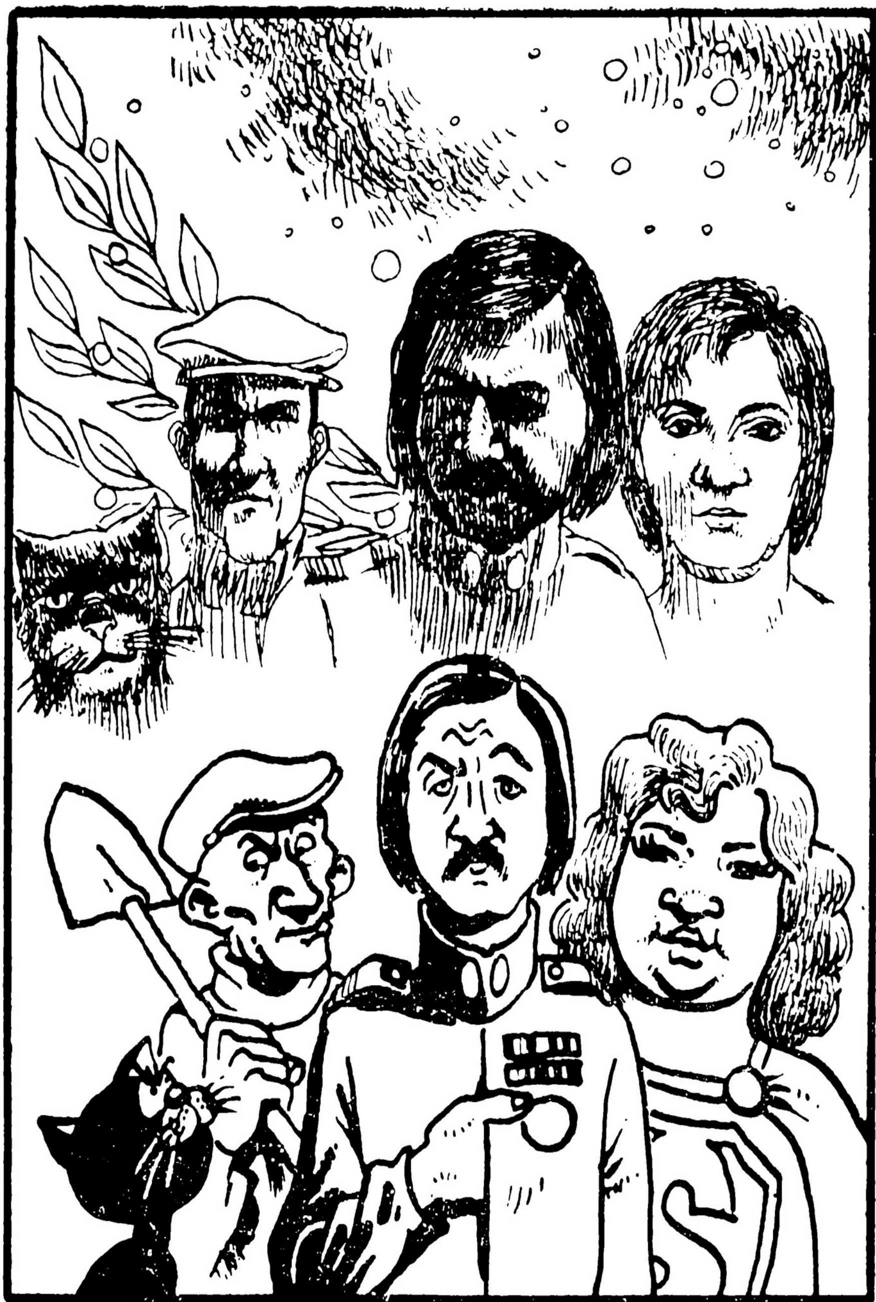
— Până ajung la oraş să mai aduc un pat şi ce mai trebuie, îi spuse Theodore femeii, vei dormi dincolo, şi îi arătă camera de alături. Cam strâmt, dar asta-i situaţia.

— Dar nu putem scoate tot ce-i acolo şi să le depozităm undeva afară, sub pom, de exemplu? întrebă doamna Strauss.

— Poftim? sări Theodore. Acolo am cele mai scumpe amintiri ale mele din călătoriile făcute. Ţin la ele ca la o comoară, cum să le scot afară?

— Are dreptate, şefule, se asocie şi George propunerii. Eu ştiu că pentru dumneata sunt ca o comoară, dar, ca toate comorile, trebuie îngropate. Mă angajez ca într-o jumătate de oră să-ţi sap o groapă în care să îngropăm şi nava cu care ai călătorit, pe cuvântul meu de...

Nu mai apucă să spună ce cuvânt îşi dădea. Ceainicul zbură pe lângă el şi se lovi de perete.

— Un cuvânt dacă mai scoţi, urlă Theodore, congestionat la faţă, te omor! Auzi! Şi, dacă stau bine şi mă gândesc, tu ai fost pentru mine mai mult decât o comoară. Te îngrop pe tine în locul amintirilor mele.

George se linişti ca prin farmec. Alternativa asta nu-i convenea.

După ce îi trecură nervii, Theodore fu de acord ca măcar să le mute pe un singur perete pentru a-i face loc de dormit doamnei Strauss.

La masa de seară aflară că o mai cheamă şi Nelli şi că puteau să-i spună pe nume, nu se supăra, doar făcea parte de-acum din familie.

„Nelli Strauss, frumos nume“, îşi zise George, privind-o şi băgându-şi furculiţa în ochi.

Bomba zilei o află Theodore abia la ceaiul de seară. Întrebase într-o doară ce mai este nou în oraş. Aşa, ca să mai treacă timpul.

— N-aţi aflat? se miră Nelli. Adică, aveţi dreptate, n-aveţi cum. Mă mir totuşi...

— Ce să aflăm? Theodore devenise atent.

— Nava cu care ai călătorit în ultimele expediţii, parcă „Tolomacul“ îi spune – ,,Telemac“, o corectă Theodore în gând, scrâşnind din dinţi –, va pleca într-un zbor de adio, apoi va intra în muzeul de astronomie.

Asta da veste pentru bătrânul cosmonaut. Nici dacă îl anunţa că a doua zi ferma va fi mutată cu locatari cu tot în deşert, nu i-ar fi

provocat un asemenea şoc. Rămase interzis.

— Şi... şi cine o va pilota? mai apucă să întrebe. Tot nu realiza situaţia.

— Cel mai tânăr pilot al Centrului, aşa au stabilit cei de-acolo. Cea mai veche navă intergalactică, cel mai tânăr cosmonaut, schimbul de mâine.

O iniţiativă frumoasă, continuă Nelli, neştiind ce cuţite îi înfige lui Theodore cu fiecare cuvânt rostit. George îşi sorbea liniştit ceaiul, atent să nu mai scape vreo prostie din gură, aşa că nu observă starea de agitaţie ce-l cuprinsese pe şeful său.

„M-au uitat cu toţii, îşi zise amărât Theodore, toţi mă consideră o relicvă bună de crescut iepuri mecanici. Dar nu se poate, le voi arăta eu că bătrânul Theodore încă mai trăieşte, sigur că da, trebuie să ajungă neapărat în oraş, la Centru. Urgent".

— Şi plecarea când este programată? încercă să afle. Tonul cu care întrebase era calm, să nu dea de bănuit.

— Cred că zilele astea, nu ştiu precis, dar în orice caz, se făceau ultimele testări, s-ar părea că nava este destul de prăpădită, trebuia reparată.

— Mai prăpădită ca tine, nu, i-o întoarse Theodore printre dinţi.

*

*   *

Două zile stătu ca pe ghimpi, implorând sosirea avionului. Ca un făcut acesta nu apărea la orizont. George şi Nelli se învârteau prin curte, mai reparând câte ceva, mai stricând. Pe Theodore activitatea lor îl lăsa rece. Nu-i era gândul decât la ultimul zbor cu nava sa. Atât. Câte planuri îşi făcuse, câte vise! Ferma avea s-o lase celor doi locatari. Pentru totdeauna, să-şi aducă aminte de el.

Abia în a treia zi de la aflarea veştii, apăru avionul. Theodore se repezi pe câmp şi îi făcu semne disperate să aterizeze. Pilotul, crezând că s-a întâmplat ceva grav, făcu întocmai. Într-adevăr, ceva grav se întâmplase, dar el n-avea de unde să ştie ce. Coborî din carlingă şi se îndreptă spre Theodore, care-l chema să intre în curtea fermei. Fără să presimtă nimic, se conformă. N-apucă să-şi dea seama ce se întâmpla că se şi trezi legat de pompă, sub privirile stupefiate ale celorlalţi. Pe Theodore însă nu-l mai interesa părerea lor. Timpul îl presa. Se urcă în avion şi, înainte de a porni motoarele, le spuse:

— Mă întorc repede, mă duc după mobilier. Pe ăsta ţineţi-l aici până plec, apoi daţi-i drumul. O plimbare pe jos nu-i strică. Şi îi lăsă privind în zare. Mai făcu de două ori ocolul fermei pe deasupra, în semn de rămas bun, lacrimile îi apărură, dar se stăpâni şi se

îndreptă spre oraş.

Nelli Strauss avusese dreptate, nu mai erau decât două zile până la plecarea navei. Pilotul cel tânăr terminase toate pregătirile şi intrase în carantină. Şeful Centrului Spaţial îl primi pe Theodore ca pe un vechi prieten. Când auzi însă pentru ce venise, se lăsă gânditor în fotoliu. Urmă un moment de tăcere apăsătoare.

— Ai dreptate, normal aşa era, să te chemăm pe dumneata, numai că... vezi, noi am crezut că, dacă ai ieşit la pensie şi n-ai mai dat niciun semn de viaţă, ce era să credem, decât că ai renunţat pentru totdeauna la misiunile spaţiale. Ştiam că te-ai aşezat undeva, în afara oraşului, departe de lume.

Argumentele lui Theodore îl convinseră. Îi povesti cum fusese tratat când venise la oraş, că nu avea voie să părăsească ferma decât în cazuri excepţionale, mai înflori situaţia în favoarea sa şi până la urmă învinse.

Pe tânărul cosmonaut îl trimiseră să transporte cărămizi şi cartofi în sistemul solar vecin, iar Theodore îşi începu pregătirile chiar în aceeaşi zi. Medicii îl declarară cam anemic, era şi normal după cantităţile industriale de conserve şi concentrate consumate la ţară, dar voinţa lui Theodore trecu peste toate obstacolele. Părea mai întinerit cu cincizeci de ani. Când se întâlni pe cosmodrom cu cel care trebuia să plece în locul său, acesta dădu cu

casca de pământ şi-şi rupse combinezonul de necaz.

Ziarele nu scriseră două zile decât despre plecarea lui Theodore. Toţi reporterii îi dăduseră dreptate. Cine altul avea dreptul să-şi conducă nava în ultimul zbor decât cel care o pilotase zeci şi zeci de ani?

Cât durară testările, Theodore locui într-un apartament rezervat oaspeţilor de seamă ai cosmodromului, iar în ultima noapte înaintea plecării, nu putu să doarmă de loc. Avea mari emoţii, ca la prima călătorie.

În timp ce se plimba nerăbdător prin apartament, aşteptând să se facă dimineaţă, câteva umbre se furişau în noapte.

Încă din primele ore ale dimineţii, mulţimea de reporteri şi de oficialităţi, tehnicieni şi gură-cască umpluseră cosmodromul. Nava arăta ca de sărbătoare. Reparată şi vopsită într-o culoare argintie, părea ca nouă, iar bătrânul Theodore, într-un costum albastru, radia. Salută mulţimea şi urale izbucniră în semn de salut. Un reporter se strecură printre ceilalţi şi reuşi să-l ia deoparte.

— Când vă veţi întoarce, îi spuse acesta, vom scrie amândoi un volum în care vom povesti primele călătorii făcute de dumneavoastră.

— Primele? se miră Theodore.

— Da, am căutat în arhivele Centrului şi am aflat că Theodore nu este adevăratul nume, la

început vă numeaţi Lapacheţel, sau ceva pe-aproape. Deocamdată voi ţine secret această descoperire, până vă întoarceţi. Sunteţi de acord, domnule Theodore?

Theodore începu să râdă cum nu mai râsese el de ani de zile.

— Bineînţeles că sunt de acord, mai întrebi. Chiar te rog să nu sufli o vorbă despre asta până mă întorc, îmi promiţi?

Reporterul era de-a dreptul încântat. Îşi strânseră mâinile.

„Păcat că te voi dezamăgi, zise Theodore ca pentru el, dar despre cosmonautul Lapachet s-a scris deja cu mulţi ani în urmă. Iar despre întoarcere, mai vedem noi".

Mai salută o dată pe cei veniţi să asiste la plecarea sa, urcă treptele navei şi intră. Motoarele porniră.

După ce ieşi din zona de atracţie a Pământului, cuplă nava pe pilotul automat şi se destinse. Spaţiul era al său din acel moment. Provizii avea pentru cel puţin un an terestru. Nu-i părea rău decât de lăzile sale cu amintiri ce rămăseseră la fermă. Nu-i nimic, se consolă, voi strânge altele, există atâtea lumi!

Cufundat în gânduri, nu auzi zgomotul din spatele său. Abia a doua oară sesiză că cineva încearcă să deschidă uşa unui vestiar. Se ridică brusc, privi bănuitor în cabină, se apropie de locul unde auzise zgomotul şi deschise uşa la perete.

George era cât pe ce să cadă în nas cu Balthazar cu tot. Acesta îi stătea în braţe. De frică se făcuse ghem. Theodore îi privea ca pe nişte fantome.

— Voi... aici? mai apucă să rostească. Simţea că se sufocă.

— Noi, îi răspunse într-un târziu George, ocolindu-i privirea. Nu-i dădea drumul lui Balthazar, de teamă că Theodore, nervos, îl va lovi.

— Cum aţi ajuns voi aici?

— Azi-noapte. Ne-am furişat şi...

Theodore se prăbuşi pe scaun. Îşi trecu mâna peste ochi.

— Şi ferma noastră?

— Au mutat-o, ieri au venit şi ne-au dat afară. Au mutat-o cu treizeci de kilometri mai departe de pista de avioane, au zis că, dacă tot pleci, o vor duce la muzeul satului, nu ştiu ce-i asta, dar acolo au dus-o. Pe noi ne-au dus într-un apartament la marginea oraşului, până la întoarcerea dumitale, aşa au spus.

— Nemaipomenit, nemernicii! Şi lăzile mele cu amintiri! Ce le-aţi făcut?

— Am avut grijă de ele, îl linişti George, mai sigur de sine de data asta. Sunt pe-aici, prin cabine, prin camerele cu alimente, pe unde am reuşit să le ascundem. Am cărat toată noaptea. Nu mai pot de spinare. Nu te-ai gândit deloc la noi, continuă el pe un ton de reproş, ai vrut să pleci şi să ne laşi în voia soartei. Era păcat să

pleci de unul singur, mare păcat.

Theodore tăcea. Avea dreptate asociatul său, nu se gândise decât la el.

„Ei, acum, dacă tot s-a întâmplat, asta-i situaţia“ îşi zise. Zâmbi şi îl luă pe Balthazar în braţe. Pentru prima oară îl mângâie. Apoi se ridică şi din ochi căuta prin cabină.

George îi prinse privirea. Zâmbi.

— Ce cauţi, şefule?

— Lipseşte ceva, mormăi Theodore.

— Cineva poate, încercă George să-l întărite.

— Nu, ceva, repetă Theodore. Deschise şi uşa cealaltă a vestiarului. Nelli Strauss stătea cu mâinile la ochi, aşteptând să fie scoasă afară, în spaţiu.

Theodore se întoarse pe scaunul său, lăsând uşa vestiarului deschisă ca o invitaţie. Nelli ieşi şi îi zâmbi recunoscătoare.

— Da, zise Theodore, într-un târziu, am avut dreptate. Asta ne mai lipsea!

ANTICRONICILE ANULUI 2000

O nuntă ca-n poveşti

Pentru Smaranda, aceste sute de cuvinte, în amintirea unor paşi prin zăpada murdară

Se luminase de ziuă. De fapt, este impropriu spus: „se luminase de ziuă", deoarece norii coborâţi deasupra satului, parcă să se prăbuşească peste el, nu lăsau să se zărească nicio geană de lumină. Ceasurile însă arătau că venise ora răsăritului. Uliţa era acoperită de zăpada căzută în timpul nopţii, o zăpadă cenuşie, ce făcea să se întunece şi mai mult atmosfera din jur. Doar în casa de la numărul 12 oamenii se treziseră de mult; unii chiar nici nu dormiseră, ocupaţi cu pregătirea mâncărurilor pentru a doua zi. Pentru ei, duminica începuse cu o seară înainte.

Bătrânul Jack îşi trase cizmele, ieşi în curte şi se uită la aparatul de înregistrat gradul de toxicitatea aerului. Zâmbi mulţumit: era cu mult sub nivelul zilei de ieri, ceea ce însemna că vor avea o zi bună. Intră în bucătărie; femeile, în frunte cu nevastă-sa, Jeannette, trebăluiau în jurul aragazului, pe care fierbeau oale şi cratiţe de diferite mărimi.

— Daţi-i mai repede! le spuse Jack, în loc de

„bună dimineaţa“, mai mult ca să zică şi el ceva, acum se face ora unşpe şi voi nu sunteţi gata!

— N-avea grijă, îi răspunse Marta, una din femeile care veniseră să ajute la pregătirea mâncărurilor. Mai bine vezi ce-i cu fie-ta. Vezi dacă s-a sculat. Trebuie să o îmbrăcăm, o dată e mireasă. Sau cine ştie...!

— Taci, că vorbeşti prostii, o repezi Jack, bătând în lemnul mesei. Ce-ţi trece prin minte! Auzi, fata mea să se mărite de mai multe ori!

Jeannette întrebă:

— Cum e afară?

— Să zicem că până acum acceptabil. Să vedem mai încolo! Dacă o ţine aşa, avem toate şansele să facem o plimbare prin sat.

— Asta înseamnă că fata noastră va fi fericită; va avea parte de o zi minunată, mai zise şi oftă, aducându-şi aminte de nunta lor. „Ce vremuri, gândi, suspinând. Hm, când umblau nuntaşii din casă în casă, anunţând vestea cea mare! Şi cum chiuiau de mama focului! Ce viaţă, ehei, ce viaţă!“

Marie-Jeanne se trezise. Dăduse perdeaua într-o parte şi privea zăpada cenuşie. Atunci bătu bătrânul Jack în uşă.

— Te-ai sculat, fetiţo?

— Da, tată, strigă Marie-Jeanne, şi îi deschise.

— După cum se arată, vei avea o zi nemaipomenită!

— Ce spui?

— Crezi că te mint! M-am uitat la... Ascultă-mă, vei avea o zi numai bună pentru nuntă!

— Ah, tată!

— Da, da, îi răspunse Jack, încercând să-şi ascundă lacrimile ce începuseră să-i curgă fără voie pe obrajii bărbieriţi cu doar o oră înainte, va fi ceva nemaipomenit!!!

Marie-Jeanne îl îmbrăţişă.

— Abia aştept, tată, zău, abia aştept! Te rog, spune-i să vină să mă ajute să mă îmbrac, tu ştii bine că singură nu pot! Vrei?

Jack oftă şi se îndreptă spre uşă.

— Ştiu, draga tatii, ştiu, dar dacă aşa a fost să fie, deh, ce să-i faci? Asta-i viaţa! Plecă, parcă abia ducându-şi povara din spate şi o strigă pe Jeannette.

Imediat, nevastă-sa şi Marta veniră să o ajute. În acest timp, Jack intră în pivniţă, băgă furtunul în butoiul cu vin şi bău câteva înghiţituri.

La ora unsprezece sosiră nuntaşii, şase bărbaţi şi patru femei, să o ia pe mireasă şi pe părinţi. În fruntea lor era ginerele, George, un bărbat cam la 27 de ani. Acesta intră, dădu mâna cu tatăl socru, apoi aşteptară amândoi să vină Marie-Jeanne. Când în sfârşit apăru, George o luă de braţ şi făcu semn alaiului să pornească.

Până la Primărie erau cam cinci sute de metri şi hotărâră să-i facă pe jos, având în

vedere că afară era destul de frumos pentru a face o plimbare. Femeile bătrâne care apucaseră şi zilele bune când puteai să respiri aerul curat şi să chiui pe stradă, anunţându-i astfel pe săteni că trece nunta, încercau acum să-şi şteargă lacrimile, ceea ce era imposibil.

Pe drum, Jack îi spuse lui Jeannette:

— Mâine va trebui să ne trezim devreme.

— Şi mâine? se miră nevastă-sa. Nu-mi ajunge că de două zile şi de două nopţi fac pregătiri?

— L-am auzit ieri pe şoferul care cară tuburile că iar va fi criză de oxigen. O să stăm mai mult în casă.

— O să ne sculăm, ce dracu să facem, zise Jeannette. Doamne, când o să scăpăm de coşmarul ăsta?

— Când vom muri, îi răspunse Jack, gâfâind din cauza efortului şi a greutăţii din spate. Şi poate nici atunci! Apoi continuă: Fiica noastră pare cam tristă.

— Crezi că ţie ţi-ar conveni să faci o asemenea nuntă? Chiar, că am uitat să te întreb, tu-l cunoşti bine pe George?

— Eu ştiu ce să spun? Am stat de mai multe ori cu el de vorbă, dar de ,,văzut“ nu l-am văzut niciodată. În sfârşit, poate vor fi fericiţi.

— Că bine spui, ,,poate“!

Ajunseră în faţa Primăriei şi ofiţerul stării civile, care îi aştepta afară, le făcu semn să intre. Cu o mină serioasă se aşeză la birou şi

întrebă:

— Putem începe?

— Da, zise Jack cu voce înfundată, care abia se auzi, cu toate că în sală era linişte. Nu mai e nimeni de venit.

— Bine, atunci... Deschise un dosar aflat pe birou şi, cu o voce solemnă, spuse: De bună voie şi nesilit de nimeni eşti de acord să iei în căsătorie pe Marie-Jeanne Coulbert?

— Da, răspunse George, cât putu de tare. Se înecă şi începu să tuşească.

— Marie-Jeanne Coulbert, de bună voie şi nesilită de nimeni eşti de acord să iei în căsătorie pe Georges Lambert?

— Da!

— Vă declar căsătoriţi şi vă urez multă fericire, copii sănătoşi şi... făcu o pauză – vremuri mai bune!

Nuntaşii lăsară capul în jos, vrând parcă să spună: „Noi nu suntem vinovaţi cu nimic, se ştie doar acest lucru".

Primarul continuă:

— Şi acum să le acordăm tinerilor căsătoriţi cele Cinci Minute!

George o luă de mâna pe Marie-Jeanne şi o conduse într-o cameră aflată în stânga biroului, cu uşa acoperită de o draperie ce o masca. Imediat după ce intrară, uşa se închise ermetic în urma lor şi automat se aprinse lumina. George îşi scoase masca de gaze şi-şi dădu jos tuburile de oxigen pe care le avusese în spate,

apoi o ajută şi pe Marie-Jeanne să facă acelaşi lucru. Atunci se priviră pentru prima oară. Se uitau unul la altul de parcă nu se mai săturau, încercând cu disperare să reţină fiecare cât mai mult posibil din figura celuilalt. Marie-Jeanne era frumoasă, avea ochi albaştri şi părul blond era tuns scurt. George avea un ochi cu care se uită într-o parte şi faţa plină de coşuri, dar în acest moment era un lucru fără nicio importanţă; oricum era pentru prima şi ultima oară când îşi mai vedeau faţa, sau, mai bine-spus, defectele ei. Se sărutară, ţinându-se în braţe şi nemaivenindu-le să se desprindă din îmbrăţişare. Se auzi o bătaie în uşă, semn că trecuseră cele cinci minute acordate.

Marie-Jeanne plângea şi George nu putea să-şi dea seama dacă de fericire sau din cauza situaţiei absurde în care se aflau. Fără să-şi vorbească, îşi puseră în spate cele două tuburi de oxigen, îşi traseră măştile de cauciuc pe feţe, îşi fixară căluşul cu filtru (pe care nu-l socoteau decât în timpul mesei, timp în care respirau pe nas), dădură drumul la oxigen în măşti şi semnalizară să li se deschidă.

Primarul şi preotul care, conform tradiţiei, erau şi ei invitaţi la nuntă şi la masă, porniră odată cu ceilalţi spre casa mirilor, calcând cu atenţie prin zăpada cenuşie, ce de mulţi ani nu mai scârţâia sub paşii nimănui. Iar despre urme de sănii nici să nu mai vorbim.

Trafic

(pagini dintr-un jurnal găsit în autoturismul 215, 12-OX-IIV2)

21.04. Bine că am câteva foi de hârtie la mine. Prefer să le mâzgălesc decât să mai asist la nebunia din jur. Demenţă!

Nu mă împac cu gândul că n-am ascultat-o pe Clara azi-dimineaţă, când mi-a spus să nu iau maşina. Parcă a presimţit că se va întâmpla ceva rău. Şi acum stau aici, blocat între mii şi mii de autoturisme, camioane, autobuze şi maşini de transport de toate felurile. Au trecut opt ore de când traficul a fost întrerupt şi nimeni nu poate găsi o soluţie pentru a da drumul la circulaţie. De aici, de unde mă aflu, pe bandă a opta, nu pot face nicio mişcare. Sunt chiar în mijlocul şoselei. Clara unde o fi acum? Oare ea ştie ce s-a întâmplat? A început să-mi fie foame şi, mai ales, sete. Întotdeauna când ştii că nu ai apă, numai gândul te face să înnebuneşti. Au început să claxoneze din toate părţile, semn că mai înaintăm. Da, îţi vine să-ţi iei câmpii. Am pornit motorul ca să mai merg patru metri. În ritmul ăsta nici în două săptămâni nu ieşim de aici. Curioşii stau pe trotuare şi privesc, dau sfaturi, dar nimeni nu mişcă un deget. Autorităţile ne strigă prin megafoane să ne păstrăm calmul şi să fim

atenţi la comenzile pe care ni le dau. Care comenzi?

23.04. Este seară. Ieri a venit Clara şi mi-a adus câteva sandvişuri. M-a căutat printre toate maşinile blocate din dreptul blocului în care locuim şi până aici, aproape doi kilometri. Spune că nu mai durează mult. Cei de pe benzile laterale şi-au părăsit maşinile şi au plecat, lucru pe care noi ceilalţi nu-l putem face. Suntem atât de apropiaţi unul de altul, încât nu mai pot acum să deschid nicio portieră. Clara mi-a dat mâncarea prin geamul din stânga. Cei mai mulţi sunt alimentaţi cu ajutorul elicopterelor. Au lăsat scări şi poliţiştii împart apă şi cele necesare. Îmi vine să urlu, să dau în cineva. Nu mai înţeleg, oamenii ăştia ce fac, ce au de gând? Iar claxoanele. Am mai înaintat douăzeci de centimetri.

28.04. Cel din dreapta mea a murit. Ieri m-a întrebat dacă am ceva pentru inimă, era cardiac. Când i-au adus mâncarea, l-a rugat pe omul de pe scara elicopterului să-i aducă şi medicamente. Astăzi, i-au adus, dar pentru stomac. Peste două ore a făcut infarct. Nu pot să privesc spre el, mă cuprinde groaza. Parcă am fi într-un film absurd. Clarei îi este din ce în ce mai greu să ajungă la mine. Toate maşinile sunt una lângă alta. În faţă am o doamnă care astăzi a făcut o criză de nervi, în toată aglomerarea aceasta de roţi şi carcase, cine mai ştie de ea, cine o cunoaşte? Dar pe

mine?

29.04. Au instalat din sută în sută de metri panouri uriaşe pe care ni se arată zilnic situaţia. Clara îmi spune că nu este adevărat ce ni se arată acolo. Situaţia este din ce în ce mai gravă. Se pare că sunt blocate absolut toate arterele principale şi alimentarea devine tot mai grea. Două elicoptere s-au ciocnit azi la prânz şi s-au prăbuşit peste maşini, la câteva sute de metri în faţa mea. Au ars şase persoane, alte câteva zeci sunt grav rănite şi nu li se poate da ajutor. Dacă aş avea pistol aş termina odată. Clara îmi spune că băiatul este acasă, nu ştie ce se întâmpla cu mine. Mai bine. În nouă zile am făcut patruzeci de metri. Un adevărat record. I-am cerut Clarei să-mi facă rost de o armă. A zis că sunt nebun. Încă nu sunt şi nu-i doresc să fie în locul meu, aici. N-am văzut în niciun film un cimitir de maşini şi de oameni, nimănui nu i-a venit o asemenea idee. În schimb trăim pe viu acest calvar. Pe trotuare nu sunt acum decât poliţiştii care îi împiedică pe cei de pe benzile laterale să părăsească maşinile. Toate care au fost abandonate au încurcat şi mai mult operaţiunile de degajare a şoselelor. Cei din spate le-au împins, deviindu-le de pe banda pe care erau şi acum nu mai pot înainta nici ei. Toţi aşteptăm.

30.04. Nu-mi vine să cred. A murit Clara, când mi-a adus pachetul cu mâncare. Era între

maşini când s-a dat semnalul de oprire. N-a avut timp să iasă dintre ele. Este la câţiva metri de mine, cu picioarele retezate şi nu pot face nimic. Nimeni nu are curajul să o scoată de acolo, nici măcar omul care împarte alimente. Aş vrea să mor, să scap de toate. E absurd, mă muşc de mâna să mă trezesc din acest coşmar şi îmi dau seama că, de fapt, totul este real, incredibil de real, iar eu sunt un tâmpit care mai speră în imposibil. Nu voi putea uita ultimele priviri ale soţiei, strigătul acela de durere şi trupul prins între roţi. Nu pot să-mi scot din minte imaginea maşinii repezindu-se lacomă înainte, spre ea, ca o fiară înfometată. Sunt sigur că cel de la volan dormea în momentul plecării de pe loc, şi singura explicaţie nu este decât aceea că maşina a fost împinsă din spate.

02.05. Ne pândeşte moartea. De azi nu mai primim decât biscuiţi şi apă. Aprovizionarea oraşului se face numai cu ajutorul avioanelor şi trenurilor. Aflăm că s-a întrerupt circulaţia în unsprezece state. Oamenii părăsesc continentul. Spre seară a plouat. Am deschis geamul şi m-am răcorit. Parcă aerul nu mai este aşa de îmbâcsit de mirosuri. Aştept să se stingă toate luminile ca să-mi pot face nevoile. Ni s-au dat din primele zile pungi de plastic în acest scop. Oribil. Trebuie să-mi păstrez calmul şi să aştept. Trebuie, dacă vreau să trăiesc. Şi vreau.

05.05. Peste ani şi ani, profesorii de istorie îşi vor începe lecţia despre continentul american în felul următor: Dragi elevi, trebuie să ştiţi de la început că acest continent a fost locuit. În Statele Părăsite ale Americii au trăit oamenii dar, într-o dimineaţă, pe una din străzile principale ale New York-ului, circulaţia automobilelor a fost întreruptă din cauza unui accident petrecut la o intersecţie. Un incident banal am putea spune, dar din acea zi totul s-a schimbat... Vreau să mor. Nu ni se mai dau ţigări. Nu se mai poate respira. De două zile n-am înaintat niciun centimetru. Văd moartea venind...

Automatul de îngheţată

Bert se simţea mulţumit; riscase foarte mult, dar reuşise. Îşi şterse mâinile transpirate din cauza emoţiei, trase aer adânc în piept, apoi privi prin geamul murdar al podului, de unde nu putea vedea decât clădirea de alături, o agenţie dc publicitate pentru săpunuri. Închise geamul, ascunse resturile într-o gaură făcută cu burghiul într-una din bârnele podului, puse dopul la loc, se dădu doi paşi în spate şi privi: nu se vedea nimic. Coborî apoi scară şubredă ce scârţâia într-una, ameninţând să se prăbuşească, închise geamul şi intră în bucătărie. Acolo îşi făcu un sandviş cu şuncă şi brânză, bău o limonadă cu un gust foarte dubios, ceva între zeamă de varză pusă de curând la murat şi apă clocită – aşa ceva se găsea în toate cofetăriile din cartier – şi dădu drumul la aparatul de radio. Ascultă două-trei cuvinte dintr-un şlagăr ce făcea reclamă unor păşuni din împrejurimi, apoi îl închise. Se uită la ceas. Era trecut de şase jumătate. „Gata – îşi spuse –, trebuie să ne mişcăm mai repede". Îşi îmbrăcă haina, îşi potrivi cravata în geamul de la bufet, închise uşa de la intrare şi coborî cele patru trepte care-l duceau în stradă. Porni spre metrou. În apropierea casei, cei de la deservirea populaţiei instalaseră un nou automat de îngheţată. Bert îl observase de

cum ieşise din casă, dar nu-l tenta. În primul rând, că era prea răcoare pentru a mânca îngheţată, în al doilea rând, pentru că dantura sa, în faţa căreia se închinaseră toţi dentiştii din oraş, nu-i permite un asemenea gest necugetat, iar în al treilea rând, fiindcă era nou, de curând instalat şi, cum se întâmpla de obicei cu astfel de aparate noi, nu funcţionează. Abia după ce înghiţea un anumit număr de monezi, sosea un lucrător a cărui sarcină era să-l repare, acesta ridică suma încasată pe gratis de aparat, apoi îl făcea să funcţioneze, mai bine-spus, îl făcea să umple cornetele doritorilor de îngheţată cu un lichid colorat în verde sau galben care, dacă nu erai atent să-l sorbi atunci când începea să curgă, îţi păta imediat pantalonii şi pantofii. Bert cunoştea de ani de zile aceste „cutii ale indulgenţei", cum le numea el, fiindcă băgai în ele bani de pomană. Cu toate acestea, când trecu pe lângă automat, îi introduse o monedă, doar aşa, ca să vadă ce se întâmpla. Nimic, nici măcar o hârtie pe care să scrie „mulţumesc". Bert înjură şi trecu mai departe.

Se opri în faţa vitrinei unei patiserii cu gândul să intre să-şi cumpere două pateuri cu brânză, când observă doi indivizi ce se apropiară de el. Până să se dezmeticească, se pomeni luat simultan de braţe. Nu apucă să-i întrebe ce se întâmplă şi ce au de gând. Cel din stânga îl împinse în direcţia de unde venise

şi-i zise: „Hai!“. Bert se supuse calculându-şi în acelaşi timp şansele de scăpare. Curioşii începuseră deja să se apropie şi să-l privească, neştiind ce se întâmpla. Transpirase, dar încerca să-şi păstreze calmul, cel puţin în aparenţă.

— La ce număr? întrebă cel din stânga.

— La 52, răspunse Bert, căutând ca glasul să-i sune cât mai natural.

Intrară în casă. Mark, omul din dreapta, închise uşa cu cheia, apoi scoase pistoletul, îi făcu un semn lui Bert şi acesta se aşeză.

— Carl, tu începi cu bucătăria, eu cu dormitorul. Dă-i drumul!

Carl plecă la bucătărie şi, după puţin timp, se auziră de acolo zgomote ce demonstrau încă o dată că bărbaţii nu se pricep să umble cu vasele. Bert nu mişca, îl privea doar pe Mark cum îi răscoleşte prin şifonier.

— Ce dracu căutaţi? izbucni totuşi, când văzu că îi răstoarnă patul. Şi, de fapt, cine sunteţi?

— Cine suntem? se miră Mark de întrebarea pusă. Asta-i bună! Ia auzi Carl, individul ne întreabă cine suntem. Să-i spunem?

— Nu acum, se auzi glasul lui Carl. O să facă pe el dacă află. Mai târziu, după ce se linişteşte!

Bert înjură tare, să-l audă amândoi. I se răspunse la fel.

— Tot n-aţi spus ce căutaţi la mine în casă,

spuse Bert.

— Un elefant, îi răspunse Mark rânjind. Zău, un elefant căutăm! A scăpat acum câteva ore de la grădina zoologică şi ne-am gândit că poate s-a rătăcit pe aici. Ha, ha!

Bert începuse să se ridice, pregătindu-se să-i sară în spate, dar parcă presimţind primejdia, Mark se întoarse fulgerător şi ţeava neagră a pistolului îl linişti pe Bert.

— Stai cuminte, că s-ar putea să mori înainte de a afla cine suntem!

Bert se linişti. N-avea prea multe şanse să scape de ei curând. Rămase în aşteptare. Mark observă chepengul de la pod şi-l strigă şi pe Carl. Găsiră scara lângă bucătărie şi urcară, mai întâi Mark, apoi Bert şi la urmă Carl. În pod trebuiră să stea aplecaţi, altfel se loveau cu capul de bârnele prea joase. Scormoniră podeaua şi colţurile. Nimic. Bert era în culmea încordării. Simţea că nervii nu-i mai rezistă multă vreme. „Am şanse“, gândi, dar nu îndrăzni să răsufle uşurat. Tocmai atunci Carl, uitând unde se află, se ridică brusc şi se lovi cu capul de o bârnă, atât de puternic că zgudui tot podul. Căzu în genunchi înjurând şi ţinându-se cu mâna de cucuiul ce începuse să-i crească. Dopul ascunzătorii căzuse lângă el. Mark îl ridică zâmbind mulţumit.

— La barza chioară îi face Dumnezeu cuib, zise el, uitându-se cu subînţeles la Carl. Acesta îşi freca cucuiul şi privea bucata de lemn.

— Ce zici, şefule?

— Spuneam că imediat ce ajungem la secţie îţi primeşti prima! OK?

Carl zâmbi satisfăcut. Bert se făcuse alb la faţă. De acum, nu mai avea nicio scăpare. Mark scoase din ascunzătoare o foiţă şi o cutiuţă în care se mai găsea tutun pentru o singură ţigară. I le arătă şi lui Carl care le privi prosteşte, încă nevenindu-i să creadă că el le descoperise, apoi le puse în buzunare.

— Este pentru prima dată de când te cunosc şi lucrez cu tine, îi spuse Mark, când foloseşti şi tu capul într-o acţiune. Şi cu folos chiar.

Carl înghiţi în sec. Coborâră în aceeaşi ordine în bucătărie. Bert se prăbuşi pe un scaun, cu mâinile pe genunchi, privind în gol.

— După câte îmi amintesc, zise Mark, ne-ai întrebat cine suntem şi ce căutăm. La ultima întrebare, ţi-am dat răspunsul, să-ţi spunem şi cine suntem. Scoase o legitimaţie şi i-o vârî sub nas. Pe ea era desenat un cap mort cu o ţigară în gură şi sub ea patru litere: C.P.P.F.

— Suntem din Comitetul pentru Prinderea şi Pedepsirea Fumătorilor.

Bert dădu din cap că a înţeles.

— Să nu încerci să faci vreo prostie, continuă Mark, băgând la loc legitimaţia. Vino să-ţi arăt ceva, mai spuse şi îi făcu semn să vină la fereastră. Dădu perdeaua la o parte şi îi arătă un grup de oameni, bărbaţi şi femei, care stăteau în faţa casei, discutând aprins şi

aşteptându-i să iasă.

— Îi vezi? întrebă Mark. De mult n-au mai „aranjat“ un fumător. Cred că abia aşteaptă. Ai văzut vreodată vreun fumător omorât de mulţime?

Bert simţi că-l lasă picioarele.

— Alege: vii cu noi şi îţi primeşti pedeapsa conform legilor sau te lăsăm pe seama lor!

Bert n-avea de ales. Înghiţi cu greu şi spuse cu voce înceată:

— Merg cu voi. Spuneţi-mi totuşi cum m-aţi descoperit. Atâta vreau să ştiu!

Carl se apropie şi el de fereastră.

— Ai văzut automatul de îngheţată? îl întrebă. Bert făcu semn că da. Ei, află că nu este un aparat de îngheţată. De fapt l-ai încercat şi te-ai convins că nu funcţionează. Ceea ce scrie pe el este pentru derutarea trecătorilor. Este un aparat de detectat fumătorii, ultima noutate!! De fiecare dată când trece pe lângă el unul care a fumat, ni-l semnalizează. Apoi totul este simplu. Ai înţeles?

Bert nu răspunse. Se gândea că el tot ar fi trecut pe lângă automat chiar şi fără să introducă o monedă. Privi apoi spre mulţimea ce-l aştepta.

— Cum ieşim de aici? Începuse să-i fie frică de cei de afară.

Mark ieşi primul şi le spuse să se împrăştie, că nu se întâmplase nimic, fusese doar o

confuzie. Făcu semn unei maşini să tragă la scară şi abia atunci Bert şi Carl ieşiră şi ei şi se urcară în spate.

Bert se mai linişti după ce maşina demară spre sediul Comitetului. Oricum, legea este mai puţin aspră cu un fumător...

ZÂMBIŢI, VĂ ROG!

Zâmbiţi, vă rog!

După ce au spus pe rând ,,DA“ – pentru prima oară în cei doi ani de când se cunoşteau au fost şi ei de acord asupra unui lucru – soţii Popeaţă ieşiră de la ofiţerul stării civile şi imediat fură luaţi în primire de rude, cunoştinţe, prieteni. Au urmat pupături, îmbrăţişări, urări (să faceţi zece copii!), toasturi, la care madam Popeaţă abia mai prididea cu bătutul în lemn, s-au servit bomboane, s-a băut o sticlă de coniac, aşa cum se obişnuieşte în asemenea cazuri (uneori fericite). Ieşiră apoi în curte unde îi aştepta fotograful, un tip scund şi simpatic, cu faţa toată un zâmbet. Doar Popeaţă nu fusese de acord cu el, cel considerat fotograful neoficial al casei căsătoriilor şi asta nu pentru că ar fi costat prea scump, dar avea el un prieten care i-ar fi servit în cazul unei solicitări.

Astăzi însă, Popeaţă junior era ginere, şi nimeni nu mai avea ce să zică.

Prima fotografie o făcură cei doi, ginerele şi mireasa, ţinându-se de braţ, zâmbitori şi fericiţi. Urmară apoi invitaţii, socrii împreună, Popeaţă junior cu soacra sa personală şi soţia lui cu Popeaţă senior, în total zece fotografii.

Dădură fotografului un aconto, acesta le dădu adresa şi le promise că peste o săptămână vor fi gata. În cele din urmă alaiul se îndreptă spre casă, unde urmă petrecerea de rigoare. Peste o săptămână, nici urmă de poze sau de fotograf. Nimic. Atunci, Popeaţă se duse la atelierul unde ştia că-l poate găsi. Şi, într-adevăr, era acolo, dar într-o stare de nervi cum nu-şi putea închipui Popeaţă că poate fi un om.. Fotograful tocmai se repezise spre un teanc de fotografii, cu intenţia vădită de a le rupe – cel puţin aşa i se păru noului venit. Când îl văzu stând în pragul uşii, fotograful îl chemă înăuntru, îl aşeză pe un scaun, se uită o dată spre teancul de poze şi spuse:

— Îmi pare rău, dar să ştiţi, eu n-am nicio vină!

Popeaţă îl privi curios. ,,Ce-o avea?“ îşi zise.

— Despre ce vorbiţi?

— V-am făcut pozele, zise fotograful cu voce înceată, parcă nevoind să fie auzit, dar dacă le vedeţi...

— Păi de ce să nu le văd, că doar d-aia le-am făcut?! Să le văd, să le arăt prietenilor, soţiei, părinţilor...

— Credeţi că o să mai vreţi să le arătaţi şi la alţii?...

— Nu înţeleg, zise Popeaţă, roşind, doar n-am ieşit rău. Eu întotdeauna am fost fotogenic! Arată-mi-le!

— Cum vreţi, răspunse fotograful, făcându-

i semn să se apropie de masă.

Popeaţă se apropie, văzu pozele, se făcu alb, se sprijini de marginea mesei şi holbă ochii.

— Asta sunt eu? apucă el să zică arătând primele fotografii.

Fotograful îşi făcu cruce, zicând „Că doar nu eu, Doamne fereşte!“.

— Hmm! Curios! Şi cum de-am ieşit în halul ăsta?

— Nu ştiu. Pe cuvântul meu că nu pricep. Eu am făcut mii de fotografii până acum, mă înţelegi dumneata? Mii, şi niciuna n-am greşit-o. Meseriaş, domnule, ce mai! Şi dacă stai şi te uiţi bine la ele şi acestea sunt foarte reuşite, aş putea spune că sunt perfecte, numai dumneata ai ieşit puţin diferit.

— Într-adevăr, puţin diferit, îl îngână Popeaţă, înghiţind un nod din gât şi privind la fotografia care o arăta pe soţia sa îmbrăcată într-o rochie lungă, cu flori mari de trandafiri, având în mâna dreaptă un uriaş buchet de flori şi cu stânga ţinând de braţ un schelet, exact aşa cum aţi văzut în laboratoarele de anatomie, un schelet care în momentul când se declanşase aparatul zâmbise şi gura îi era deschisă într-un rânjet care ar fi speriat pe mulţi viteji. Piciorul stâng îl avea puţin întins în faţă şi singurul semn distinctiv pentru Popeaţă era verigheta care apărea pe inelarul sting. Atât, un schelet cu verighetă.

În altă fotografie era scheletul cu soacră-sa

de braţ, în alta invitaţii înconjurând din trei părţi un schelet de braţ cu mireasa, schelet care, nesesizând ridiculul situaţiei, zâmbea încontinuu.

Celelalte fotografii în care nu apărea Popeaţă erau perfecte, nimic curios, nimic macabru.

Într-un târziu, Popeaţă îşi reveni şi întrebă:

— Şi dumneata cum îţi explici... fenomenul?

— Domnule, am stat mult şi m-am gândit, dar singura explicaţie ar fi că aşa apari dumneata în poze.

— Imposibil. Am fotografii de la trei ani sau chiar mai dinainte şi niciodată...

— Poate că aşa arăţi dumneata în poze de aci încolo. Ce spui de alternativa asta?

— Vrei să spui că eu sunt un om mort, nu-i aşa? Că după ce m-am însurat sunt un om sfârşit, terminat.

În ochii lui Popeaţă se aprinseseră două luminiţe care-l avertizară pe fotograf despre existenţa unor tendinţe agresive în mediul său îndeobşte paşnic, aşa că se mulţumi să dea din umeri, făcând pe prostul.

— Mie să-mi faci pozele, că te dau pe mâna miliţiei, eu atâta-ţi spun! Ce, îţi baţi joc de mine?

— Ba eu nu, zise fotograful, soarta...

— Ţi-arăt eu soartă, mormăi Popeaţă. Auzi, eu, schelet!!

— Eu nu vă pot retuşa, îi explică amabil

fotograful. Dar poate veniţi din nou cu mireasa, cu rudele şi...

— Dumneata nu eşti sănătos, îl întrerupse Popeaţă nervos. Cum îţi poţi închipui că o să mă însor din nou doar ca să mai fac poze. Şi de unde să-i adun din nou pe toţi care au fost la nuntă?

— Atunci aduceţi-mi o poză în care sunteţi îmbrăcat în costum şi staţi drept. Aş putea face un colaj. Am mai făcut o dată sau de două ori treaba asta şi mi-a reuşit. Aduceţi-mi-le mâine.

Acasă nu le-a spus nimic. S-a închis în cameră şi a căutat prin toate fotografiile. Nu avea niciuna aşa cum voia fotograful. Îi duse totuşi două. În amândouă era îmbrăcat în costum, cu cravată, dar într-una stătea culcat pe iarbă, iar în cealaltă era cu un pahar în mână şi pe faţa sa se citea o stare euforică accentuată. Fotograful i le returnă.

— Dacă vreţi, eu pot să fac un colaj în care să apăreţi culcat la picioarele miresei şi ale soacrei, dar cred că nu vă convine.

— Mda, ai dreptate, zise Popeaţă, realizând ridicolul situaţiei. Nu prea merge.

— Ar mai fi o soluţie, încercă iar fotograful.

Să iau un alt cuplu din sutele de fotografii pe care le am pe aici şi să schimb doar capul. Lipite artistic, nu se observă. Iar celelalte poze le putem arunca. Spui şi dumneata că n-a ieşit decât asta. Cu toate că dacă iese bine asta, putem înlocui în fiecare poză scheletul

dumneavoastră, adică...

— Bine, bine. Am înţeles, îl repezi Popeaţă, congestionat. Dă-i drumu’!

— Mai întâi trebuie să vă fac o fotografie bust. Am nevoie de chipul dumneavoastră ca să-l pot înlocui în celelalte fotografii. Îi făcu trei fotografii şi îi promise că a doua zi le poate lua pe toate. Popeaţă aştepta ca pe ace. Când se duse la atelier îl găsi pe fotograf efectuând ultimele retuşuri.

— Domnule, îmi pare rău, dar asta-i situaţia. Dumneata aşa apari. Uite, am găsit pe unu care avea statura dumitale, l-am pus lângă soţie, i-am tăiat capul şi am developat pozele de ieri. Şi uite ce a ieşit.

Popeaţă văzu pozele şi îi veni să râdă. Soţia sa zâmbea fericită lângă un bărbat înalt, îmbrăcat impecabil, care o ţinea de braţ, dar al cărui cap era o cutie craniană care zâmbea cu gura până acolo unde de obicei se găsesc urechile.

Popeaţă îşi luă toate fotografiile şi plecă abătut, către casă, gândindu-se că de o săptămână era un om mort, cel puţin pentru aparatul de fotografiat şi se jură că nu va mai face în viaţa lui fotografii indiferent de situaţia în care se va afla.

Ajuns în faţa blocului se întrebă: „Oare toţi cei care s-au căsătorit sunt oameni morţi, sau numai eu?“

Grea întrebare!

VÂNT DE TIMP

Un vis cu dedicaţie

lui Florin Mihai Diloiu, visul ce urmează

— N-am crezut niciodată în vise, zise Pauli, ridicându-se mai sus, pe pernă. Şi culmea este că aproape nu există noapte în care să nu visez.

Andreea se întoarse spre el şi zâmbi.

— Depinde şi de ce simţi în acest timp, în somn. Nu te-ai trezit în nicio dimineaţă speriat şi lac de transpiraţie din cauza coşmarurilor?

— Ba da, numai că pentru mine nu are importanţă acest amănunt; după câteva minute mă liniştesc şi totul revine la normal. Realitatea nu poate fi confundată cu visul!

Se lăsase seara peste oraş şi cele mai multe ferestre erau luminate. Pauli deschise uşa ca să se facă puţin curent şi fumul din cameră ieşi în valuri, afară, apoi se rezemă într-un cot, în mâna cealaltă ţinând paharul cu „ness" şi privi prin perdea, spre blocul vecin.

Andreea se aşezase pe un scaun chiar lângă fereastră. Masa era plină de reviste şi cărţi, câteva desene şi două coperţi de carte aproape terminate erau aruncate într-un colţ, iar lângă bibliotecă un afiş „aştepta" să i se tragă chenarul.

— L-ai citit pe Robert Sheckley? întrebă Andreea.

— Am volumul, dar n-am avut timp,

răspunse Pauli, căscând. Ba, parcă am citit ceva, n-are o povestire cu un bătrân care spunea basme copiilor şi care dispare într-o zi?

— Da, povestirii îi spune *Ultimul basm* şi este vorba de un bătrân care apare într-un sat pierdut pe undeva prin munţi şi în fiecare seară îi chema pe copii şi le povestea câte un basm, dar de fiecare dată altul, astfel că după câteva luni de zile copiii ştiau aproape totul despre o lume străină lor şi în acelaşi timp foarte ciudată, care voia să ia contact cu pământenii. În fiecare noapte, în somn, ei vedeau toate scenele povestite cu câteva ore înainte de bătrânul necunoscut. Într-o seară, însă, el nu mai apăru şi copiii strânşi la marginea satului, în jurul focului, acolo unde stăteau şi-l ascultau de obicei, văzură deodată o lumină puternică ridicându-se din spatele unui pâlc de copaci şi dispărând foarte repede...

— După câţiva ani, o întrerupse Pauli, ei şi-au dat seama că o navă extraterestră încercase să ia legătura cu lumea lor, dar oamenii erau foarte ocupaţi, explozia informaţională devenise aproape un pericol pentru psihic şi atunci ei apelaseră la memoria copiilor, care, după cum se ştie, pot memora mult mai multe decât un om matur, siliţi de cerinţele vieţii moderne să acumuleze, zilnic, o mulţime de informaţii. Este interesantă, mai zise el.

— Şi acum să revenim la ceea ce voiam eu să ajung, continuă Andreea; în ultima parte a volumului are un ciclu întreg dedicat viselor. Personajele principale visează, dar întâmplările prin care trec în timpul somnului sunt atât de stranii, încât în final visul devine realitate, un adevăr de necontestat.

— Adică? deveni Pauli curios.

— Îţi explic imediat. în prima povestire din ciclu, un individ, nu are importanţă numele lui, visa în fiecare noapte acelaşi lucru, dar întâmplările se succedau logic, aveau o urmare firească. În prima noapte, când devine eroul situaţiei, ajunge într-un castel, în timpul unui bal. Personaje îmbrăcate în costume de epocă, maniere gen secolul al XVIII-lea, servitori etc., totul părea real până în cele mai mici amănunte. El stă ascuns în spatele unor draperii şi priveşte. Dimineaţa se trezeşte la el în cameră, îşi dă seama că nu a fost decât un vis şi până seara nici nu se mai gândeşte la el. Seara însă, după ce adoarme, ajunge iarăşi acolo – alt bal, altă distracţie –, el stă ascuns şi acum vine surpriza: este găsit de un servitor şi adus în faţa prinţului, stăpânul castelului. Acesta îl invită, indiferent, să ia parte la petrecere, nu-l întreabă de unde vine, cine este, nimic absolut, îl consideră invitatul său şi totul este frumos. A doua zi, omul nostru se scoală complet năucit. Nu mai ştia ce să creadă. Visa, sau într-adevăr participa la

petreceri?

— Mai degrabă trecea în alt timp, zise Pauli.

— Tot ce se poate! Ascultă însă până la sfârşit. Deci, omul începe să meargă în fiecare noapte acolo unde nici el nu ştia, dar se obişnuise să nu se mai întrebe de ce şi cum. Câteva nopţi mai târziu, prinţul îl prezintă unei femei, contesă sau cam aşa ceva. La un moment dat ea îi spune: „Nu ştiu de unde vii şi cum reuşeşti să faci acest lucru, dar ne bucurăm că un străin care nu ne cunoaşte obiceiurile, se simte totuşi bine în prezenţa noastră. Cred că dacă ai dori să rămâi printre noi, n-ar trebui decât să te gândeşti mai mult decât ai făcut-o până acum la lumea noastră şi prezenţa ta ar deveni o realitate pentru noi“. Abia dimineaţa şi-a dat seama ce voise ea să spună. Nu trebuia decât să se concentreze, să dorească intens să rămână acolo şi faptul se împlinea. Întreaga zi nu se gândi decât la pasul pe care voia, şi parcă nu prea, să-l facă. Locuia singur în gazdă la o bătrână care-i făcea mizerie, bani nu avea niciodată, zilele îi treceau printre degete fără să reuşească să realizeze ceva, adică dusese o viaţă anonimă. Se hotărăşte să dispară din lumea care nu-i dăduse nimic până atunci. Seara, înainte de a adormi, ultimul gând i-a fost să ajungă pentru totdeauna acolo. Şi reuşeşte; în momentul în care se trezeşte alături de jilţul prinţului, în camera sa patul rămânea gol. Câteva ore totul

se petrece obişnuit: dansuri, băuturi, femei frumoase. Spre dimineaţă însă, prinţul iese pentru câteva minute din sală şi este găsit mort, asasinat în camera sa. Apare un văr de-al său care se declară singurul moştenitor, pune stăpânire pe castel, toţi invitaţii sunt goniţi de servitorii acestuia, bineînţeles că este alungat şi eroul nostru, contesa îl pierde în învălmăşeală, nimeni nu-l mai cunoaşte şi îl găsim acum stând în faţa castelului, pe o alee pustie, privind în jur zăpăcit, depăşit de evenimente, un străin într-o lume care nu este a lui.

— Şi cum se termină? Pauli uitase de ness, îi pierise şi somnul şi aştepta sfârşitul.

— Aşa cum am spus, îl lasă acolo, privind ferestrele castelului. Dacă ar fi amânat o singură noapte să ia hotărârea de a rămâne acolo, totul se termina cu bine, dimineaţa s-ar fi trezit tot în patul său şi nu i se întâmplau toate astea... Ce părere ai?

— Nu ştiu ce să spun. Încep să-mi schimb părerea despre vise. De fapt, dacă stăm puţin şi analizăm situaţia, nimic nu este adevărat, totul nu este decât o obsesie a autorului.

— Bineînţeles, dar el pune întâmplarea povestită sub semnul întrebării: dacă o persoană anume ar ajunge în această situaţie ieşită din comun, ce-ar face?

— Ce să facă? Stă în faţa ferestrelor castelului şi aşteaptă să se ivească zorii şi să

se trezească. Mai povesteşte-le şi pe celelalte!

Andreea îşi aprinse o ţigară şi continuă:

— În a doua povestire, un individ visează că se plimba printr-un bazar turcesc, după aspect. Şi, cum se plimba el liniştit, privind la mărfurile etalate pe tarabe, apar doi soldaţi care, fără să-l întrebe ceva, îl leagă ca pe un hoţ şi-l duc în mijlocul pieţii, unde, pe un eşafod, îl aştepta, calm, un călău. Este judecat pe loc, acuzat că a furat, el nu înţelege nimic, soldaţii îl împing în faţa gâdelui, îl îngenunchiază şi îi pun capul pe butuc. Călăul ridică securea, şi în acest moment se trezeşte lac de sudoare, galben la faţă şi speriat de moarte. Ziua întreagă nu mai e bun de nimic; se plimbă înnebunit pe străzi, fuge de prieteni, caută să. se ascundă. Seara se hotărăşte să nu doarmă, de teamă să nu viseze iar cine ştie ce bazaconii. Rezistă aşa câteva zile şi nopţi, luând medicamente, bând cafele după cafele, citind într-una. După patru zile şi patru nopţi nedormite, somnul îl învinge. În momentul în care ochii i se închid, se vede iar în piaţă, legat şi cu capul pe butuc. Se zbate, ţipă, face tot posibilul să se trezească, dar este în zadar. Securea călăului cade şi dimineaţa eroul nostru este găsit la el în cameră, mort.

— Cam absurdă, observă Pauli.

— De ce raportezi subiectul povestirii la realitate? întrebă Andreea. Sunt de acord cu tine, este imposibil să mori într-un vis şi să fii

găsit mort în realitate, dar atunci când citeşti o ficţiune gândeşte-te că nu e decât imaginaţia autorului. Niciodată să nu te întrebi dacă ceea ce s-a întâmplat este adevărat sau nu, contează doar capacitatea autorului de a da un aer cât mai verosimil unui fapt în care nici el nu crede. Subiectul devine astfel un test pentru cititor...

A treia poveste este de fapt o reluare a acesteia, privită din alt unghi: un pacient vine la un doctor psihiatru şi foarte speriat îi spune că de la un timp cu el se petrece ceva straniu. Până acum nimic neobişnuit, un simplu coşmar, dar omul îşi ridică mâneca de la cămaşă şi-i arată doctorului o arsură proaspătă pe mâna stângă. Într-o noapte visase că a fost ars pe rug. Doctorul îi dă nişte calmante, un somnifer şi îi recomandă să nu mai citească seara, înainte de culcare. A doua zi, pacientul se prezintă din nou şi mai speriat şi îi spune că de data asta visase că fusese spânzurat şi îi arată o dungă roşiatică în jurul gâtului. În a treia zi vine şi îi cere un sfat, fiindcă el nu mai ştie ce să facă: visase că cineva îl otrăvise şi dimineaţa a fost nevoit să se ducă mai întâi la un medic internist, având o intoxicaţie puternică. Îi povestise şi acestuia ce i se întâmpla în ultimul timp şi i se promisese că va fi ajutat. „Ce fac, doctore, mai întrebă el pe psihiatru, la noapte oare ce-o mai fi?“. Doctorul s-a ridicat atunci de la birou şi s-a apropiat de

el. „Fii liniştit, la noapte nu va mai fi nimic, îi zise el, încercând să-l calmeze. Ne-ai stricat experienţele“, mai zise, scoţându-şi mâna dreaptă din buzunarul halatului. Ţeava unui pistol cu amortizor lucea în lumina cabinetului.

Pauli rămăsese eu ochii aţintiţi asupra Andreei.

— La noapte le citesc pe toate. Nu prea au ele explicaţii, dar îmi plac. Ştii la ce mă gândesc? Eu de azi dimineaţă nu pot să uit visul din noaptea trecută. Îmi este imposibil!

— Ce vis? întrebă curioasă Andreea.

— Se făcea că era seară şi o linişte adâncă se lăsase, apăsătoare, peste oraş. Eu stăteam aici, la fereastră şi priveam afară. Deodată, când am tras aer în piept, parcă m-a cuprins o nelinişte, nu ştiu cum să mă exprim, odată cu aerul am inspirat şi teama ce-o aveam în suflet. Şi, imediat, pe cer, chiar deasupra blocurilor am văzut patru păsări albe, uriaşe, care se roteau lin în jurul oraşului. Liniştea devenea tot mai stranie, parcă toţi aşteptau să se întâmple ceva neobişnuit. Şi păsările se roteau în linişte pe deasupra noastră. Apoi am văzut un bărbat care a luat o piatră. În momentul în care a făcut gestul să o arunce în direcţia lor, omul a căzut pe asfalt. Imediat, o femeie a început să ţipe, arătând în acelaşi timp cu pumnul spre cer. Doar a ridicat mâna şi a căzut şi ea. Şi atunci oamenii au început să fugă îngroziţi pe străzi, iar eu priveam

încremenit, de aici, de sus, şi nu îndrăzneam să fac nicio mişcare. Şi m-am trezit.

— Ai început să ai şi tu coşmaruri, observă Andreea, îţi dau un sfat: nu mai citi noaptea! Cred că e timpul să plec, e aproape ora zece.

Se ridică, îşi dezmorţi picioarele şi dădu perdeaua la o parte. Îşi aprinse o ţigară şi, în timp ce arunca pe fereastră chibritul ars, văzu patru păsări albe, uriaşe, care se roteau într-o linişte stranie deasupra blocurilor.

Vânt de timp

Am stat de multe ori şi m-am gândit dacă este bine să scriu despre cele întâmplate în urmă cu şase săptămâni. Încă nu cred că există cineva în stare să-şi poată sau să-mi poată explica ceea ce voi încerca să povestesc mai departe. Eu unul am făcut acest lucru nopţi şi nopţi la rând fără niciun rezultat. Până la urmă m-am convins că tot ceea ce pot să fac este să aştern pe hârtie întâmplările petrecute şi altcineva, un om care să privească din afară lucrurile, să încerce să înţeleagă faptele ce m-au depăşit. Poate, cine ştie...

Voi începe cu seara în care au apărut păsările lui Pauli – păsările imaginaţiei sale. Atunci am avut prima ocazie să mor din cauza lui. Fusesem primul care zărise păsările acelea albe şi stranii, visate de el cu o noapte înainte, ce apăruseră brusc în oraş, chiar printre blocurile din cartierul în care locuiam amândoi. Câteva zile, mai precis trei zile şi două nopţi de-a rândul, aceste monstruoase viziuni izgonite din mintea bolnavă a lui Pauli şi apărute în realitate, au făcut multe victime. Bineînţeles că niciunul dintre noi doi nu şi-a dat seama că este vorba de un coşmar trecut din vis în real, un coşmar pornit din imaginaţie şi intrat în cotidian, fără putinţă de a dispare înapoi, în subconştientul prietenului meu. Cel puţin aşa gândeam amândoi în primele două

zile şi nopţi, timp în care n-am închis un ochi, umblând năuciţi dintr-o cameră în alta, fumând şi tremurând de teamă. Eu unul, eram de-a dreptul speriat, îmi cădeau ţigările din mâna când încercam să le aprind, nessul îl terminasem din prima zi, nu aveam chef să mănânc şi nu mai ştiam ce să fac.

În a treia dimineaţă, o idee îmi dădea târcoale, îmi venise în minte, dar într-o formă nebuloasă, încă neconcretizată pe ecranul minţii. Încă nu ştiam cum s-o formulez şi nici nu aveam curajul să o destăinui lui Pauli. Îl priveam ca prin ceaţă în timp ce suflam fumul pe deasupra cănilor goale de ness, încercam să-mi fac ordine în minte şi aşteptam.

Momentul potrivit destăinuirii nu s-a lăsat prea mult aşteptat. Un ţipăt de femeie ne făcu pe amândoi să ne ridicăm deodată şi să ne repezim la fereastră. N-am văzut pe nimeni. Noua victimă era probabil în partea cealaltă a blocului, ferită de privirile noastre. Nu puteam auzi decât glasul acela ce implora ajutor, un ipotetic ajutor din partea cuiva, fiindcă nimeni n-ar fi îndrăznit să iasă din casă să o apere, nici măcar noi, care ştiam adevărul despre uriaşele păsări, falsele păsări, dacă le pot numi astfel, Pauli fiind Dumnezeul lor, omul care le dăduse viaţă. Aceasta era Ideea care mă smulsese din amorţeală: El era Creatorul lor şi numai El le putea chema înapoi, făcându-le să dispară.

Pauli începuse parcă să înţeleagă la ce mă gândeam sau ştiuse dinainte şi nu îndrăznise să-mi vorbească. Acum însă ştiam amândoi acelaşi lucru, eram complici şi rezolvarea urma să o găsim împreună. Într-un târziu, l-am auzit vorbind

— Tu crezi că... hm, crezi că... este vorba despre păsările ACELEA?

Glasul îi tremura. Nici măcar nu mă privea. Am dat din cap, afirmativ.

— Altă explicaţie nu văd, sau nu există, i-am răspuns şi m-am întors la paharul meu. Exclud de la început coincidenţa şi previziunea. Sau să încercăm să le excludem.

Pauli privea rafturile încărcate cu cărţi, încruntat, gândindu-se la ceva. Apoi zise:

— Bine, să zicem că nu sunt un vizionar în timp, un prevestitor. Să lăsăm asta. Sunt un om normal... ha, ha... un om normal şi păsările Mele stau la geamul Meu. Mda, să zicem că tine. Şi atunci cum facem să dispară aceste păsări? Ia spune, dragul meu, cum facem? Hai, Andreea, aud?

Atunci i-am spus. La început m-a ascultat în tăcere, apoi a izbucnit într-un râs nervos, iritant. În cele din urmă iar a tăcut, m-a privit încruntat, timp de zece-cinsprezece secunde s-a plimbat prin cameră, s-a oprit şi s-a întors spre mine. A golit dintr-o înghiţitură ce mai rămăsese din ness şi a spus:

— Hm, dacă tu crezi asta... L-am văzut cum

se întinde în pat şi închide ochii.

— Te rog să intri în baie sau în cealaltă cameră. Nu vreau să ai surprize, mi-a mai zis, înainte de a se concentra.

— Iar tu ai grijă să mă chemi într-un fel, dacă se întâmpla ceva rău, i-am replicat, în timp ce ieşeam pe uşă.

Au urmat minute nesfârşite în care n-am auzit nici cel mai mic zgomot din camera lui. Stăteam încordat ca un arc. Nici măcar nu ştiam ce să fac în cazul în care Pauli ar fi fost în pericol. Aşteptam să se întâmple ceva, orice. Mi-am aprins o altă ţigară – degetele mi se îngălbeniseră de atâta nicotină — şi m-am gândit la soluţia pe care o găsisem. Practic, ele erau de fapt două şi amândouă acceptabile pentru doi oameni ca noi pentru care literatura fantastică şi de anticipaţie nu mai avea nicio taină. Sau cel puţin aşa credeam atunci. Prima era aceea că Pauli avea momente în care „vedea“ sau visa ce se va întâmpla în viitorul apropiat, o zi, două, nu mai mult. Şi astfel visase că în ziua următoare oraşul va fi ocupat de cele patru păsări albe. Pe moment nu-mi venise nicio soluţie pentru o asemenea eventualitate, abia după câteva luni m-am gândit că puteam să-l fac pe Pauli să doarmă şi să-şi continue visul, astfel aflam ce se va întâmpla mai departe, a doua zi să zicem. Asta, bineînţeles, dacă ar mai fi fost o urmare. În acest caz, puteam preveni o nouă acţiune a

păsărilor. Nu-mi dau seama ce efort ar fi trebuit să facă prietenul meu pentru a afla urmarea, atunci ştiam doar că somnul raţiunii lui ne pricopsise pe toţi şi merita să ne ajute să ieşim din această situaţie limită.

În cameră, însă, eu insistasem mult pe a doua variantă şi anume, dacă el le crease, el sau mintea lui, inconştientul, însemna că locul lor era acolo în vis, nicidecum în realitate, trebuia deci să şi le aducă înapoi, să ne scape pentru totdeauna de ele. Asta îi spusesem şi acum aşteptam încordat.

Mă ridicasem din fotoliu când am auzit geamurile spărgându-se. Zgomotul era însoţit de un fâlfâit puternic de aripi şi de ţipete stranii, ascuţite, care produceau fiori. M-am repezit spre uşa camerei şi am deschis-o. Am mai apucat să văd câteva aripi albe ce înaintau spre patul lui Pauli, micşorându-se în timp ce se apropiau şi apoi nimic.

În cameră am rămas doar noi doi. Pauli zăcea nemişcat şi, pentru moment, am avut impresia că este în transă. Mă înşelam. Pur şi simplu dormea. L-am lăsat în pace şi mi-am turnat un pahar. Acum poate să doarmă şi trei zile, am scăpat, mi-am zis, lăsându-mă să cad într-un fotoliu de lângă pat. N-am apucat să-mi termin bine gândul. Am sărit ca un resort. Cum să doarmă? Eşti un imbecil, Andreea, mi-am zis, şi m-am repezit la el. Pauli trebuie să uite ce a visat, altfel cine ştie ce se mai poate

întâmpla, trebuie să uite brusc tot ce s-a întâmplat. Trebuie trezit imediat!

L-am zgâlţâit mai-mai să-l dobor din pat. După un minut mă privea cu nişte ochi miraţi. Parcă venea de pe altă lume.

— Eşti nebun? a zis, ridicându-se şi masându-şi fruntea.

— Da, i-am răspuns. Altceva nu-mi trecea prin minte să-i spun. Apoi m-am dus în cămară şi am adus o altă sticlă. Ştiu că l-am îmbătat până când n-a mai ştiut de el. Nu trebuia să se gândească nici măcar o clipă la cele petrecute mai înainte. Am reuşit. De atunci Pauli nu şi-a mai adus aminte de păsările sale, sau, cel puţin, nu atât de intens încât ele să ne apară din nou.

Au trecut doi ani de la această întâmplare. Timpul ne-a despărţit. Imediat după terminarea liceului el s-a mutat în alt oraş, eu am căzut la examenul de facultate şi, pentru a le face o bucurie părinţilor, m-am căsătorit în august. L-am invitat şi pe el. Era singurul meu prieten. Nu a venit. Pe moment m-am supărat, putea eventual să ne trimită o felicitare cu scuzele de rigoare, apoi am uitat aceste amănunte minore. Pentru a-mi putea întreţine familia m-am angajat la o cooperativă de prestări servicii. Lucram la un studio de înregistrări pe casete şi benzi, o muncă frumoasă şi plină de avantaje. Nici n-am ştiut când au trecut doi ani. Uneori, sâmbăta şi

duminica eram invitat cu aparatura la nunţi sau cununii civile. Partea materială mă interesa din ce în ce mai mult. Pauli aflase şi el de meseria ce mi-o alesesem, reîncepusem corespondenţa, fără să-i fi amintit vreodată de refuzul său de a veni la cununia mea. Am clasat cazul, cum s-ar spune.

Nu m-am mirat absolut deloc când, în urmă cu şase săptămâni, am primit de la el invitaţia de a-mi lua soţia şi a veni în oraşul său. Se căsătorea şi una dintre dorinţele sale exprese era aceea de a veni cu aparatura şi benzile de magnetofon. Vrea să-i fiu lăutar, mi-a trecut prin minte. Cu toate acestea nu m-am supărat, asta îmi era meseria, de ce aş face o excepţie pentru prietenul meu? I-am explicat Ellei, ea s-a mai strâmbat, ceva o nemulţumea, dar până la urmă am convins-o. Mai greu a fost transportul staţiei, a boxelor, magnetofoanelor şi a accesoriilor. Am fost nevoit să apelez la prieteni cu maşini, să plătesc, în sfârşit acestea sunt amănunte care nu vă interesează. Cert este faptul că eu m-am ţinut de promisiune şi, în dimineaţa zilei de sâmbăta, mă aflam în faţa casei în care urma să aibă loc sărbătorirea evenimentului.

Pe moment am rămas uimit. Aveam impresia că mă aflu în faţa unei case memoriale sau a unui muzeu pe care Pauli îl închinase. Avea cel puţin zece-cinsprezece camere, saloane, sală de dans, ce să vă mai

spun, un adevărat palat. Pauli ne-a întâmpinat şi ne-a condus înăuntru. Era neschimbat. De la el am aflat că această căsuţă era a socrilor şi mai târziu putea deveni a lui şi a soţiei. S-au făcut prezentările, timpul era scurt, la ora unsprezece trebuiau să fie la ofiţerul stării civile.

Am descărcat toată aparatura şi am dus-o pe un hol închis, unde nu intra nimeni. Cu surprindere am aflat că eu urmă să-mi instalez discoteca, cum numeam eu toate instalaţiile, în pivniţă. L-am privit mirat. Cum adică în pivniţă? Acceptasem să mă car cu toate aparatele după mine pentru a sta în pivniţă. Situaţia mă deranja şi Pauli a observat. A zâmbit.

— Te superi degeaba, mi-a spus, luându-mă de braţ. Numai până dimineaţă, atât, pe urmă, două zile cât va mai dura petrecerea vei fi alături de mine la masă. Oricum Ella va sta tot timpul alături de noi, este invitată de onoare a soţiei mele. De ce vreau să stai acolo? Poate ţi se va părea ceva anormal, dar nu vreau să se vadă niciun aparat prin casă, de-asta insist să-ţi instalezi discoteca în pivniţă. Vei trage cablurile de la boxe pe unde-ţi arăt eu şi muzica va fi prezentă în fiecare cameră şi salon fără să ştie de unde vine. Înţelegi? Numai până dimineaţă, până pleacă invitaţii de-o zi, cum îi numesc eu. Pe cei mai mulţi de-aici nu-i cunosc, habar n-am cine sunt, rude de-ale

socrilor, vecini, în sfârşit, ei vor pleca mâine şi vom rămâne numai noi, ai casei şi voi doi, prietenii mei. Am şi eu un fix, ce vrei, ăsta sunt, tu mă cunoşti.

Într-adevăr, mi-am zis, ascultîndu-l, ăsta da fix, eu să stau cu şobolanii în pivniţă, să-i învăţ să danseze, iar ei să se distreze. Şi Ella, Ella ce va spune când va auzi unde-mi voi petrece eu noaptea? După cum o cunosc eu, e în stare să ia primul tren şi să mă lase singur. Trebuia să o avertizez.

Cu surprindere am aflat că Ella era în temă înaintea mea şi luase propunerea lui Andreea ca pe o glumă reuşită, ba chiar m-a ajutat să car magnetofoanele jos, să trag cablurile pe lângă scară şi de-a lungul pereţilor şi să montez boxele cât mai discret cu putinţă. Acolo, în pivniţă, nu era chiar aşa cum îmi imaginasem. Era destul de mare, cât trei-patru camere laolaltă, aerisită şi plină de vechituri, jilţuri şi fotolii stricate, canapele şi draperii roase, scaune rupte, toate strânse în partea din stânga, cum coborai scările. În partea opusă, gazdele îmi făcuseră loc şi aşezaseră două mese una lângă alta, un fel de pupitru de la care să pot supraveghea întreaga aparatură, staţia şi mixerul, benzile şi tot ce mai adusesem cu mine.

La unsprezece toată lumea a plecat la ofiţerul stării civile. Ella era cu ei, iar eu rămăsesem singur. Dar nu pentru mult timp.

Un bătrân veni şi se prezentă; până a doua zi de dimineaţă, el urma să mă servească şi să-mi stea la dispoziţie. Mi-a adus şi o tavă cu aperitive, cafea şi câteva sticle diferite. Dacă mai aveam nevoie de ceva, urma să apăs pe un buton de lângă scara pivniţei şi el va veni imediat.

L-am asigurat că deocamdată nu era cazul, n-aveam nevoie de nimic şi l-am expediat destul de politicos. S-a înclinat şi a urcat treptele cu paşi grei. Am desfăcut o sticlă şi în curând mă simţeam bine.

Bine! E un fel de-a spune, pentru că aveam totuşi un gol în stomac şi o senzaţie de frig ce venea parcă dinăuntru.

Mi-am mai pus un pahar pentru alungarea senzaţiei aceleia de teamă, apoi o cafea. Era destul de bună.

Fiindcă tot nu avea cine să asculte, am dat drumul la o bandă de inimă albastră şi vreo jumătate de oră în pivniţa-discotecă s-a auzit plânsul saxofonului lui Fausto Papetti. Dat dracului!

Mi-am adus aminte de butonul pe care moşul îmi zisese să apăs în caz de nevoie. Un fel de lampa lui Aladin. Bătrânul veni imediat, n-am apucat să-mi aprind o ţigară.

— Iertaţi-mă, i-am zis, vroiam să văd dacă într-adevăr funcţionează.

Banală scuză. Zâmbi îngăduitor.

— Tot nu e nimeni, în afară de cei de la bucătărie, nu daţi o raită pe sus? Saxofonul este formidabil, mi-aduce aminte de... da' n-are rost să vă plictisesc.

Am luat-o înaintea lui – mi-a făcut loc cu un gest amabil ce-mi amintea de lacheii stilaţi de casă mare – şi am urcat. Chiar era necesar să verific boxele. Trecând dintr-o cameră într-alta, din salon în salon, eram din ce în ce mai mulţumit şi încântat de instalaţia ce-o făcusem. Se auzea perfect. Pe primele acorduri din *Simpathy*, ultima melodie de pe bandă, am coborât în reşedinţa mea de o zi şi-o noapte.

Când m-am aşezat la pupitru, trecuse de ora două şi Pauli cobora scările, zâmbind. Mi s-a părut un zâmbet forţat. Fals.

— Gata, am făcut-o şi pe asta, mă anunţă de parcă ar fi terminat una din muncile lui Hercule.

— Şi cum te simţi? l-am întrebat

— Însurat, bineînţeles. Râse ca de o glumă bună. Dar tu?

În loc de răspuns am turnat în două pahare. I-am întins unul şi am ciocnit.

— Pentru fericirea voastră.

— Fericire! Răspunsul sunase mai degrabă a întrebare.

Am dat din umeri, nedumerit.

— Acum te las, îmi zise după ce mai privi o dată în jur, muindu-şi buzele în pahar. Dacă ai

vedea ce-i sus... Cred că ne-am înţeles, bătrânul îţi va sta la dispoziţie până dimineaţă. În caz că se va întâmpla ceva sus, vorbesc de instalaţie, ceea ce nu cred, tot el te va anunţa. Zâmbi, arătându-mi o uşă sub scară. Ai şi toaletă. Urcă primele trepte şi se întoarse spre mine. La ora douăsprezece, Periniţa, restul, las la aprecierea ta. Să nu mint, sus avem şi o formaţie de cameră, ştii tu, valsuri, tangouri, boala bătrânilor. Îţi va spune moşul când să faci pauză, ai tot dreptul.

Plecă.

Andreea rămase din nou singur. Prima reacţie care-i trecu prin minte a fost aceea că uitase pur şi simplu să întrebe de Ella. Dar nu dură decât o fracţiune de secundă, apoi nu se mai gândi la ea. Frigul din el încă mai persista, dar nu aşa că prima oară. Avea să petreacă ore lungi şi plictisitoare în acest beci cu iz de secolul XVIII şi, ciudat, aproape inexplicabil, fără şobolani. Era obişnuit cu astfel de situaţii, de aşteptare pe muzică, dar de data aceasta avea senzaţia că nu va putea rezista singur până dimineaţă. „Tâmpită treabă, gândi, trăgând din ţigara aproape stinsă. Şi idiotul de Pauli, cu mutra lui plină de sine!“.

Puse o altă bandă pe magnetofonul de rezervă şi trecu încet de pe un canal pe altul al mixerului. Bătrânul apăru de câteva ori şi îi aduse alte aperitive, salate şi un termos cu cafea. ,,N-o vor face tot timpul aşa bună, se

scuză el, m-am gândit că...“

Îi mulţumi. Îi plăcea de acest bătrân, poate o rudă sau un fost chelner obişnuit cu lumea bună. De două ori coborî doar pentru a-i spune să facă o pauză de fix 20 de minute. Orele treceau măsurate de lungimea benzilor. Fiecare bandă dura o oră şi jumătate. Trecuseră deja şase benzi.

O lăsă 15 minute, apoi trecu pe bluesuri.

Îşi turnă un pahar de vin negru când totul deveni haos, un haos stârnit din senin, făcîndu-l să scape sticla din mână şi, din instinct, să se refugieze în spatele pupitrului.

Fereastra de aerisire se smulse cu zgomot din balamale şi tot ceea ce mai putu să vadă înainte de a se ascunde fu un vârtej alb, strecurându-se prin lăcaşul acum gol, coborând apoi pe jilţurile stricate din colţ, trecând de la un scaun la altul, maturând totul în jur, draperii şi uşi sparte, o ladă veche de campanie şi policandre ruginite, ca o tornadă dezlănţuită. Nu-şi dădu seama cât durase, un minut sau mai puţin, văzu însă cum vârtejul urcă treptele, izbeşte uşa de sus şi apoi linişte. O linişte spartă brusc de trompeta lui Amstrong.

Se ridică şi privirile întâlniră magnetofoanele. N-aveau nimic. „Am impresia că m-am îmbătat, gândi. Ce dracu, am început să văd furtuni de nisip prin pivniţe! Gata, până dimineaţă numai suc de roşii!“. Luă paharul,

turnă în el trei degete de suc, îl privi şi, ca şi cum ar fi vrut să se răzbune, mai puse şi de un deget vodcă. „Aşa!“

Apăsă pe buton şi aşteptă sosirea bătrânului. Un minut, două. Nimeni. Deveni nerăbdător. Privi de-a lungul scărilor. Sus era întuneric, observă totuşi uşa deschisă. Primul gând a fost să urce, chiar se îndreptă spre scară, dar se opri. Promisese.

Stând cu faţa spre trepte simţi că se face lumină, din ce în ce mai multă lumină şi se întoarse contrariat. În locul scaunelor sparte şi a jilţurilor roase, apăruseră acum câteva loje, iar acolo unde fusese ladă de campanie începea o scenă luminată puternic. Privea cu ochii măriţi şi nu ştia ce să creadă. De după un arlechin apăru un omuleţ cu chelie şi ochelari, îmbrăcat într-un frac roşu. Ajuns în mijlocul scenei, făcu o plecăciune. Rosti un singur cuvânt, încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă că va fi auzit: „Beatles!“

În aceeaşi clipă scena se întunecă şi pe deasupra lojelor goale trecură fâlfâind din aripile grele patru păsări mari, albe şi stranii. Sau cel puţin aşa i se păru lui Andreea în timp ce-şi masa tâmplele. Nu avu curaj să se gândească la nimic. Cu paharul în mână se lăsă să cadă în fotoliu şi aşa rămase până când afară apărură zorii. Rolele mergeau în gol. Bătrânul nu mai apăruse. Îşi trecu mâna pe faţă, simţi transpiraţia rece şi se ridică. Uşa de

sus îl chema.

Ajunse sub arcada de unde porneau treptele. Cărămizile ieşite în afară erau umede şi parcă mâncate de carii. Aerul din jur îi amintea de atmosfera trăită în momentul în care coborâse pentru prima oară în cavoul Necunoscutului, un cavou vechi de două-trei sute de ani. Nimeni din familia sa nu-şi mai amintea cine fusese îngropat acolo. Acelaşi miros greu şi închis. Pe acoperişul lui zeci de ciori îşi făcuseră cuib. O întrebare îi reveni de câteva ori în minte, obsedant. „Oare, sus cine-şi făcuse cuib? Păsările?“ Se scutură ca de friguri. „Nu, imposibil!“ O clipă, dar numai o clipă avu din nou impresia că vede cele patru păsări albe. I se păru doar. Pauli îi pregătea o altă surpriză.

Puse piciorul pe prima treaptă şi talpa se sprijini de ea. Privi în jos şi văzu cum, sub greutatea ei, piatra se năruie dintr-o dată. Talpa rămase în continuare suspendată şi sprijinită, ca şi cum treapta ar fi existat. Puse şi al doilea picior şi aşteptă. Nu se întâmpla nimic. Cu teamă ridică încet piciorul stâng şi îl puse pe treapta următoare. Se transformă şi acesta în pulbere, picioarele călcau însă mai departe, tot mai sus. Gâfâind, începu să urce aproape alergând. Nu ştia câte trepte urcase, dar i se păreau multe, foarte multe. În dreptul uşii, se opri şi privi în urmă. În spatele său nu mai exista niciun drum de coborâre.

„Benzile, îl străfulgeră, benzile mele, sunt jos!“ De ciudă, lovi cu pumnii în perete. „Toate benzile mele, formaţiile...!“

Şi atunci, ca şi cum ar fi fost chemate de glasul său, grupuri îmbrăcate ca de spectacol, trecură prin faţa ochilor, ca un ultim rămas bun, de sus în jos, spre întuneric. Îşi luă capul în mâini. Simţea că dacă mai stă o clipă în acel loc, în pragul dintre două lumi, lumea de jos şi cea din spatele uşii, mintea i-o va lua razna, împinse şi uşa căzu. Trecu peste ea şi intră într-un hol lung şi fără ferestre. Uşa din capătul opus nu se deschise. La a doua încercare se nărui, lăsând să se vadă salonul de dans. Prin tavanul spart razele soarelui pătrundeau dezgolind unghere acoperite de pânze de păianjeni, muşuroaie de ţărână, cioturi de scaune şi undeva, aproape de ieşirea din salon, o masă lungă pe care sfeşnice ruginite nu mai aşteptau să fie aprinse. Păşi cu frică şi podeaua şubredă îi număra paşii. Un schelet de tobă desfundat şi corzile rupte ale unui pian, ca părul nepieptănat al unei bătrâne, arătau că acolo, demult, cine ştie când, avusese loc o petrecere peste care timpul trecuse în goană. Îşi şterse transpiraţia cu mâna. „Soţia mea, zise. Doamne, Ella!“

Minute în şir, timp în care rătăci prin toate celelalte camere şi holuri în căutarea ei, numele îi stărui pe buze. Nu voia să afle ce s-a întâmplat, cum şi cine erau acele mormane de

ţărână, el o căuta pe Ella. Pentru prima oară îl urî pe Pauli şi nunta lui blestemată. Nu putea nici măcar să plângă, să se liniştească.

Târziu, într-un dormitor, sau ceea ce mai rămăsese dintr-un dormitor, găsi câteva zdrenţe albe şi un buchet de flori de hârtie, rămase ca prin minune neatinse. Cununa Gildei. Trecu mai departe în căutarea lui Pauli şi a Ellei. Simţea că trebuie să fie pe aproape, foarte aproape.

O găsi într-adevăr, într-un ungher. Era o grămăjoară de pulbere şi o diademă făcută cadou de Andreea la cununia lor. O ridică cu mâna tremurândă. Printre degete i se rostogoli un cerculeţ de aur. Verigheta Ellei! Scăpă inelul şi acesta se rostogoli cu un sunet straniu, continuu. Îl urmări din ochi cum se duce spre mormanul de haine ce se zărea în semiîntunericul din colţul opus. Nu le observase de la început. În cameră se făcu linişte. Inelul se oprise şi zgomotul încetase. Se îndreptă spre pată întunecată. Se opri speriat; hainele mişcau. Dădu un colţ la o parte şi rămase cu un guler în mână.

— Nu-mi rupe haina, Andreea!

Inima parcă încetase să-i mai bată şi respiraţia i se opri. Vocea lui Pauli!

— Eu sunt. Te-am aşteptat. A trebuit să te aştept atâta timp... ca să-ţi spun... Andreea, vântul de timp... eu l-am chemat. Pentru tine. Am greşit lăsându-te singur. Ştii, Gilda a fost

un pretext, Ella ar fi rămas a mea. Vântul de timp ne-a atins pe toţi, ca o pedeapsă. Ai rămas singur, numai cu cei de afară. Fără Ella... şi ştiu de ce.

Andreea îşi auzi din nou bătăile inimii. Acum îl recunoscuse într-adevăr pe Pauli, pe adevăratul Pauli, cel care în şcoală o iubise pe Ella. Simţise totul, dar nu crezuse că este adevărat. Cât de simplu i se părea acum!

— De ce? se auzi întrebând.

— Ai văzut păsările, Andreea, altfel n-ai fi ajuns aici. Eşti puternic, Andreea, vei fi în locul meu, dar singur, pe Ella n-o poţi aduce înapoi.

Glasul hârâi din nou şi i se păru că aude un chicotit slab.

— Ştiu, Pauli, dar şi tu vei deveni ţărână. Lovi cu piciorul mormanul de haine. Nu simţi atingerea. Sub talpa lui rămase o grămăjoară de praf,

— Ştiu, Pauli, mai zise cu glas sugrumat şi pereţii repetară după el: Pauli... auli... li...

Atât.

TABLETA DE SEARĂ

Un animal fantastic

U-sun plecase la vânătoare, singur, cu arma sa nimicitoare, în universul nesfârşit. Simţea cum nerăbdarea îl cuprinde. În câteva minute ajungea pe planeta aceea albastră ce se zărea deja prin hublou şi ideea că în curând va vâna îl făcea tot mai nervos. Aparatele îi indicaseră existenţa vieţii pe această planetă şi U-sun abia aştepta să se întâlnească cu fiinţele necunoscute.

Nava, de dimensiuni reduse, ca pentru o vânătoare de mici proporţii, coborî într-o pădure cu copacii verzi. U-sun se scutură cu scârbă, verdele fiind o culoare de nesuportat pentru el şi semenii săi. Numai gândul că va fi nevoit să atingă trunchiurile verzi îi făcea rău. Îşi aduse aminte că la o vânătoare eşti uneori nevoit să te ascunzi după copaci şi chiar să te sprijini de ei, pentru a putea ochi mai bine victima. Simţi că începe să tremure de repulsie. Nu, se hotărî U-sun, de data asta va fi altfel, va sta faţă în faţă cu vânatul! Şi, când spuse „vânatul“, dintr-un tufiş sări o dihanie cât el de înaltă. U-sun încremeni. Aşa ceva nu mai văzuse. Umblase pe zeci şi zeci de planete, vânase mii şi mii de animale cu forme incredibile, dar o asemenea făptură îi întrecea puterea de imaginaţie. Ca înălţime era cât el, dar mult mai alungită, avea patru suporturi mobile, iar partea din spate se termina cu o

manetă scurtă, probabil pentru schimbarea direcţiei. Organele de simţ erau reprezentate de două radare (tot mobile), foarte alungite şi ascuţite în partea superioară. Oribila dihanie stătea nemişcată. Apoi, cu ajutorul unui mecanism secret, aflat în partea inferioară a capului, începu să roadă la rădăcina unui arbore de dimensiuni reduse.

Cel mai mult îl îngrozea pe U-sun blana cafenie cu care era acoperit animalul. Dumneavoastră nu aveţi de unde să ştiţi, dar este totuşi bine să aflaţi, în eventualitatea că vă veţi întâlni vreodată cu un U-sun, că, pe planeta de unde venea, culoarea preferată şi predominantă în acelaşi timp este cafeniul, cu toate nuanţele sale, iar părul este cel mai scârbos lucru „inventat" vreodată de natură. Dacă aveai păr, erai duşmanul cel mai de temut pentru U-suni. A veni cu un fir de păr la luptă însemna că nu mai ai nevoie de nicio altă armă. Şi dihania din faţa lui U-sun nu avea un fir sau

o sută de fire de păr, ci mii şi zeci de mii de fire de păr. Pur şi simplu, animalul părea invincibil.

U-sun simţea că paralizează. Câteva clipe dacă mai stătea în preajma acestei oribile creaturi, era pierdut. Adversarul său rodea în acest timp o rădăcină, fără să sesizeze primejdia. „Doamne, îşi zicea U-sun, ce păcate am făcut ca să fiu pedepsit astfel, să văd în

aceeaşi clipă verde şi păr?“

Clipele păreau nesfârşite. U-sun se hotărî în cele din urmă şi scoase arma, un laser puternic, care ar fi putut distruge cu o singură rază un animal de zeci de ori mai mare că acesta. Fără să mai privească masa aceea de păr, apăsă pe trăgaci şi descărcă tot încărcătorul. Trase cu ură. Apoi se întoarse şi se urcă în navă, jurându-se că nu va mai călca pe această planetă blestemată, verde şi plină de păr.

Animalul, carbonizat, rămase în poieniţă. U-sun nu va şti niciodată că omorâse la această partidă de vânătoare ultimul iepure din rezervaţia naturală a comunei Răstoaga, judeţul...

Un mic amănunt

Sid privea cu încordare tabloul de comandă. Se uită apoi la ceasul electronic agăţat de perete: mai erau două ore şi câteva minute până la plecare. Ştia care este ţinta şi parcă nu mai avea astâmpăr. Încercă să se linişească trăgând de câteva ori aer în piept şi recapitulă ceea ce avea de făcut în următoarele 10—12 minute. Mecanicii care verificau pentru ultima oară nava soseau peste cel mult o jumătate de oră, deci mai avea timp destul. Se ridică din fotoliu şi se apropie de sutele de clape şi butoane. Mai întâi trebuia să apese pe cel de-al 17-lea buton (aşa văzuse la ultima repetiţie) pentru a închide căile de acces în navă. Următoarea operaţie era aceea de, de... (începu să se înfurie). Cum naiba, doar îşi memorase totul, în cele mai mici amănunte. În sfârşit, poate îşi va aminti, aşa se întâmpla în momentele cheie ale unei situaţii, uiţi tocmai ce este mai important. Se învârti prin cabina de comandă o dată, de două ori şi a treia oară totul îi veni clar în minte. Ştia ce are de făcut. Butonul 6, propulsia motoarelor auxiliare, apoi START spre...

Deschise uşa ce da spre celelalte cabine. Intră în cabina numărul 2, acolo unde se găseau cuştile cu animalele luate pentru experienţă. Pe planeta aceea fusese descoperită viaţă, sau mai bine-zis, o formă de

viaţă dotată cu inteligenţă, animale care stârniseră interesul primei expediţii; animale care în anumite momente depăşeau cu mult nivelul de inteligenţă umană, care însă nu ajunseseră la nivelul de existenţă al omului datorită unui mic, foarte mic amănunt anatomic. Pentru a realiza tot ceea ce omul reuşise, le trebuiau două mâini. Atât: două mâini.

Sid le privi cu atenţie. Toate stăteau cuminţi în cuşti şi probabil aşteptau să plece.

Se întoarse în faţa tabloului de comandă şi încercă să se îmbrace în costumul unuia dintre cosmonauţi. Nu reuşi. Minutele treceau repede. Se enervă – ştia că nava este în aşa fel construită încât la plecare, numai la plecare, trebuia să fii echipat în costumul spaţial, iar el nu putea să-l îmbrace. Şi nu putea fiindcă îi lipsea un mic, dar foarte mic amănunt: nu avea mâini. Doar două mâini. Atât.

Enervat, se trânti cu botul pe labe, scâncind.

Fiind prea nervos, simţurile lui Sid nu reacţionară la fel de prompt ca de obicei şi, în clipa în care două mâini puternice îl prinseră de ceafă, nu reuşi să facă nicio mişcare.

Mecanicul care intrase primul i-l arătă celuilalt apoi, fără nicio vorbă, îl duse în cabină unde se aflau cuştile cu animale de experienţă, îl aruncă în spatele gratiilor şi se înapoie.

— Ce căuta javra aia aici? întrebă.

— Habar n-am. Şi nici nu mă interesează. Să

le spunem totuşi celor din echipaj, să nu aibă surprize.

— Crezi că un câine le poate face surprize?

— Parcă poţi să ştii! Suntem datori să le spunem. Să lăsăm acum fleacurile şi să ne apucăm de treabă!

1+1=1

„Trebuie să deschid ochii“. Pentru a treia oară îmi repetam în gând această frază, dar nu făceam nicio mişcare. Mă simţeam ca paralizat. De fapt, teama că voi fi nevoit să văd ceea ce nu voiam mă-ngrozea, făcându-mă să rămân mai departe în nemişcare. De câteva ceasuri încercam să-mi amintesc cine sunt, unde mă aflu şi de ce, dar toate întrebările nu aveau pe moment niciun răspuns. Capul mi-l simţeam greu de parcă aveam pietre în loc de creier şi toate se rostogoleau, ciocnindu-se una de alta, făcându-mă să mă schimonosesc de durere. „Să fiu mai calm şi să încerc să-mi amintesc. Deci, cine sunt? OM! De acest amănunt sunt sigur. Om! Perfect, mai departe. Numele. Nu mi-l amintesc şi asta mă enervează cel mai mult. Toţi oamenii au un nume, sau mai multe chiar, iar eu nu-l mai ştiu pe-al meu. Cred că voi deschide ochii. Nu mai suport starea de incertitudine în care mă aflu. Mda, totul este aşa cum bănuiam: pat alb, pereţi albi, lumina este din cauza albului din jur prea puternică. Spital. Era şi normal, după ciocnire nu aveam decât două alternative: Moartea sau Supravieţuirea. Din întâmplare s-a tras la sorţi a doua. Acum am deja câteva date esenţiale cu ajutorul cărora aş putea reconstitui ultimele evenimente. Sunt un pilot care a suferit un accident. Zburam cu nava

mea spre... n-are nicio importanţă acum, tot n-am mai ajuns acolo... şi deodată... (Doamne, cred că nu voi uita niciodată ochii aceia), din faţă a apărut El. De ce-i spun El? Fiinţa stranie din nava ce-mi apăruse în cale îşi conducea singură aparatul. Nu-mi dau seama cum nu i-am putut semnala prezenţa la o aşa de mică depărtare de mine. Ciocnirea a avut loc în câteva secunde, n-am avut timp să mă mişc de lângă ecranele de comandă şi şocul m-a aruncat înainte, prin perete. Atât. Mai departe îmi vor povesti cei care m-au găsit. Celălalt cred că nu mai există. A fost prima fiinţă extraterestră pe care am întâlnit-o în treizeci de ani de zbor şi, ghinion, tocmai acum... Doamne, ce ochi avea! Şi mâinile cu pieliţă între degete, ca la păsări. Oribil! Nici nu-mi dau seama cum de mai trăiesc, n-am anunţat pe nimeni, totul s-a petrecut cu o viteză uluitoare.

Ei au intrat în cameră. Mă privesc, mă pipăie.

— Stai liniştit, îmi spun, şi eu înţeleg.

Acum au ieşit. Iar singur, într-o lume străină, încet, îmi scot mâinile de sub pătură. Degetele cu pieliţă. Cu pieliţă. Ha, sunt un pământean! Eu?

Un soldat perfect

lui Victor Răducănoiu

De undeva, din dreapta, se auzi (sau iar i se păru că aude) un zgomot ca de paşi furişaţi. Soldatul se ascunse în spatele stâncilor şi aşteptă. Noaptea căzuse peste planetă cu aproape o oră în urmă şi cele două luni încă nu apăruseră. Doar vântul urla printre steiurile împrăştiate haotic. Klaus putea folosi infraroşiile pentru a detecta duşmanul dar, ca un soldat perfect ce era, îi acorda acestuia o şansă, aşa cum şi el, de altfel, avea şansa acestui adăpost provizoriu. Minutele treceau greu. Vântul se mai linişti şi, după o jumătate de oră, Klaus ieşi din ascunzătoare. Din ce în ce mai clară i se formula în minte ideea că adversarul, ipoteticul său adversar, nici nu exista. Se înşelase şi de această dată ca de atâtea ori în cele patru zile de când se afla aici, printre bolovani cu forme ciudate. Nisip şi stânci. Fără să se mai ferească porni spre cel de-al doilea adăpost, săpat la câţiva kilometri mai departe. Pe drum scoase arma şi trase de câteva ori, dezintegrând pietrele întâlnite în cale, mai mult din plictiseală.

O întrebare îi revenea însă obsesiv: de ce-l trimeseseră aici, în acest pustiu nenorocit? Ce legătură avea această planetă pustie, fără viaţă, cu misiunea sa? Îi promiseseră că-l vor

trimite la luptă, că planeta asta... cum dracu îi spune... în sfârşit, n-are importanţă, trebuia să fie locuită de fiinţe războinice, înzestrate cu arme necunoscute pe măsura capacităţii şi curajului lui Klaus. Şi în loc de toate astea... pietrele şi vântul. Simţea cum, treptat, îl cuprinde furia. Din învălmăşagul de gânduri, unul îi apărea tot mai des pe ecranul minţii, şi anume acela că fusese înşelat într-un mod grosolan, că fusese amăgit ca un copil de către indivizii aceia, palizi de teamă, propovăduitorii păcii pe Pământ.

Ce idee, să-ţi trimiţi soldaţii să se lupte pe alte planete pentru ca pe Pământ să fie pace, ha, ha, pace, ştia el cum e cu pacea asta, astăzi este, mâine nu se ştie. Înainte era războiul de treizeci de ani, războiul de o sută de ani şi apoi pace, într-adevăr pace, acum însă era invers, pacea de treizeci de ani, pacea de o sută de ani şi în rest...

Îl trimiseseră aici. Perfect, nu-l interesa unde şi cu cine se luptă, nu asta conta, ci lupta în sine, dar unde-i sunt duşmanii? Unde sunt armele celebre împotriva cărora trebuie să se apere? Unde? De trei zile, ba nu, de patru, era un fel de jucărie, plimbată de colo-colo, prin deşert. Şefii săi îi jucaseră cea mai sinistră farsă. Farsa războiului. Războiul invizibil. Da, da, asta era, faţa aceasta a războiului n-o cunoscuse până acum. Războiul de unul singur cu sine însuşi.

Se opri în dreptul unei ridicături şi rămase acolo. Nava era în urmă, cam la două zile distanţă, nu era nicio problemă, se putea întoarce oricând, dar tocmai pe asta mizaseră Seniorii Păcii, ei, Cavalerii Porumbelului Alb, pe onoarea lui de soldat perfect, pe legile indestructibile ce-l conduceau. Ştiau că el nu se va întoarce, ştiau că el va lupta. Da, da, chiar aşa, va lupta. Fusese trimis să se lupte. Era înarmat, era pregătit pentru un război, dar nu avea duşmani. Îi lipsea unul din elementele esenţiale: Adversarul. Logic, pentru ca un război să existe, este nevoie de cele două tabere care se înfruntă. În cazul său trebuia să se adapteze la această situaţie sui-generis, un război în care nu există decât o singură tabără. Dar el, războiul, trebuie să existe, pentru el fusese trimis, nu?

Simţi că începe să se învârtească într-un cerc din care nu mai putea ieşi. „Gândesc prea repede, îşi spuse, şi nu pot să-mi fac ordine în minte". Îşi scoase arma şi o aşeză lângă el, la îndemână. „Deci, războiul există, din moment ce eu, Soldatul, sunt aici pentru a lupta". Dar o confruntare nu poate fi numită astfel – război – dacă nu există nicio victimă. Ori, în situaţia de faţă, în cazul său, nu exista decât un singur războinic. Iar victima, unde era victima? Domnii aceia calculaseră totul, da, da, pregătiseră „lupta" în cele mai mici amănunte. îi reveni în minte scena cu feţele acelea palide

de încordare, le vedea cearcănele şi le simţea încordarea şi mai ales le vedea satisfacţia ce le apăruse în ochi în momentul în care fusese de acord să vină aici, la capătul galaxiei, să se lupte cu himerele, cu umbrele şi cu el însuşi. Reuşiseră să-şi atingă scopul, să-l facă să se lupte de unul singur.

Raţionamentul era foarte clar, dar timpul în care ajunsese la el fusese lung, îi trebuiseră patru zile până să-şi dea seama de adevăr. El, soldatul ce voise război cu orice preţ, fusese trimis să se lupte, deci, din momentul în care coborâse pe această planetă, se afla în război. Nu era nimeni vinovat că planeta era nelocuită, că el, seniorul războiului, nu avea cu cine lupta, că nu avea cel de-al doilea partener pentru că jocul acesta periculos să fie echilibrat.

Un joc în doi. Dar de ce neapărat în doi? În cazul său el ţinea şi locul adversarului. Numai că (şi fraza dinainte îi reveni ca o obsesie) războiul nu-şi respecta numele, şi-l anula, dacă nu exista cel puţin o victimă. Nu era neapărat nevoie de un învingător şi de un învins, nu, s-au mai văzut cazuri în care lupta se termina nedecis, dar întotdeauna au fost victime. Aceasta era condiţia esenţială a războiului.

Şi atunci rolul său se schimba, nu mai era propriul său adversar, nu, trecuse deja de această fază, acum trebuia să devină victima propriei sale arme. Războiul avea reguli

precise, pe care el, Soldatul Perfect, nu le putea evita. El nu avea voie să trişeze.

Cu mişcări încete, cu teamă parcă, luă arma şi o strânse în mână. Apoi o apropie de cască. „Cât de bine calculaseră totul“, gândi. Acest război pentru care mă aflu aici are nevoie de o victimă. O va avea. O va a...

CUPRINS

Lei 8,75

scrisul românesc